

Νυχτερινή περιπέτεια

ΜΗΠΩ Σ' σου περισσεύει κανένα ταϊγάρο; Ο Σαδενάι γύρισε απότομα το κεφάλι του και είδε, στο λίγο φως που σκόρπιζε από μακριά ένα δημοτικό φανάρι, ένα όμορφο μούτρο σκεπασμένο ως τα φρύδια από μία τραγιάσκα, ένα παλληκάρι ως είκοσι πέντε χρονών, με κουρασμένα, όμως, χαλαροκτρίσματα, με πονηρά μάτια, που γυάλιζαν προκλητικά ανήσυχια και φοβισμένα. Θά ήταν η ώρα δύο από τα μεσάνυχτα.

Στη μία, ο Σαδενάι τελείωσε τη δουλειά του. Ήταν φροντιστής σ' ένα θέατρο. Μά εμείνε λίγο περισσότερο και αφού τελείωσε η παράσταση, για να συνεννοηθεί με το σκηνοθέτη τι θα χρειαζότανε για το επόμενο έργο, ένα ιστορικό δράμα. Κουραστική η δουλειά του φροντιστού. Έπρεπε να βρή ο,τι χρειαζότανε σε κάθε έργο, ανάλογα με την υπόθεση και με την εποχή του—από την επίπλαστο ως το πιο ασημαντό μικροαντικείμενο.

Καθότανε κοντά στην Πύλη του Μοντρέϊ, σε μία συνοικία λίγο κατοικημένη. Κατέβηκε με το λεωφορείο σε μία πλατεία και συνέχισε το δρόμο του με τα πόδια. Περνούσε από μία περιοχή έρημη και σκοτεινή. Ένας νοικοκύρης θά φοβότανε να περάσει μόνος του τέτοια ώρα από εκείνα τα μέρη. Μά ο Σαδενάι, ξενυχτής από χρόνια, έκανε τη διαδρομή αυτή χωρίς να βάζει κακό με το νου του.

Ωστόσο, εκείνη τη νύχτα, το ύψος του άγνωστου, που τον σταμάτησε για να του ζητήσει ένα ταϊγάρο, τον έκανε ν' ανησυχήσει. Με τέτοιες ασημαντές προφάσεις αρχίζουν συνήθως την επίθεση οι νυχτερινοί τύποι του αστυνομικού δελτίου. Το πάν είναι να τους πάρης τον αέρα από την πρώτη στιγμή. Και ο Σαδενάι θυμήθηκε πως είχε στην έξω τσέπη του αδιάφορου του ένα περιστρόφο.

Η απάντησή, λοιπόν, που έδωσε στον άγνωστο ήταν να βγάλει το περιστρόφο και να του προτείνει την κάννη.

— Δεν είπαμε κι' έτσι! τραύλισε ο άλλος, κάνοντας ένα βήμα πίσω.

— Τέτοια μονάχα γλώσσα καταλαβαίνουν κάτι σαν κι' εμένα! φώναξε ο Σαδενάι. Τράβα το δρόμο σου κι' άσε με ήσυχο! Είσαι τυχερός που δεν φαίνεται εδώ κοντά κανένας αστυφύλακας...

— Πολύ ζορικός είσαι, βλέπω! κλαψούρισε ο άγνωστος. Με παρεξηγώσες... Δεν είμαι κακό καϊδί... Άναθεμα την περιστασία, που τάφερε έτσι, να μην έχω ταϊγάρο...

Ο Σαδενάι ξανάβαλε το περιστρόφο στην τσέπη του. Ήταν τώρα ήσυχος. Με μία ματιά που έριξε στον άγνωστο, στους καμπουριασμένους ώμους του και στα βαθυλωμένα του μάγουλα, κατάλαβε πως θά μπορούσε να τον κάνει καλά με μία μονάχα γροβιά.

Βέβαιος ότι δεν τον άπειλούσε κανένας κίνδυνος, κάποιον λίγο θεατρικός, λόγω επαγγέλματος—σκέφτηκε να παίξει με τον άγνωστο σαν τη γάτα με το ποντίκι.

Πληρώνεις πολλά στην Έφορεία για τη δουλειά που κάνεις; τον ρώτησε.

— Έχεις όρεξη γι' αστεία; είπε ο άλλος. Πως φαίνεται ο χορτάτος... Ρώτα, όμως, και μένα που έχω να βάλω κάτι στο στομάχι μου από χθές το πρωί.

— Είσαι άνεργος;

— Τρεις μήνες τώρα, από τότε δηλαδή που βγήκα από το νοσοκομείο. Ή δουλειά μου ήταν τα παιδικά παιχνίδια. Οι μηχανές, όμως, άχρηστευαν το επάγγελμά μου.

Είχαν κάνει μερικά βήματα μαζί. Αφού δεν κοπνίζεις και δεν έχεις να μου δώσεις ταϊγάρο—συνέχισε ο άλλος, παίρνοντας θάρρος από το μαλακό ύψος του Σαδενάι...— μήπως μπορείς... να με διευκολύνεις με τίποτα μικροπράγματα, να την περάσω άποψε; Δεν έχω πού να κοιμηθώ.

— Αυτό θά το δούμε! ψιθύρισε ο Σαδενάι.

Τον είχε συγκινήσει η φτώχεια του κακοτυμένου εκείνου νέου.

Τη στιγμή εκείνη, περνούσαν έξω από ένα μπαρ, που φώτιζε το σκοτεινό δρόμο με κίτρινες ανταύγειες.

— Πάμε να σε κεράσω κάτι ζεστό, είπε ο Σαδενάι στον άγνωστο. Ένοιαζε την ανάγκη να φανή γενναιοδωρός. Ήταν ευχάριστος.

— Επειδή την είχε γλυτώσει τόσο φτηνά—χάρη σ' ένα περιστρόφο...— έπειθε την ανάγκη να φανή γενναιοδωρός, που θά μπορούσε να έχει δυσάρεστες συνέπειες γι' αυτόν. Ο άλλος διάταξε για μία στιγμή, αλλά στο τέλος δέχτηκε αφού είδε πως δεν είχε άλλους πελάτες το μπαρ.

Κάθισαν σε μία γωνιά. Ο Σαδενάι παρήγγειλε διπλό κονιάκ, ο άγνωστος έναν ζεστό καφέ και φρυανιές. Ή λεπτωμερία αυτή έκανε καλή εντύπωση στο Σαδενάι. Δεν ήταν μέθυσος ο δυστυχισμένος νέος. Με το δεύτερο διπλό ποτήρι, ο Σαδενάι ένοιωσε να τον πλημμυρίζει ένα κύμα φιλικότητας.

— Είναι κρίμα να καταστραφής, νέος άνθρωπε! είπε, με θολά μάτια. Ποτέ δεν είναι άργα να στρωθής σε μία τιμία και τακτική δουλειά... Δεν ξέρω γιατί, σ' έχω συμπαθήσει... Νομίζω πως είσαι άξιος να σε όπαστηρή κανείς... Μά μην περιμένεις και πολλά πράγματα από μένα. Δεν είμαι κανένας πλούσιος. Μου περισσεύουν, όμως, χίλια φράγκα. Μά, πρώτα και κύρια να βολέψης μ' αυτά όσα σου να βής καμιά δουλειά. Σου εύχομαι καλή τύχη.

Κι' έβγαλε κι' έδωσε στον άγνωστο ένα χιλιάρικο. Εκείνος το πήρε, κάνοντας μία άοριστη κίνηση με το κεφάλι του, που ίσως να ήταν

ΓΚΛΑΝΓΚ-ΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κι' ευχαριστώ. Πλήρωσε και σηκώθηκαν να φύγουν. Όταν βρέθηκαν έξω στο δρόμο, ο Σαδενάι σκέφτηκε κάτι που έκανε τα μάτια του να λάμπουν πονηρά.

— Άς είναι! είπε γελώντας. Άν δεν είχα μαζί μου περιστρόφο, ίσως η άποψή μας γνωριμία να μην είχε για μένα τόσο ευχάριστο τέλος. Το περιστρόφο αυτό σ' έκανε να με φοβήθης και να φανής τόσο... μαλακός μαζί μου...

— Η αλήθεια είναι, του απάντησε ο άγνωστος, πως αλλιώς μιλά κανείς όταν έχει ένα «αιδερικό» στην τσέπη του!...

Και, με τα αινιγματικά αυτά λόγια, έκανε απότομα μεταβολή και χάθηκε σαν καπνός στο σκοτάδι αφήνοντας σύζυλο τον ευεργέτη του.

— Τι αγένεια είναι αυτή! είπε με το νου του ο Σαδενάι. Νά μη μου πη, τουλάχιστον, ένα ευχαριστώ για τις τόσες περιποιήσεις μου... Δε βαρύνει... Κάνε το καλό και ρίξ το στο γιόλο...

Σήκωσε το γιακά του και ξεκίνησε για το σπίτι του, σφουρίζοντας ένα ευθύμο τραγουδάκι, με τη συνείδησή ησυχρή ότι έκανε μία χριστιανική πράξη.

Μά όταν έχωσε σε μία στιγμή τα χέρια του στην τσέπη του αδιάφορου του, είδε ότι... του έλειπε το περιστρόφο του! Μήπως του έπεσε, ενώ το ξανάβαζε στη τσέπη του πριν από λίγη ώρα, αφού φοβότανε τον άγνωστο;

— Αδύνατο! Ήταν βαρύ και ο κρότος που θά έκανε πέφτοντας κάτω, θ' άκουγότανε στη νυχτερινή γαλήνη.

— Άρα θά του το σούφρωσε με τρόπο ο άλλος, ενώ καθόντανε κοντά-κοντά στο μπαρ!

— Ά, τον άτιμο! τον έλεεινός! βρυχήθηκε ο Σαδενάι. Έτσι με πλήρωσε για την καλωσύνη μου! Νά γελαστώ τόσο πολύ!

Ο θυμός και η αγανάκτηση έκαναν να διαλυθώ στο μυαλό του η ζάλη από τα κονιάκ. Ήταν τόσο μεγάλη η ταραχή του, ώστε περπατούσε μονολογώντας, χωρίς να ξέρει ποδηγείται. Είχε απομακρυνθεί αρκετά από το σπίτι του.

Σε μία στιγμή, άκουσε μία πνιγμένη φωνή:

— Βοήθεια!...

— Έκανε μηχανικά τη σκέψη ότι κάποιος κινδύνευε και ακριβώς από τον άγνωστο, που θά τον άπειλούσε με το δικό του το περιστρόφο. Ά! το κάβαρμα! Δεν άργησε να το χρησιμοποιήσει!

Και ο Σαδενάι έτρεξε, σπίγγοντας τις γροθιές του, προς το σημείο απ' όπου είχε ακουστή η αγωνιώδης επίκληση.

Μόλις έστριψε στη γωνιά ενός δρόμου, είδε πως είχε γίνει πράγματι εκείνο, που φαντάστηκε. Ο άγνωστος στεκότανε δύο βήματα μακριά από έναν καλοντυμένο μεσόκοπο, προτεινόντας απειλητικά το περιστρόφο, που είχε κλέψει από τον Σαδενάι.

— Βοήθεια! ξανάβε ο καλοντυμένος κύριος μόλις παρουσιάστηκε ο Σαδενάι.

Ο άγνωστος τ' άχασε με την απροσδόκητη αυτή εμφάνιση. Παράτησε το μεσόκοπο, που βρήκε την ευκαιρία κατάλληλη να το βάλει στα πόδια, και γύρισε στο Σαδενάι. Έδειχνε τώρα την πραγμαστική, αποκρουστική μορφή του, χωρίς μάσκα της κακομοιρίας και της μεταμέλειας.

— Παληάνθρωπε! φώναξε ο Σαδενάι. Κι' εγώ ο βλάκας, που νόμισα ότι είχα πηθήκα... Μά τώρα θά με μάθης από την καλή!...

Και προχώρησε καταπάνω του.

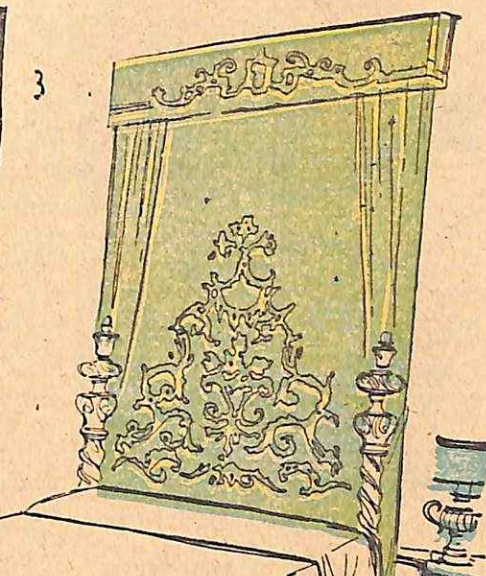
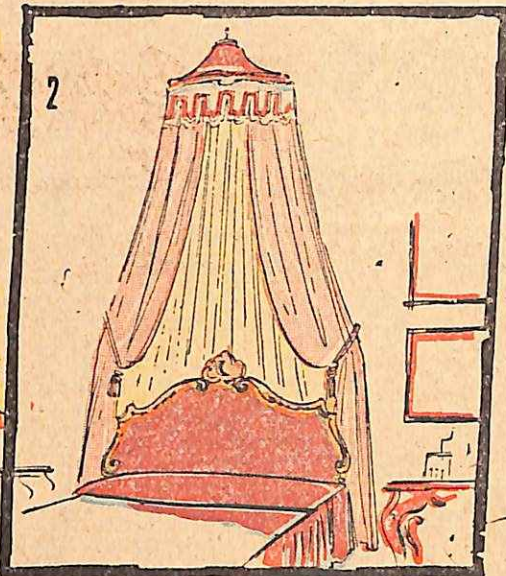
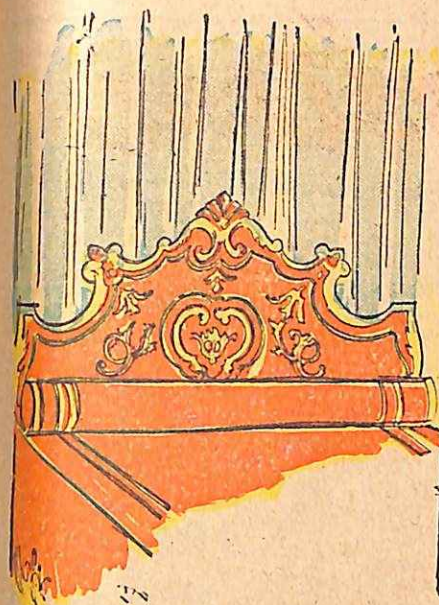
— Μη κάνης ούτε βήμα πάνω, γιατί... θά ξεχάσω την καλωσύνη σου και θά σε ξεπλώσω χάρη με το δικό σου το όπλο! βρυχήθηκε ο άγνωστος. Με πέρασες για άγιο, Ή; Πολύ γελασμένος βγήκε πού κρατώ αυτό το «αιδερικό», ξέρω να

Μία φοβερή βλαστήμια ξέφυγε από τα χείλη του άγνωστου. Πέταξε το άχρηστο περιστρόφο, κι' ετοιμαζότανε να το βάλει στα πόδια.

Ο Σαδενάι βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά του. Και με δυο δυνατές γροθιές κάτω από το σαγόνι, τον ξάπλωσε άναίσθητο στο πεζοδρόμιο.

Τη στιγμή εκείνη, φάνηκαν στη γωνιά του δρόμου δύο αστυφύλακες.

— Άντε περτε

ΤΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΞΑΝΑΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΕΔΑΦΟΣ ΣΤΗ ΜΟΝΤΕΡΙΝΑ ΕΠΙΠΛΩΣΗ. Αυτό είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο. Τα κρεβάτια, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, είχε απλοποιηθεί σε μέγιστο βαθμό. Η νεώτερη διακοσμητική το ήθελε σκέτο, μικρό, ώστε να φαίνεται όσο το δυνατόν λιγότερο και να πιάνη άσημαντο χώρο. Γι' αυτό, έφτανε ακόμα και στο σημείο να το «καμουφλάση» ή και να το κρύβει ολόκληρο και να το κάνει να βγαίνει από πόρτες, ντουλάπια ή βιβλιοθήκες μονάχα κατά την ώρα που επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί.

Τώρα τελευταία, όμως, το κρεβάτι, ο βασιλιάς αυτός των επίπλων, ξαναποκτά την σημασία του και το σύγχρονο γούστο του επιτρέπει κάθε διάσταση και κάθε πολυτέλεια, ακριβώς όπως συνέβαινε σε παλιότερες εποχές. Έτσι παρατηρείται σήμερα, ωρισμένα μοντέρνα υπονοούμενα, που έχουν τη ντουλάπα μέσα στον τοίχο, να παρουσιάζουν ως μοναδική τους επίπλωσι ένα μεγάλο κρεβάτι, με δυο κοιμόνια γύρω του και καμιά-δυο πολυθρόνες.

Είναι έτσι φυσικό οι σχεδιαστές επίπλων να γυρίζουν το βλέμμα τους τώρα στο παρελθόν, γιατί οι τελευταίοι αιώνες, στο κύλημά τους, παρουσιάζουν θαυμάσια υποδείγματα για αντιγραφή. Πολλά απ' αυτά τα κρεβάτια, όπως εκείνα του δεκάτου έκτου αιώνα, που είναι από σκούρο ξύλο, έχουν ανάγλυφα σχέδια στο πάνω μέρος τους και στολισμένα πάντα με κουρτίνες, δίνουν πολύ αυστηρή και βαρειά εντύπωση, παρουσιάζουν δέ και διαστάσεις, που δεν ταιριάζουν στις μοντέρνες κρεβατοκάμαρες.

Με το πέρασμα, όμως, του καιρού το κρεβάτι, διατηρώντας πάντα τη μεγαλοπρέπιά του, γίνεται όλοένα πιο ελαφρό. Οι διαστάσεις του μικραίνουν αισθητά, οι γραμμές του απλοποιούνται κάπως κι' εξαφανίζονται οι τέσσερις κολώνες, που συγκρατούσαν τις κουρτίνες, οι οποίες τώρα στερεώνονται στον τοίχο του βάθους και κρέμονται από το ταβάνι.

Τα κρεβάτια στύλ Λουδοβίκου 14ου είναι εξ ολοκλήρου σκεπασμένα με ύφασμα, γενικά ανοιχτών χρωμάτων, κι' οι πιο συνθισμένες στόφες είναι τα μπροκά, τα βελούδα και τα μεταξωτά με πολύτιμα κεντήματα και στολίσια πάνω τους.

Τα κρεβάτια εκείνου του καιρού, που είχαν παραπετάσματα απ' όλες τις πλευρές, λέγονταν κρεβάτια «α λα ντυσές», ενώ άλλα, τα λεγόμενα «α λα ντ' ανζ» είχαν δυο απλά ριντώ, τραβηγμένα στις κάτω άκρες τους. Μία καινοτομία της εποχής ήταν οι πρόδρομοι των καποτινών καναπέδων, με κορνίζες από έπιχρυσο κι' ανάγλυφο ξύλο και ντύσιμο από πολύτιμο ύφασμα.

Κατά την περίοδο, που μεσολάβησε ανάμεσα στη βασιλεία του Λουδοβίκου 14ου και σ' εκείνη του Λουδοβίκου 15ου, αναπτύσσεται ένα νέο στύλ κρεβατιών, που λέγεται στύλ 'Αντιδυσταλίας. Σύμφωνα με το στύλ αυτό, όλα τα έπιπλα και συνεπώς και το κρεβάτι, χάνουν αρκετά τη βαρύτητα κι' αυστηρότητα τους. Προετοιμάζεται έτσι το στύλ Λουδοβίκου 15ου, που διακρίνεται για την κομψότητα, τη χάρι και τον έντονα «γυναικείο» χαρακτήρα του.

Τα κρεβάτια δεν έχουν τώρα κολώνες στις τέσσερις άκρες τους. Συχνά, τους λείπουν ακόμα και τα ριντώ. Το «κεφάλι» όμως του κρεβατιού είναι αρκετά πλατύ και φιλό, ντυμένο δέ στο καθαυτό μέρος του με πολύτιμο ύφασμα. Το ξύλο γίνεται τώρα πιο φανερό, μ' ελαφρά κορνιζάριασμα, είτε έπιχρυσο είτε από ανοιχτόχρωμη καροδιά. Υπάρχουν ακόμα τα «α λα ντ' ανζ» και τα κρεβάτια «α λα ντυσές». Τα πρώτα έχουν το «κεφάλι» και το αντίθετο μέρος σε διαφορετικές διαστάσεις. Αρχίζουν, όμως, να κάνουν την εμφάνισή τους και κρεβάτια με δισία άκρα, που τοποθετούνται με την μακριά πλευρά τους στον τοίχο, όπως θά είναι άργότερα τα ντιβάνια.

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Λουδοβίκου 16ου (1750 -

ΤΑ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ θα ληφούν ΕΓΙΝΑΝ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ποιοι είναι οι κυριώτεροι τύποι

1790), στη Γαλλία, αλλά και σε άλλες χώρες, βλέπει κανείς μία μεγάλη ποικιλία στα στύλ των κρεβατιών. Υπάρχουν κρεβάτια με λεπτεπίλεπτες κολώνες κι' ελαφρά ριντώ, κρεβάτια με τρία «τοιχώματα», δηλαδή με τρία κατά μήκος του κρεβατιού, ώστε να εφοπλιστεί στον τοίχο. Και τα τρία αυτά κομμάτια είναι κορνιζαρισμένα από φυσικό ή έπιχρυσο ξύλο και σκεπασμένα με το ίδιο ύφασμα, που υπάρχει στην κυλινδρική μαξιλάρα και στην καθαυτό επίφάνεια του κρεβατιού. Το πάνω μέρος του κρεβατιού βρασκεταί πλασιωμένο ανάμεσα σε δυο ριντώ που πέφτουν σε σχήμα παγόδας, ξεκινώντας από ένα μικρό «ουράνο», που είναι κρεμασμένος στο ταβάνι και καταλήγει γύρω-γύρω σε δαντέλλα.

Κατά τη διάρκεια του Διευθυντηρίου και της Αυτοκρατορίας, η μορφή του κρεβατιού αλλάζει αισθητά. Τα δύο κυριώτερα στύλ είναι: το ευθύγραμμο και μάλλον στενόμακρο κρεβάτι και το στύλ «άν μπατώ». Το πρώτο χαρακτηρίζεται από δυο «κεφάλια» των ίδιων διαστάσεων. Με τη μία από τις μακριές πλευρές του τοποθετείται σφιχτά στον τοίχο, ενώ η άλλη, που πέφτει στο μάτι, όταν μπαίνει κανείς στο δωμάτιο, είναι στολισμένη με ανάγλυφες μορφές, Στίγγες, Χίμαιρες, Νίκες και τα παρόμοια. Το στύλ «άν μπατώ» θυμίζει αρχαίο πλοίο, γιατί είναι κι' αυτό στενόμακρο κι' έχει τα «κεφάλια» κάπως γυριστά προς τα έξω.

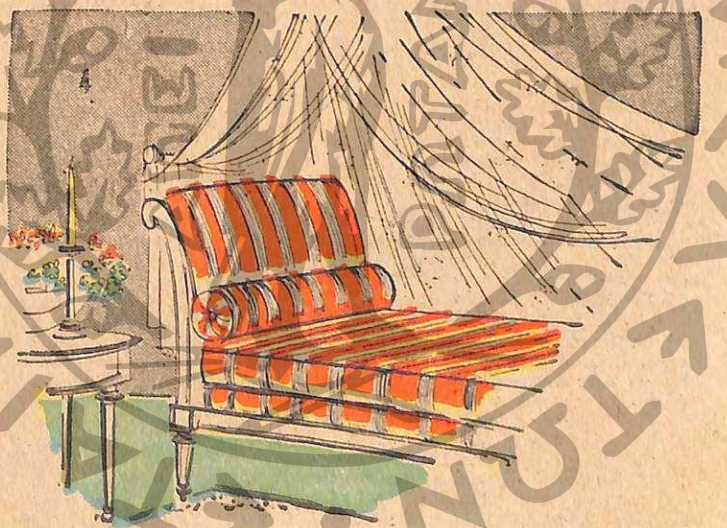
Σε παρουσιάζουμε μερικά υποδείγματα, για να πάρετε μία πιο συγκεκριμένη ιδέα των διαφόρων ρυθμών, που αναφέραμε.

Σχήμα 1. «Κεφάλι» κρεβατιού στύλ Λουδοβίκου 15ου, μ' ανάγλυφα κι' έπιχρυσο στολίσια στις κορνίζες του και με πολύτιμα κεντήματα στο ύφασμα που είναι καρφωμένο στην επίφάνειά του.

Σχήμα 2. Κρεβάτι σε στύλ Λουδοβίκου 16ου, με ριντώ σε σχήμα παγόδας.

Σχήμα 3. Έδω πρόκειται για κρεβάτι του ίδιου στύλ Λουδοβίκου 15ου. Όπως βλέπετε, το πάνω μέρος του είναι όχι ξύλινο «κεφάλι», αλλά ένα μεγάλο φόντο από κεντημένο ύφασμα.

Σχήμα 4. Κρεβάτι της εποχής του Διευθυντηρίου, σε στύλ «άν μπατώ».

— Κι' επειδή μιλάω εγώ, δε μπορείς να βλέπεις εσύ;
— Αυτό που σου λέω εγώ!
— Κι' αυτό που σου λέω κι' εγώ!

— Σαχαμάρα!
— Άντε, ρέ, τσικλόφουσα!
Αυτό πια πήγαινε πάρα πολύ. Ποιός ήταν αυτός ο λέτσος που τόλμησε ν' άποκαλέσει έμμενα τσικλόφουσα; Άλλά, δυστυχώς, πριν προλάβω να του δώσω την πρέπουσα απάντηση, ο χαμερπής αυτός τύπος ξεστόμισε κάτι πολύ προσβλητικό για τη γυναίκα μου που τ' άκουσαν όλοι οι περίξ και, γεμάτοι κακεντρέχεια, ξεκαρδίστηκαν από τα γέλια.

Αισθάνθηκα να μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι. Καί, για να μην πάθω άποπληξία, σηκώθηκα και βγήκα στο καπνιστήριο. Άναψα ένα τσιγάρο και προσπάθησα να συγκεντρώσω τις ταραγμένες σκέψεις μου.

— Άκούς εκεί ο παλιόφρουσος! μονολόγησα. Δεν του έφτασε που με έπτε «τσικλόφουσα», αλλά, μπροστά σε τόσο κόσμο, μήπως έτσι προσβλητικά για τη γυναίκα μου. Καί μ' έκανε καταγέλαστο, μασκαρά των σκυλιών.

Γελάστηκε, όμως, αν φαντάστηκε πως ή ύπόθεσι δε θα είχε συνέχεια. Ήμουν άποφασισμένος να ξεπλύνω όπωσδήποτε την προσβολή. Κατάστρωσα, λοιπόν, το έκδικητικό μου σχέδιο κι' έστρεψα καρσούλι στην έξοδο του κινηματογράφου.

Χορεύτηκε να ξεροσταλιάσω μια δόξαληψη δόξα. ώσπου να τον δω να βγαίνει κοιμιστός και λυγιστός, σφιχτοκορτώντας άγκαζέ τη ντόπια του. Προχώρησα θαρραλέα κατά πάνω του και τον ρώτησα άπειλητικά:

— Τολμάς να έπαναλάβεις αυτό που είπες για τη γυναίκα μου;

Άντι όμως, να μου δώση σάν πολιτισμένους άνθρωπος μια άποιαδήποτε άπάντησι, σήκωσε τη χερούκλα του και μου σφύριξε μια γροθιά άνάμεσα αυτή και μάτι, που άλλο να σάς την περιγράφω και άλλο να τη φάτε.

Μερικοί πονετικοί χριστιανοί που παραβρέθηκαν, τρέξαν να με περιμαέψουν και να με συνεφέρουν.

— Θα τον σκοτώσω τον άτιμο! φώναξα μόλις συνήλθα κάπως.

— Μα τί σου έκανε; με ρώτησε ένας πόλισμαν.

— Πρόσβαλε τη γυναίκα μου με τα χειρότερα λόγια.

— Καί που είναι ή γυναίκα σου;

— Ή γυναίκα μου; Μα... δεν είμαι παντρεμένος! Άν, όμως, ήμουν.

Έξω όμοδικές καιπαζές έδωσαν την άπάντησι στο άγωνιώδες ερώτημά μου. Καί, νομίζω, ότι τη μία μου την έδωσε ο πόλισμαν!...

Γ. Γ.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΗΝΑ ΥΠΕΡΥΠΝΗ Είμαστε άδυναμάνιστοι! Ή υπερτρίχες διαρκούν εσθνητικέ MODERNE

Mre KASTRIOTIS

6066 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 8 ΚΟΡΥΝΑΚΗ ΤΗΛ. 618-010

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Διπλή πυραμίδα

Θα συμπληρώσετε το σχέδιό μας αυτό με 15 λέξεις, των οποίων θα βρείτε πιο κάτω τις αντίστοιχες σημασίες. Ή κάθε λέξι θα αποτελέσει άπό όλα τα γράμματα της προηγούμενης, άναγγραμμένη ή μη, σάν ένα καινούργιο. Αυτό μέχρι της όγδοης λέξεως. Ή ενάτη λέξι, όπως και οι λοιπές, θα αποτελούνται ή καθεμιά από όλα τα γράμματα της προηγούμενης, μείον ένα άπ' αυτά. Για να σάς διευκολύνουμε, σάς άποκαλύπτουμε πως σε καμιά λέξι δεν επαναλαμβάνεται δυο φορές το ίδιο γράμμα.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

- 1) Σύμφωνο.
- 2) Έπάνωμο δυο στάρ της δόνης.
- 3) Χωρίς να άφαιρεθί το παραιμύς (θρήλ).
- 4) Το κεφάλι του προορίζεται για χτύπημα.
- 5) Μία των Κυκλάδων.
- 6) Νησί του Β. Αιγαίου.
- 7) Κάτοικος ελληνικού νησιού.
- 8) Μας βοηθεί να ξεχάσουμε δυσαρεστο παρελθόν.
- 9) Είδος γερακιού.
- 10) Ένα μέρος από το σώμα μας.
- 11) Όροσειρά που έδωσε το όνομά της σε ευρωπαϊκή χερσόνησο.
- 12) Χώρα της Ν.Α. Άσίας.
- 13) Άριθμητικό.
- 14) Εθνοδιάζον.
- 15) Φωνήεν.

Μικρά προβλήματα

1) Ποιός είναι ο αριθμός του οποίου το τετράγωνο είναι κατά 95 μονάδες μεγαλύτερος από το τετράγωνο του άμέσως προηγούμενου του;

2) Σε μία περίοδο μεγάλης έλλειψης αόγών, μία χωρική κατεδαίνει στην πόλι με ένα πανέρι γεμάτο φρέσκα αυγά, τα όποια σκεπεί να πουλήση δυο δραχμές και 80 λεπτά το καθένα. Στο δρόμο όμως κάποιος πέφτει πάνω στο πανέρι της και μία μικρή έρευνα άποδεικνύει πως της έσπασε 5 αυγά. Ο κύριος αυτός όμως σπεύδει να την άποζημιώσει και της δίνει 14 δραχμές. Προχωρώντας ή χωρική σκέπτεται πως καλό θα ήταν να κρατούσε το ποσό αυτό προς όφελός της. Κάνει λοιπόν, ένα πρόχειρο λογαριασμό και βρίσκει πως πουλώντας τα όπολοιπα αυγά της προς 3 δραχμές και 20 λεπτά το καθένα θα εισπράξη τα ίδια χρήματα, που όπολόγισε πως θα κέρδιζε πριν της συμβή το άτύχημα. Στην αγορά βρίσκει πράγματι άγοραστή και βγαίνει έτσι κερδισμένη.

Με πόσα αυγά ξεκίνησε ή χωρική από το χωριό της;

3) Χωρίζετε τον αριθμό 540 σε δυο μέρη εις τρόπον ώστε διαιρώντας το πρώτο μέρος με 4 και το δεύτερο με 3 να βρισκείτε δυο άριθμούς που να είναι ό πρώτος κατά 30 μονάδες μεγαλύτερος από το δεύτερο.

4) Ένας καμαριέρας κατάρθωσε μέσα σε μία βδομάδα να συγκεντρώση τα άκόλουθα ποσά από φιλοδωρήματα: Κυριακή και Δευτέρα: 30 δραχμές, Δευτέρα και Τρίτη: 24 δραχμές, Τρίτη και Τετάρτη: 29 δραχμές, Τετάρτη και Πέμπτη: 31 δρχ., Πέμπτη και Παρασκευή: 28 δρχ., Παρασκευή και Σάββατο: 30 δρχ., Σάββατο και Κυριακή: 38 δρχ.

Μπορείτε με τα δεδομένα αυτά να βρείτε ποιά ήταν ή καθημερινή του εισπραξι;

5) Με ένα σπάγγο μήκους δυο μέτρων κάποιος θέλει να δέση, μόνο κατά μήκος, ένα δέμα, που έχει ύψος (πάχος) 35 εκάτοστα. Βλέπει όμως—και αυτό χωρίς να όπολόγησεν το σπάγγο, που του χρειάζεται για τον κόμπο—πως το χρειάζονται άλλα 30 εκάτοστα σπάγγου, για να ενώση τα δυο άκρα. Ποιό είναι το μήκος του πακέτου;

Ποιά άπό τις τρείς;

Άπό τις τρείς άπαντήσεις, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κά-

τωθι ερωτήσεις, ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρείτε διαγράφοντας τις δυο άλλες:

1) Σε ποιά πόλι γεννήθηκε ο διάσημος μάστρας Λεοπόλδος Στοκόφσκι;
Στο Λένινγκραντ — Στη Νέα Ύορκη — Στο Λονδίνο.

2) Πόσων τόνωνν όπολογίζεται ότι ήταν ή κιθωτός του Νάε;
— 200 — 1000 — 20.000 τόνωνν.

3) Ποιό είναι το μεγαλύτερο νησί του Ιονίου;
— Ή Κεφαλληνία — Ή Κέρκυρα — Ή Ζάκυνθος.

4) Ποιό είναι το άποτέλεσμα της άλωπεκίας;
— Μας κάνει να χάνουμε τη φωνή μας — Μας κάνει να χάνουμε την άκοή μας — Μας κάνει να χάνουμε τα μαλλιά μας.

5) Σε ποιά πόλι βρίσκεται το πιό όυπλό όκοδόμημα του κόσμου;
— Στη Νέα Ύορκη — Στο Παρίσι — Στο Τόκιο.

6) Ποιός άνακάλυψε τον βάκιλλο της πανώλους;
— Ο Λουί Παστέρ — Ο Ά. Λεξανδρος Γέρσιν — Ο Ά. γελος Μάσο.

7) Ποιά είναι, σε τετραγωνικά χιλιόμετρα ή έκταση της έρημου Σαχάρας;
— 500.000 — 3.800.000 — 8.000.000.

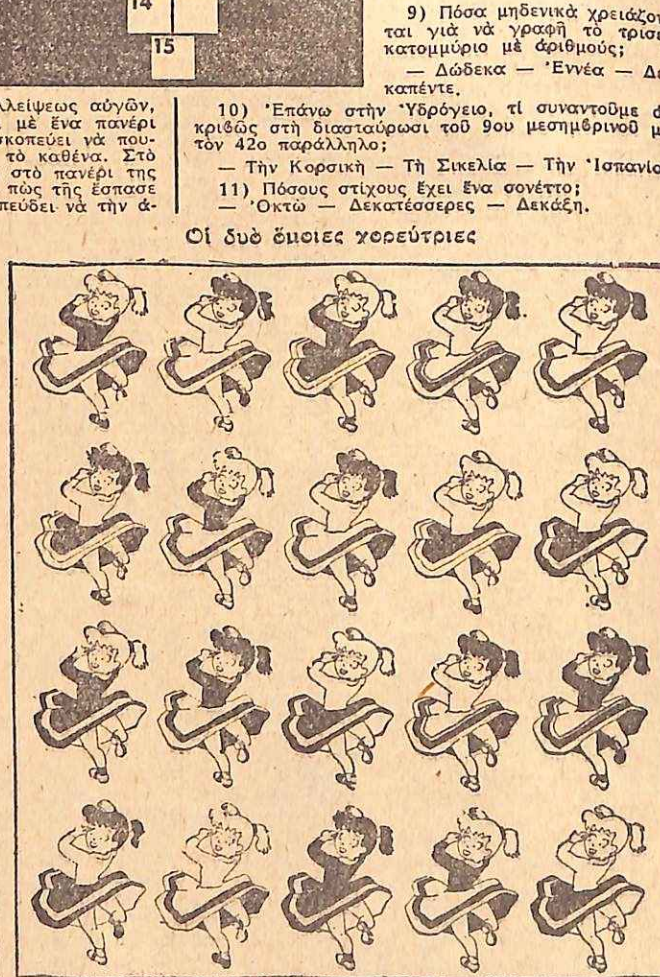
8) Πόσοι τύποι εντόμων μας είναι σήμερα γνωστοί;
— Περίπου 3000 — 90.000 — Πάνω από 600.000.

9) Πόσα μηδενικά χρειάζονται για να γραφή το τρισεκατομμύριο με άριθμούς;
— Δώδεκα — Έννεα — Δεκαπέντε.

10) Έπάνω στην Ύδρόγειο, τι συναντούμε άκριβώς στη διασταύρωσι του 9ου μεσημβρινού με τον 42ο παράλληλο;
— Την Κορισκή — Τη Σικελία — Την Ίσπανία.

11) Πόσους στίχους έχει ένα σονέτο;
— Όκτώ — Δεκατέσσερες — Δεκάξη.

Οι δυο όμοιες χορεύτριες

Άπό τις 20 αυτές χορεύτριες, μόνο δυο είναι έντελως όμοιες, άκόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Προσπαθήστε να τις βρείτε μέσα σε έναμιν λεπτό το πολύ αν θέλετε να σάς συγχαρούμε για την παρατηρητικότητα σας. Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον αν πάρουν μέρος σ' αυτό δυο ή και τρείς παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει φυσικά εκείνος που θα βρή πρώτος τη σωστή λύσι.

Οι λύσεις στη σελ. 98

Η NARRIMAN και η διατροφή της

Ή σκανδαλώδης άπόφασι ενός δικαστηρίου της Βηρυττού προκαλεί άγανάκτησι στο Κάιρο

ΚΙΣΜΕΤ»! Αυτή ή λέξι, που εκφράζει όλη την ανατολίτικη έγκαρτέρησι στις άναποδιές της μοίρας, ήταν ή μόνη, που όταν έμαθε την άπόφασι ενός δικαστηρίου του Λιβάνου, που τον καταδίκασε να πληρώνη 4.500 δραχμές το μήνα διατροφή στην ένν διαστάσει» σύζυγό του: την πρώην βασίλισσα της Αιγύπτου Ναρριμάν.

Οι συμπατριώται του, όμως, δε δέχτηκαν το πράγμα με την ίδια άπάθεια. Οι έφημερίδες του Καίρου κατηγόρησαν με βιαιότητα άθροα τη λιθανέλικη δικαιοσύνη, για τη σκανδαλώδη άπόφασι, που όπολόγισαν το σύζυγο να καταβάλλη διατροφή — και διατροφή, μάλιστα, δυσανάλογη με τα οικονομικά του — στη σύζυγο, που τον έγκατέλειψε! Όρισμένοι, μάλιστα, άθροογράφοι, φτάσανε στο σημείο να όποστηρίξουν πως άπρεπε να έξεταστή ή δυνατότητα έπίσημου διαδήματος της κυβερνήσεως του Καίρου στην κυβερνήσι της Βηρυττού.

Φυσικά, αυτό, κι' αν άκόμη όποθέσουμε πως μπορεί να γίνη, δεν πρόκειται να φέρη κανένα άποτέλεσμα με την πολιτική κατάστασι, που έπικρατεί σήμερα στη Μέση Άνατολή. Ο Λιβάνος δε βρίσκεται σε άναδες σχέσεις με την Αιγύπτο και δεν έχει λόγους να προσή σε μία φιλική πράξι άπέναντί της. Άλλωστε, το γεγονός αυτό άκριβώς, έκμεταλλεύτηκαν ή Ναρριμάν και ή μητέρα της, ή πολυμήχανη κ. Σαντέκ, για να έπιτύχουν εκείνο που ήθελαν: Να εκδίσουν τον Νακίμπ ή να δώση διαζύγιο ή να έξοντωθί από μία δυσδάστακτη οικονομική όποχρέωσι!

Άξίζει, όμως, τον κόπο να παρακολουθήση κανείς από την άρχή την κομικοτραγική αυτή ιστορία, την τόσο γνήσια ανατολίτικη, με τις σκοτεινές μηχανοραφίες και τους περίπλοκους έλιγμούς, που βρίσκονται στη μέση.

Ή κ. Σαντέκ, ή έτρομερότερη πεθερά των αίωνων — όπως την άποκάλεσε κάποτε ο Φαρούκ, λέγοντας τη μόνη, ίσως, σωστή κουβέντα, που είπε ποτέ στη ζωή του — είχε όπλιστή με την άκλόνητη άπόφασι να χωρίση την κόρη της από το δόκτορα Νακίμπ, πριν άκόμη γίνη ο γάμος τους!

Ο λόγος ήταν πως ο γάμος αυτός κατάστρεφε τα φιλόδοξα σχέδια, που με τόσο έπιμέλεια είχε προετοιμάσει. Άφού έπειθε τη Ναρριμάν να χωρίση από τον Φαρούκ — γιατί κι' εκείνου του διαζυγίου έμπνευστρια ήταν ή κ. Άσσίλα Σαντέκ — είχε κιόλας άνακαλύψει το γαμπρό, που θα τον διαδεχόταν: Ο έπίδοξος αυτός γαμπρός ήταν ο πρίγκιπας Άμπντουλλάχ 'Ελ Γκαμπέρ 'Ελ Σαμπαχ από το Κουβαίτ, κάθε άλλο παρά θεατικός στην εμφάνισι, αλλά βαθύπλουτος ιδιοκτήτης άρεκτών πετρελασιών.

Δυστυχώς, ενώ όλα ήταν έτοιμα για την όμαλη διαδοχή του βασιλιά της Αιγύπτου από τον πολυεκατομμυριούχο πρίγκιπα του Κουβαίτ, ή Ναρριμάν, που ώς τότε ή μητέρα της την έστερνε από τη μύτη, άποφάσισε να πάρη, άφαιρικά, την πρωτοβουλία: Έρωτεύτηκε τον Άντ-χάμ 'Ελ Νακίμπ — νέο, κομψό, γοητευτικό, αλλά άπένταρο — και τον παντρεύτηκε, άφήνοντας τους τρομερούς μύθρους της μητέρας της, που είχε γίνει έξω φρενών από το κακό της!

Άλλά ή κ. Σαντέκ δεν ήταν από τις γυναίκες, που το βάτουν εύκολα κάτω. Άφού δε μπόρεσε να ματαιώσει το γάμο της κόρης της με το γιατρό, θα έκανε το κάθε τι για να τον διαλύση. Ζήτησε, λοιπόν, από τον πρίγκιπα Άμπντουλλάχ μια πίστωση χρόνου, ώσπου να τα καταφέρει, και άρχισε με ήλιο το έργο της.

Όπως το περίμενε, δεν άργησε και πολύ να γυρίση τα μυαλά της κόρης της, που ή έπιπολαιότητα της είναι τόσο, όση κι' ή όμορφιά της! Ή Ναρριμάν συνήθισεν στην πλούσια και άσυλλόγιστα σπάταλη ζωή, που έκανε όταν ήταν βασίλισσα της Αιγύπτου, άνακάλυψε σύντομα πως ένας άντρας χωρίς πλούσια, ήταν έντελως άκατάλληλος για σύζυγό της. Έτσι, ένα ώραίο πρσί, χωρίς να όποδηθή καν στον κόπο να τον προειδοποίηση, τον παράτησε κι' έφυγε για την Έλβετία, μαζί με τη μητέρα της και με 27 βαλίτσες, που περιείχαν τις τουαλέττες της και τα κοσμήματά της!

Στην Έλβετία, ή Ναρριμάν δεν έμεινε παρ-

για λίγο καιρό, όσο χρειαζόταν για να καλύψη την έγκατάλειψι της συζυγικής στέγης κάτω από άνυπαρκτους ελόγους ύγειας. Έπισκέφθηκαν, μητέρα και κόρη, μερικούς Έλβετους γιατρούς, που δεν κατάφεραν ν' άνακαλύψουν καμιά σοβαρή πάθησι στην πρώην βασίλισσα κι' έπειτα μεταφέρθηκαν στην Κωνή Άκτι, όπου άρχισαν να ζουν με έξαιρετική πολυτέλεια, γυρίζοντας στα άκριβότερα ρεστωράν και νυκτερίνα κέντρα τρώγοντας μαύρο χαδιάρι και πίνοντας σαμπάνια...

Ποιός πλήρωνε αυτά τα έξοδα; Άν πιστέψουμε τον αιγυπτιακό τύπο, ένα μέρος τους το κατέβαλλε — άγνωστο ποιους σκοπούς έμπνευρτώντας — ο Γάλλος πρώην γραμματέας του Φαρούκ Άντρέ Σαρντονέν. Καί άλλο ένα μέρος, ο πρίγκιπας Άμπντουλλάχ, που περίμενε με άδημονία το διαζύγιο, για να μπόρεση να παντρευτή, έπιτέλους, την όμορφη Ναρριμάν.

Το διαζύγιο, όμως, ήταν άκριβώς ο μεγάλος σκόπελος, όπου είχε σκοντάψει, για τα καλά αυτή τη φορά, ή δαιμόνια κ. Άσσίλα Σαντέκ! Ο δόκτορας Νακίμπ, για να εκδικηθί, άνήθηκε κατηγορηματικά να το δώση. Καί να το κερδίση ή Ναρριμάν, ήταν κάτι το έντελως άδύνατο!

Στις άραβικές χώρες, πρέπει να έξηγήσουμε, το διαζύγιο είναι το εύκολότερο των πραγμάτων για το σύζυγο και το δυσκολότερο για τη σύζυγο. Ο σύζυγος άρκει να καλέση δυο μάρτυρες και να πη, μπροστά τους, στη γυναίκα του: «Σε χωρίζω! σε χωρίζω! σε χωρίζω!» Άπό τη στιγμή εκείνη, ο γάμος έχει λυθί! Ή σύζυγος, όμως, πρέπει να καταφύγη στα δικαστήρια και να έπικαλεστή έναν από τους έξης πέντε λόγους: α) Συνέχης κακομεταχείρισι. β) Παραδίσι των οικονομικών όρων του γαμπλίου συμβολαίου. γ) Άσθένεια (άνιατη) του συζύγου. δ) Άνικανότητα του συζύγου. ε) Έγκατάλειψι της σύζυγου με διακοπή της παροχής σ' αυτήν κάθε οικονομικής βοήθειας.

Ή Ναρριμάν δε μπόρουσε να έπικαλεσθί κανένα από τους πέντε αυτούς λόγους. Έτσι, ο πρίγκιπας Άμπντουλλάχ, άφού βορέθηκε να περιμένη το άκατόρθωτο διαζύγιο, έλασε τη Ναρριμάν και παντρεύτηκε με την έξ ίσου όμορφη Λεϊλά, κόρη ενός φίλου του Άραβα πολιτικού.

Κεραυνοβολημένες από το σκληρό αυτό χτύπημα, ή κ. Άσσίλα Σαντέκ και ή κόρη της, παράτησαν, για λίγο καιρό, κάθε προσπάθεια να κερδίσουν τον πολυπόθητο γαμισμό από τον πεισιματώδη δόκτορα. Άλλά το ενδιαφέρον τους κεντρίστηκε και πάλι όταν παρουσιάστηκε ένας νέος υποψήφιος για την καρδιά της Ναρριμάν, ο Ιτζέντ Ζάφρ, από το Κουβαίτ έπίσης και σχεδόν τόσο πλούσιος, όσο και ο πρίγκιπας Άμπντουλλάχ.

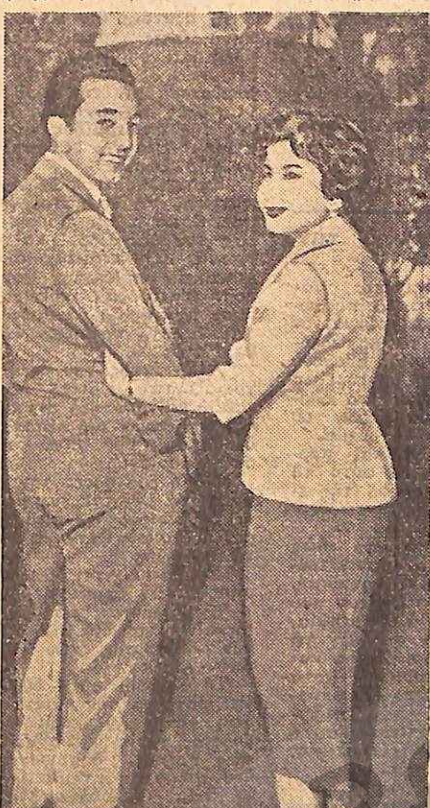
Ή κ. Σαντέκ έβαλε λυτούς και δεμένους για να πείσουν τον δόκτορα Νακίμπ ν' αλλάξη τακτική και να συγκατανεύση για το διαζύγιο. «Το μόνο, που δεχόμαι — έμηνυσε αυτός σαρκαστικά — είναι να ξαναπαίξω κοντά μου τη Ναρριμάν. Άλλά, επειδή στο μεταξύ έχω γίνη... όποδός της πολυγαμία, πρέπει να ή ύπ' όψι της πως θα με μοιράζεται και μ' άλλες γυναίκες!».

Ή έτρομερότερη πεθερά των αίωνων φώναξε. Καί άποφάσισε να παίξη το τελευταίο χαρτί της. Πήγε, μαζί με την κόρη της στο Λιβάνο, που οι σχέσεις του με την Αιγύπτο παρουσίαζαν όλο και μεγαλύτερη έπίδεινωση, και κατάρθωσε μεθοδικά το σχέδιό της.

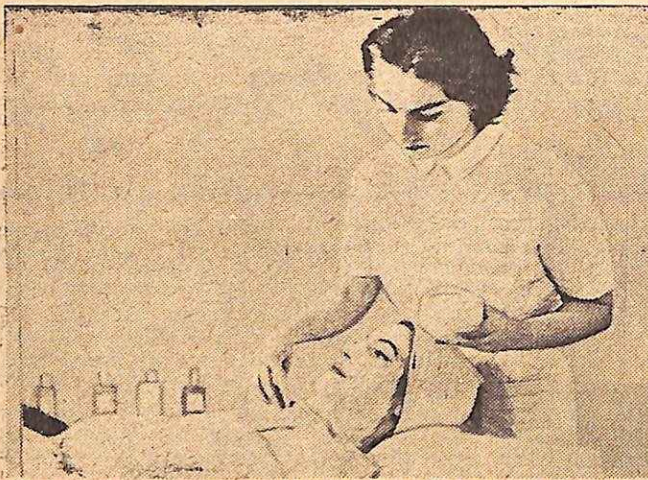
Σε λίγο καιρό, ή Ναρριμάν παρουσιάζονταν σ' ένα δικαστήριο της Βηρυττού, με τα πιστοποιητικά Λιβανέζων γιατρών, που άποφαινόταν πως ήταν άπαραίτητη για την ύγεια της ή παραμονή της στο δασωμένο βουνό του Λιβάνου! Καί έζητούσε να της στείλν ο σύζυγός της το ποσό των 4.500 δραχμών το μήνα, για έξοδα διατροφής και ιατρικής παρακολούθησας, έπί όσο καιρό θα είναι άναγκασμένη να μένη στο Λιβάνο!

Το δικαστήριο, προς γενική κατάπληξι, ένεκρνε την άπαίτησί της. Μία άπαίτησι, που, καθώς είπαμε, στην άρχή, δεν άποβόλεπτε στο μέτριο αυτό — για τις δυο πολυέξοδες γυναίκες — οικονομικό κέρδος, αλλά στο να έξαναγκασθί ο Νακίμπ να παραχωρήση το διαζύγιο, για να γλυτώση από μία διατροφή, που καλύπτει το σύνολο σχεδόν των εσόδων του!

Όσοι όμως, έβρουν καλά τον Αιγύπτιο γιατρό, ίσχυρίζονται πως ή κ. Σαντέκ και ή κόρη της έκαναν το λογαριασμό τους χωρίς τον ξενοδόχο: Παραβλέποντας, δηλαδή, το τρομερό του πείσμα και την άπόφασί του να εκδικηθί μέχρι τέλους, με όποιοδήποτε οικονομικές θύ-

Έπ ά ν ο υ: Ή Ναρριμάν με τον δόκτορα Νακίμπ, την έποχή που διανύσαν τον μήνα του μέλιτος. Κά τ ω: Ο Ιτζέντ Ζάφρ, που έμφανίζεται ως ο νέος έπίδοξος σύζυγός της Ναρριμάν.

Η αποτελεσματικότητα του «πίλινγκ» είναι πάντα μεγάλη, ωφελεί δε σε κάθε ηλικία.

Το «πίλινγκ» για την άκμη

Ο έχθρος των νυακίων, που παρκωφώνει την επιδερμίδα

Η άκμη ή τα «μπιμπίκια», όπως είναι γνωστά, τα φοβερά εκείνα σπυράκια, τα γεμάτα πυό, είναι τα αδελφότερα ίσως δερματικά νόσημα, για τους γιατρούς, που ασχολούνται με τη δερματολογία.

Για μας τους αισθητικούς όμως θεωρείται πραγματική κατάρρα, ή ακμή, γιατί τίποτ' άλλο δεν παραμορφώνει τόσο την επιδερμίδα του προσώπου, όσο αυτή τα «μπιμπίκια», τα «σπυριά της νεότητας», όπως συνήθιζαν να τα λένε, όταν πρόκειται για τα «μπιμπίκια», που γεννιούνται το πρόσωπο των εφήβων.

Έχουμε όμως και την άκμη της δεύτερης νεότητας, που παρουσιάζεται συνήθως λίγο πριν από την εμμηνόπαυση.

Γι' αυτό, όταν οι γιατροί συμβουλευθούν το γάμο στις κοπέλλες, που έχουν παραμορφωμένο το πρόσωπο από τα σπυράκια της ακμής, δεν έχουν απόλυτα δίκιο.

Οι άφορμες, που προκαλούν την πάθηση είναι πολλές και διάφορες και μαζί με τις ενδοκρινικές ανωμαλίες, πρέπει να αναφέρουμε και τη δυσπεψία σαν άφορη, που δημιουργεί τα «μπιμπίκια», καθώς και τις γαστρίτιδες, την ταχυκαρδία, ανωμαλίες του αναπνευστικού συστήματος, όπως και κυκλοφορικές.

Όπως είναι δε γνωστό, τα σπυράκια αυτά, τα γεμάτα με πυό, διαλέγουν το πρόσωπο, κυρίως για να έγκασταθούν και σπάνια περιορίζονται μόνο στο στήθος ή την πλάτη.

Παραμορφώνουν δε άσχημα

το δέρμα τα «μπιμπίκια», γιατί έχουν το κακό να προχωρούν σε βάθος και συχνά, όταν δε ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα εγκαίρως, φθάνουν να επικοινωνούν υποδορείς και να σχηματίζουν ένα ολοκληρωμένο δίκτυο, υπόνυμιον του πυύου, κάτω από το δέρμα.

Όταν αφίσουμε και προχωρήσει το κακό σ' αυτό το σημείο, η καταστροφή της επιδερμίδος είναι αναπόφευκτη.

Είναι παρατηρημένο πως τα δερμάτα, που καταστρέφονται τελείως από την άκμη, είναι τα δερμάτα εκείνων που δεν τηρούν καμιά αντισηψία, και που φέρονται συνεχώς τα χέρια τους στο πρόσωπο και αγγίζουν τα σπυριά. Τίποτα χειρότερο από αυτό δεν υπάρχει και τίποτα δεν επιδεινώνει την κατάσταση, όσο η έλλειψη αισθητικής υγιεινής, γενικότερας μορφής.

Κατ' αρχήν, λοιπόν, μακριά τα χέρια από το πρόσωπο και μην επιχειρήτε να ζουλάτε τα «μπιμπίκια» για να τα αδειάσετε από το πυό.

Τα περισσότερα σημάδια, που μένουν στο δέρμα για όλη μας τη ζωή, είναι εκείνα που δημιουργούνται από την καταστροφική συνήθεια, που έχουν όσες υποφέρουν από άκμη.

Για την άφαιση του πυύου και των μαύρων στίγων του δερμάτος, που ανοίγουν τεράστιες τρύπες στην επιδερμίδα του προσώπου και την καταστρέφουν με τα σημάδια που αφήνουν οι ούλες, υπάρχει ειδικός επιστημονικός τομέας.

Το μέτρο που πρέπει να λάβετε, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι να κάνετε δίαιτα αποτοξινώσεως. Θα κόψετε από το διαιτολόγιό σας το ψωμί, όλα τα λιπαρικά, τα λιπαρά, τα αλαντικά (λουκάνικα, σαλάμια, κλπ.) τα οινόπνευματώδη και δε θα πίνετε καθόλου νερό κατά την ώρα του γεύματος.

Επίσης, θα κοιμάστε νωρίς, γιατί τα ξενυχτία κάνουν κακό και χειροτερεύουν την άκμη, και θα αναπνεύετε βαθειά στον καθαρό αέρα, ώστε να δίνετε τη δυνατότητα στο αίμα να αναεώνεται και να καθαρίζει, με τη βοήθεια του οξυγόνου.

Το οξυγόνο δεν είναι μόνο πηγή ζωής, όπως ξέρουμε, αλλά και ομορφιάς. Σήμερα δε το οξυγόνο παρέχεται πλούσια από την αισθητική για όλες τις υγιεινές ανάγκες της επιδερμίδος και ιδιαίτερα για την καταπολέμηση της ακμής.

Επανεπιλημμένους έχουν διαπιστώσει τα θαυματουργά αποτελέσματα της ειδικής κούρας του οξυγόνου, και σκυθρωπά, απελπισμένα άλλοτε γυναικεία πρόσωπα, χαμογελούν αισιόδοξα, καθώς βλέπουν τα σπυριά να μαρινώνονται και το πρόσωπο να καθαρίζεται.

Αλλά εκτός του οξυγόνου, χρειάζονται ειδικές λασσιόν, καθώς και αυστηρή αντισηψία και στεγνώματα του λίπους του δερμάτος, που δίνει τροφή στα σπυριά.

Μια ή δύο φορές την εβδομάδα, θα βρέχετε ένα βαμβάκι σε καμφορόχο οινόπνευμα και θα σκουπίζετε καλά όλο το πρόσωπο.

Θα επιμένετε όμως στα σημεία των ακμών. Επιβάλλεται, ωστόσο, να πηγαίνετε σ' ένα ειδικό, για τον καθαρισμό των ακμών από το πυό.

Τη δουλειά αυτή δεν πρέπει ποτέ να την κάνετε μόνη σας, γιατί κάθε «μπιμπίκι» πιεζόμενο, χωρίς να καθαρίζεται, πως πρέπει, δημιουργεί και ένα μικρό απόστημα στη ρίζα του, δηλαδή στο βάθος του δερμάτος, με συνέπεια τη ρελύνση και την καταστροφή της επιδερμίδος.

Τα περισσότερα σημάδια, που μένουν στο δέρμα από την άκμη, είναι των «μπιμπικιών» εκείνων που ανοίγονται με τα χέρια και μολύνονται συνήθως ή εγκαταλείπονται άπεριποίητα και παραμορφώνουν το πρόσωπο.

Σήμερα η άκμη προλαμβάνεται και θεραπεύεται εγκαίρως.

Αρκεί να καταφύγετε στον ειδικό από την πρώτη στιγμή, που θα εμφανισθεί η πάθηση. Όσο γιά τα σημάδια της ακμής, που είναι ο καύμος πολλών ωραίων γυναικών, θεραπεύονται κι' αυτά με το «πίλινγκ».

Το σύγχρονο Αμερικανικό «πίλινγκ», που γίνεται μέσα σε λίγη ώρα, σθώνει κάθε σημάδι του δερμάτος και ως διά μαγείας, η επιδερμίδα γίνεται λεία και καθαρή από σημάδια ή λεκέδες.

Στην εποχή μας, που η αισθητική θαυματουργεί και παρέχει τη δυνατότητα της καταπολέμησης και Ρεζουλίας, κάθε θάλασσα, που μπορεί να πάθι ή ομορφιά, θεωρείται απαρδεδέκτο αν όχι εγκληματικό, να μην επωφελοποιείται οι γυναίκες των επιστημονικών και τεχνικών μέσων, που υπάρχουν για να μένουν νέες και όμορφες στην όριμη και υπέρωριμη ηλικία.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ
Αισθητικός

Η ANNA FRANK ΣΤΗΝ ΘΟΝΗ

Η Μίλλυ Πέρκινς, μια νέα 18 χρόνων εξέλεγε μεταξύ δεκάδων άλλων, απ' όλα τα μέρη του κόσμου, για το ρόλο της Άννας Φράνκ στο φιλμ που θα γυριστή από το σκηνοθέτη Τζωρτζ Στήβενς. Η Μίλλυ, που ήταν μέχρι σήμερα το «κόμπερ γκέου» πολλών περιοδικών μόδας της Νέας Υόρκης, θα κάνει το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο παίζοντας το ρόλο της νεαρής Έβρας, του ημερολόγιου της όποιος συγκίνησε βαθύτατα ολόκληρο τον κόσμο.

Η ΝΕΑ ΠΑΡΤΕΝΑΙΡ ΤΟΥ ΣΙΝΑΤΡΑ

Σε μια έκρηξη του στην τηλεόραση ο Φράνκ Σινάτρα εμφανίστηκε έχοντας παρά το πλεονέκτημα του μια χαριτωμένη νέα, την όποια πολλοί θεώρησαν αμέσως ως νέα του κατάρκτη. Ο Φράνκ όμως έσπευσε να διαλύσει κάθε παρεξήγηση δηλώνοντας στους εκπληκτικούς θεατές πως η νεοα παρτενάρ του δεν είναι άλλη από την... κόρη του Νάνσυ, 17 χρόνων, την όποια απέκτησε κατά τον πρώτο του γάμο με τη Νάνσυ Μπαρμπάτο. Το 1951 ο Φράνκ χώρισε για να παντρευτεί την Άλσα Γκάρντνερ από την όποια τώρα μόλις πήρε διαζύγιο.

Η παράξενη ζωή ΣΤΙΣ ΑΒΥΣΣΟΥΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Εξαφανίζεται πιο κάτω από τα 7.000 μέτρα

Για πολλούς αιώνες οι επιστήμονες πίστευαν ότι τα μεγάλα βάθη των θαλάσσιων ήταν ακαίτητα από τα ζώα, γιατί η κολοσσιαία πίεση τώσαν άτμοσφαιρών θά τα συνέτριβε. Οι πρώτες μελέτες έγιναν στη Μεσόγειο, που για άλλους ειδικούς λόγους ήταν πραγματικά φωτεινή σε ζώα της αβύσσου και η ιδέα αυτή γενικεύθηκε τόσο, ώστε οι επιστήμονες όλου του κόσμου να διακηρύζουν ότι η ζωή ήταν αδύνατη κάτω από τα 100 μέτρα. Αλλά σιγά-σιγά χαρακτηριστικά γεγονότα, εκλόνισαν τη πεποίθηση αυτή. Αναφερόμεθα ειδικά στην ανακάλυψη που έκανε ο Μίλνερ Έντουαρτς στο 1861, πάνω σ' ένα κομμάτι υποβρυχίου καλωδίου μεταξύ Σαρδηνίας και Άλγερίας σε βάθος 2-3000 μέτρων, όπου ήταν κολλημένοι διάφοροι ζωντανόι οργανισμοί. Η παρατήρηση αυτή έδωσε την αφετηρία για να γίνουν πολλές υποβρυχίες επιστημονικές παρατηρήσεις, που έφεραν σε φως μια τεράστια κι' άγνωστη μέχρι της στιγμής εκείνης πανίδα των μεγάλων βυθών. Οι ανακαλύψεις αυτές, εξ άλλου, δεν ήταν μόνο ζωολογικής μορφής. Όλες οι επιστήμες, η φυσική, η χημεία, η μετεωρολογία πλουτίστηκαν με βεβαιωμένες άρχες και ιδιότητες έτσι η επιστήμη της ωκεανογραφίας.

Οι συνθήκες όμως της ζωής στα μεγάλα βάθη είναι έντελως διαφορετικές από εκείνης στα παραλιακά νερά και τα ζώα που υπάρχουν σε αντίπαθους σε τέτοια πίεση υποχρεώθηκαν να αλλάζουν τρόπο ζωής για να προσαρμοστούν σ' αυτήν. Πολλά έμεναν στις παραλίες και δεν έκαναν κανένα αντιπρόσωπο μέσα στα μεγάλα βάθη, γιατί δε μπόρεσαν να προσαρμοστούν σε μια ζωή που ήταν τόσο διαφορετική απ' τη δική τους.

Γενικά παρατηρήθηκε ότι όσο περισσότερο βυθίζομεθα στη θάλασσα, τόσο περισσότερο η θερμοκρασία είναι χαμηλή. Μόνη εξαίρεση είναι στις κλειστές θαλάσσιες όπως π.χ. στη Μεσόγειο. Μέχρι ενός σημείου η θερμοκρασία παραμένει αμετάβλητη. Φτάνει δε στους 4 βαθμούς άνω του μηδενός σε βάθος 1000 μέτρων και πέφτει στο μηδέν σε βάθος 6000 μέτρων. Γι' αυτό τα ζώα, που ζουν διαρκώς στην αβύσσο, προσατεύονται από κάθε ατμοσφαιρική επιπλοκή και ζούν με τις ίδιες ατμοσφαιρικές συνθήκες όπως και τα ζώα της πολιτικής ζωής.

Τα ρεύματα των μεγάλων βυθών είναι αδύνατα και επειδή τα ζώα δεν αγωνίζονται εναντίον των ρευμάτων, στερούνται μερικόν κινητηρίων οργάνων, τα όποια είναι αναγκαία για κάθε ζώο, που κινείται σε νερά ταραγμένα στην επιφάνεια.

Η πίεση είναι τεράστια, κι' ο παράγον αυτός δεν έχει καν τόση μεγάλη σημασία, γιατί ο οργανισμός προσαρμόζεται στην πίεση. Το ηλικιακό φως αποσυντίθεται, μόλις εισδύσει στη θάλασσα. Οι έρυνες ακτίνες σταματούν φέως, λίγο πιο βαθειά οι κίτρινες και ούτω καθεξής, μέχρι των Ισχυρών ακτίνων και υπερυπόδον, που δεν περνούν καθόλου τα 1000 μέτρα. Τα ζώα της αβύσσου βρίσκονται στο σκοτάδι. Αλλά δεν είναι πλήρως στο σκοτάδι αυτό, γιατί πολλά απ' αυτά τα ζώα σκορπίζουν δικό τους φως χωρίς σε περιέργεια οργάνων τους. Η απουσία όμως του ηλιακού φωτός, δεν επιτρέπει τη ζωή των φυτών κάτω από 300 ή 400 μέτρα. Κι' έτσι κάθε χορτοφάγο ζώο δε μπορεί να ζήσει στην αβύσσο.

Έτσι, ζούν εκεί μόνο τα σαρκοδόρα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

- ★ Κανένας δεν παντρεύτηκε και δε θέλει να παντρευτεί.
- ★ Να μεταφεριζέσαι τον άντρα σου σαν να είναι αφέντης σου και να τον προσέχεις σαν να είναι πρόδότης.
- ★ Όποιος παντρεύεται από αγάπη, περνά όμορφες νύχτες και άσχημες μέρες.
- ★ Η επιτήδεια γυναίκα δεν πεθαίνει ποτέ χωρίς κληρονόμο.
- ★ Η αγάπη κι' ο φόβος δεν τρώνε ποτέ.

Υπάρχει ωστόσο μια άλλη κατηγορία ζώων, τα τελματοδόρα, που ζούν από τα τέλματα του βυθού, που περιέχει μερικές οργανικές ουσίες, προσερχόμενες από τα πτώματα των ζώων, που φοβούν στο βυθό ή που πέφτουν από τα επάνω νερά.

Τέλος, το βαθύ υποβρύχιο έδαφος είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου σκεπασμένο από μια σκόνη με πολύ μικρούς κόκκους, διαφόρου προελεύσεως, μέσα στην όποια είναι ανακατωμένα φορμια ζώων ή φυτά που έπεσαν από τα επάνω νερά.

Όλα όμως τα ζώα της αβύσσου δεν βοσκονται στο βυθό της θάλασσας. Πολλά ζούν ανάμεσα σε δύο στρώματα νερού χωρίς ποτέ να αναπαύονται στο βυθό. Τα ζώα αυτά ή επιστήμη τα ονομάζει βαθυπελαγικά.

Οι συνθήκες αυτές δημιουργούν ένα ειδικό είδος πανίδος, που παρουσιάζει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά πολύ διαφορετικά από τα ζωολογικά συγκροτήματα των επιφανειακών υδάτων.

Το μαλακό έδαφος, όπου δεν οφίστανται στερνά αντικείμενα, τα υποχρεώνει να επεκτείνουν την επιφανεία τους και για να μη θυθιστούν μέσα στο τέλμα, προσκολλώνται σ' αυτό και παρουσιάζουν έτσι το θέαμα μιας μεγάλης ριζας δέντρων. Αυτά που μετακινούνται, έχουν πελώρια άκρα, που μοιάζουν σαν δεκανίκια, τα εξαρτήματα τους δε είναι τόσο μεγάλα, ώστε τα χρησιμοποιούν όπως ένα τυλός το μπαστούνι του. Κάποτε τα μάτια τους γίνονται ατροφικά και εξαφανίζονται.

Άλλοτε, απεναντίας, γίνονται πελώρια, για να μπορούν να διακρίνουν και το ελάχιστο ακόμη φως και έχουν διαμορφώσει με τέτοιο τρόπο τον ανιχνευτή στο σκόταδι, όπως ακριβώς και τα νυκτόδια ζώα στη γη.

Όλα αυτά τα σαρκοδόρα κυνηγούν πολύ τ' άλλα ζώα, όταν μπορούν να μετακινήθουν και είναι τρομερά όπλασμένα. Όταν είναι ακίνητα, πολλαπλασιάζουν τα όργανά τους, που μ' αυτά πιάνουν τη μικρή τους λεία. Τέλος, υπάρχουν σαρκοδόρα, που ζούν από ένα πολύ πτωχό τέλμα, που περιέχει ελάχιστες θρεπτικές ουσίες και είναι υποχρεωμένα κάθε φορά να καταπίνουν μεγάλες ποσότητες για να βγάλουν με κύρια συστατικά της διατροφής τους.

Είναι δύσκολο να εξετάσει κανείς με κάθε λεπτομέρεια τα διάφορα ζώα, που αποτελούν την πανίδα της αβύσσου. Αναφερόμε μόνο μερικά: Τα σπογγοειδή αντιπροσωπεύονται από σπόγγους υδαρείς, που ο σκελετός τους αποτελείται από άκαθι, που μοιάζει σαν κρύσταλλο. Τα κοράλλια παρουσιάζονται, όχι όπως τα γνωστά, αλλά είναι πλατείδια σαν πιάντα και έτσι δε βουλιάζουν στο βυθό. Τα χινοδόρα είναι πάρα πολλά και μοιάζουν σαν δατέρια θαλάσσια.

Γρήγορα παρατηρήθηκαν μενάλια κοινωειδή σαν κι' εκείνα, που αποτελούσαν τη ζωή των πρωτογενών και δευτερογενών θαλάσσιων, και άκινους που έχασαν το διστρακό τους κι' έγιναν μαλακοί και πλατείς.

Μερικά καδούρια είνε πελώρια, λόγω του μεγέθους των ποδιών τους. Άλλα πάλι έχασαν την όρασή τους. Στα μεγάλα βάθη, όμως, τα μαλάκια γίνονται σπανιότερα όπως και τα σκουλήκια. Τα ψάρια λιγοστεύουν και χάνονται σιγά-σιγά κάτω από τα 6000 μέτρα. Έχασαν όλα τα όργανα της επιφανείας κι' έγιναν μαύρα. Πολλά έχασαν και την όρασή τους και άλλα έχουν πελώρια μάτια, ή δε ούρα τους μοιάζει σαν μαστίγιο.

Κοντά σ' αυτά τα όντα του βυθού υπάρχει πληθώρα άλλων, που ζούν επιπλέοντας ανάμεσα σε δύο στρώματα νερού. Πολλά απ' αυτά είναι διαφανή ή έχουν κόκκινα και μαύρα στίγματα. Άλλα πάλι είναι φωτεινά.

Αλλά με τι τρόπο κατοικήθηκαν τα βάθη της αβύσσου; Πολλοί διατείνονται ότι τα όντα αυτά είναι απομεινάρια της παλαιοντολογικής εποχής της δευτερογενούς και τριτογενούς περιόδου. Άλλοι αναφέρονται στη βαθμιαία εισβολή των πολικών ζώων, που κατέβηκαν σιγά-σιγά ακολουθώντας το ψυχρό βαθύ στρώμα. Τώρα όμως απέδειχθη ότι τα παρὰκτια ζώα κατέβηκαν σιγά-σιγά στην αβύσσο, αλλά τα περισσότερα σωματίσσαν στο δρόμο, άλλα πολύ κοντά στην αφετηρία κι' άλλα πιο μακριά. Ο αριθμός τους λιγοστεύει γρήγορα, γιατί είναι πρόβλημα αν θα μπόρεσουν να προσαρμοστούν σε ζωή τόσο διαφορετική από την καταγωγή τους. Εξαφανίζονται, λοιπόν και εκείνο που ξέρομε τώρα είναι ότι δεν υπάρχει ζωή σε βάθος πέραν των 7000 μέτρων, ίσως λόγω έλλειψης τροφής.

Μη φοβάσθε να μου πείτε την αλήθεια, γιατί... Έχω χηρέψει τρεις φορές ως τώρα!...

Ο θάνατός: Μπαρά! μπαρά!

Σούτ!... Θα την ξυπνήσεις και τότε άλλοι μονό σου!...

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το πασαπόρτι

Μιά ξαδέρφη τσ' Έφταλίας πούεινε και μετά την καταστροφή στη Σμύρνη —είχε βλέψεις ξένη νασιόνα— τσ' η-γώσε ποιν ένα χρόνο: «Θά παντρευτώ Φταλία μου και μιά που έσυ μόνονα πούμενες απ' τσ' οσί μας, θέλω να με στεφανώσης. Κύτταξε λοιπόν να βιάσης τσ' πασαπόρτι σου και νάρθης, μη μ' άφισης σιγουρευέ-νη κι' έρημη».

Ευτύς απ' τ' α-τία τσ' πονούνης Έφταλίας τρέσανε μπουνάρι τ' ά-κουα κι' ήκανε τ' α-μαλλιά τσ' φοοκα-λιά, ήτοξε, φίλη-σε βρογμένους ποδιές στο' άτ'εντισεις και στο' κονσολάτο, γιά να βγάλη τ' α-χαρτί τσ'.

— 'Ηβοί, Χοιστέ μου! ήλεγε μερα-κλιντισμένη, κάθε φορά που γυρίε. Ένα γκερεμέ ά-χτισομά με κάνουνε. Δυστυχώς με τσ' σήμερα και με τσ' α-ύριο περάσανε έξη μήνες, κι' έτσι πή-ρε πάλι ένα γράμμα απ' την ξαδέρφη τσ' γεμάτο παράπονα:

«Δε θα τσ' πενσάοισης Φταλία μου, γι' αυτό τρενάρουνε τ' α-χαρτί σου. Γιατί και τσ' φεγγάρι να σε προσκα-λούσα, οί φοοκαλιτέ και τ' α-βιζαρίμα-τα άχανε μπιτίσει! Τέλος, μάθε πως ο γάμος γέννηε. Λοιπόν κύτταξε νάρθης να με παρασταθής στη γέννα μου και να βαφτίσης και τσ' παιδί».

Τότε άρχισε πάλι η Έφταλία τ' α-σούτα-φέρετα, γιά να βρή πού σκαλώ-σανε τ' α-χαρτί τσ'.

— Νά φέσης —τσ' έπτε ο καθάσης— σερτιφικάτο απ' τσ' καρακόλι τού μαχα-λά σου, δυό πολιτρές και ξαναπέ-ρασε.

Κι' έτσι ποιν καιρό, ήλεγε γκιζτισμέ-νη στόν άντρα τσ'.

— Πήγα πάλι, Νικολάκη μου, ρώτη-σα και υούπανε: «Τσ' πασαπόρτι σου; Θ' άνεβης κερά μου, την κασινη σκά-λα, θα στρίψης ζερβά και θα δής κα-σί σου μιά τζαμένια πόρτα έμπα να τσ' πάσης».

«Μπαίνα, ρωτάω, άλλα κανείς δεν ή-ξερε τίποτα!

Κι' όπως ήσανε πάντα γινασάρα κι' είχε την ύπομονη γαϊδάρου, ξαναπήγε πάλι κι' ο πρώτος ντραγουμάνος τσ' έπτε:

— Τσ' πασαπόρτι σας ένεργήθη και έξήλε.

— Καί ποϋ πάει, παρακαλώ;

— Τραβάει τσ' δομό του, κερά μου. Θα πάη στόν αρομόδιο κι' από 'κει στο διευθυντή, γιά να φροντίση τ' α-περαι-τέρω».

— Καί θ' άργήσουν αυτά τ' α-περαι-τέρω;

— 'Α, μπά! Έλα, κερά μου, μετά δυό βδομάδες.

Ίστέο ίστέμεζ ξαναπήγε γκουστοδοί ύστερα από δεκαπέντε μέρες κι' ά-ρχισε και πάλι τσ' κυνηγητό χωρίς ά-ποτέλεσμα!

Και νά σήμερα ξεμολλτισμένη, μπα-ίντισμένη γυρίσε σπίτι τσ' λές κι' ά-οριθάρισε απ' τσ' Νταχάου! Καί βήκε άλλο πάλι γράμμα τσ' άξάδερφης τσ' πού τσ' ήγασε άσοϋτι υποροϋτί:

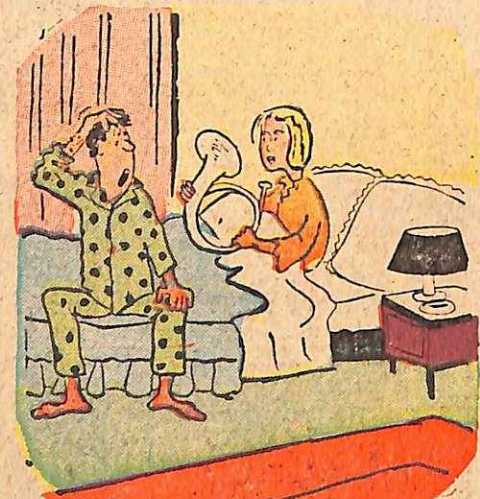
«Φταλία, κάτσε στ' αυγά σου, τσ' παι-δί τσ' βάφισα. Λοιπόν περιττό να ξε-κουμπιστής νάρθης!»

Όσο γιά τσ' πασαπόρτι τσ', άκόμα υπαινοβγάνει!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Δε μιλάει πολύ, Καίτη μου, αλλά τ' α-χέρια του δεν σταματοϋν καθόλου!...

— Δε μ' άρέσει καθόλου αυτό τσ' «χα-ρούμενο προϋπό-ξυνημά» σου!...

— Ορίαμος, χουσε μου!... Με άνα-κλήρουν «βασιλίσα» τών νοικοκυρών!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ζουλιάρόγата

— Σουρπούτσα, ύναίκα μου, ζουλιάρό-γата είναι, γιαδρούμ! ήλεγα τ' α-προφές στο φίλο μου Γερβάν Ζουλουμνισιάν.

«Άκούμ σαμπαχτάν καντάρ ταβα-τουρτζού καυατζού είναι! Ντονέρ κεμ-πάπ κιμπι ζερουήνε έμένα Μπουγασα-τζήδικο, σαλεπιτζήδικο, κεμπαπτζήδικο μέσα άμα μπουέ, ισκηνές κανέι, και πά-λι σοκάκι άμα βγούμε. τοιτσιρίζει, γκι-τίζει και ξεφωνίζει!

— Οϋλέν σερερεή άμα με κουμπανιά-ρης, ίτα ντέν τέλω να βλέπης την κάτε τζαμουζα, πού περ-νάει, άφοϋ έκεις έμέ-να πλάι σου. Άναν-τίμ;

«Ίπροχτές πάλι φώναζε:

— Βάλας μπι-λά, άπόψε μαύρα τ' α-ντιβόλ!».

«Κι' άσπαζε ένα καρεγλόζυλο και νυ-νηγούσε να σπάση κεφάλι μου:

— Μασκαρά ζαμ-παρά, μουντάση Κα-ραμπέτ! Μπού άκούμ χήρα τ' α-γίνο. Τηγά-νι τζιγέρια έντόστια σου τ' α-τηγανία Ι-στέ μπου!...

«Κι' οϋλα αυτά, γιαιτί πολύ σοβαρή, ήτική, τσ' άκ ναμουσλϋ, τίμια είναι, ύπά-ληψι μου κάσα φόρτε μέσα κλειμένη εί-ναι. Γιά να σου ντάω να καταλάβης, ά-κου Γερβάν ντοστούμ. Φουστανί, μουντάνι τσ' ίτας ποτέ άρσενικό κοψέ ντέν βάζει. Έρ-γκιούν σαμπαλα-σαμπάλα, άμα πάη κοττέτι μέσα, όρνιτες να τσίση, ντεκολ-τέ τσ' σκεπάζει, γιά να μη τσ' βλέπη πε-τεινός!

«Άσκ όλοσϋν, μπράβο τ' α-πής έσύ, έγκό άμας σοϋ λέω πως τ' α-παρση-λάσει, γιαδρούμ. Νταγινάμαν!

Κι' άπορτισμένους συνεχισμένους είναι:

— Σίμντι, γιά να μπουή έλευτέρα, ά-βέρτα, Σύνταγμα ταραφιντάν Έννικό ή-πο σουλάτσο να κάνη, τέλει να ράφη ή-ξυλοθραύστη ένα βρακάκι, κουζούμ.

«Αυτό τσ' βιολί έκω οϋλη μέρα. Τη νύ-χτα πάλι άλλαζει χαβά. Άμα σκανταλι-ά-ρικο δνείρο βλέπη:

— Κακ Καραμπέτ! φωνάζει,

«Ίπροσεχή διαδάζει κι' έμένα μετά-νοιες να κάνω βάζει.

«Μπουόν Ιτσούν, Γερβάν γιαδρούμ ένα τσαρόε, γιαιτρικό να βής τέλω ριτζά έν-τέριμ.

Αυτός σκέφτηκε, μυαλό του λεμονόκου-πα κιμπι ζούλησε και τέλος μιά συμβουλή ήντωσε έμένα:

— Καραμπέτ, έφέντη, μπουνταλές, ά-βανόκ είσαι! Οϋλα αυτά τουρλού-τουρλού κόλπα, τσαλιμάκια είναι. Τυφλοπρόνι σοϋ φοράει ντοστούμ. Γι' αυτό, άμα τέλης φρένο να βάλης άλεπου Σουρπούτσα σου, Ισκληρός άντρας να γίνης. Μπουονϋν Ι-τσούν άπόψε ίσπίτι άμα τ' α-πής κι' ά-χίση ίντιο βιολί, πιστόλι σου να βγάλης και μπάμ! μπουμ! πιστολιές άέρα να ρί-ξες.

«Έτσι τ' α-τρομάξη, τ' α-φοδητή και σϋ ξαναγεννιέντε έφελήκι νταηλήκι σου τ' α-βής κι' ίσπίτι μέσα ντενέν άνας τ' α-γίνης πάλι!

Μενϋον, τσ' άχαριστημένος ήφουα. Όμως μπύο χαφτά σόνρα με Γερβάν φί-λο μου πάλι τρακάραμε.

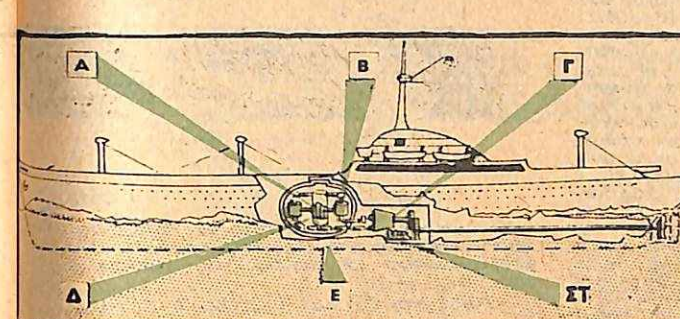
— Οϋλέν Καραμπέτ νάσιλ όλντου; ρω-τάει έμένα.

— Άχ! γιαδρούμ, μ' αϋτή συμβουλή, ποί ήντωσε έμένα, μέλη συμφορά, ζη-μιά ήπατα, τσ' άούκι ντιντινιζ κιμπι γιαπτιμ!

«Άμα κρεδατοκάμαρα γιαιτάκι μπε-ραμπέρ ήγασε, πιστόλι μου ήβγαλα, μπάμ, μπουμ πιστολιές τράβηξα. Άμα, ζουλιάρόγата Σουρπούτσα μου, σαρήκι, τσιριπιτί ήπατε. Και τσ' πού χειρότερο από ντουλάπα μέσα ένας μαντραχαλές με ψηλά τ' α-χέρια βγήκε!...

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Αυτή θα είναι, στις γενικές γραμμές της, ή εξωτερική μορφή και ή διάταξις των κινητήριων μηχανών του πρώτου πλοίου τού έμπορικού ναυτικού που θα κινη-ται με άτομική ένεργεια. Α) Κεντρικός πυρήν άντι-δραστήρας. Η θερμότης που παράγει, μεταδίδεται σέ νερό, που κυκλοφορεί υπό πίεσιν (γιά να μη γίνεται άτμός). Β) Έδώ τσ' θερμό και ραδιενεργό νερό παρα-κχωρεί τ' α-θερμότητά του σέ άλλο, που γίνεται άτμός. Γ) Ό άτμός περιστρέφει τρεις τουρμπίνες, που κινούν την έλικα καθώς και τ' α-λεκτρικά δυνάμει. Δ) Πρώτη θωράκισια. Ένας μεταλλινός κύλινδρος, ύψους 8 μέ-τρων, άπορροφά την περισσότερη ραδιένεργεια τού άν-τιδραστήρας. Ε) Αυτό τσ' τεράστιο «τυμπανό», διαστά-σεων 12X18 μέτρων, περιβάλλει τόν άντιδραστήρα και συγκρατεί τις ύπόλοιπες άκτίνες. ΣΤ) Βοηθητική μη-χανή Ντιτζελ, γιά περίπτωση βλάβης τού άτομικού κι-νητήρος.

ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ

ΕΝΑ άνοιξιάτικο πρωί τού 1960, ένα κατάλευκο και άστρα-φερό πλοίο θα ξεκινήση γιά τσ' παρθενικό ταξίδι του από κάποιο λιμάνι τής Άμερικής. Τ' α-χαρακτηριστικότερα γνω-ρίσματά τσ' θα είναι ότι δε θα έχη καθόλου φουγάρα κι' ότι ή γέννηά του θα μοιάζει με θολωτή καμπίνα πιλότου πελώ-ριου άεροπλάνου. Οί έπιβάτες του, όλοι πυρηνικοί φυσικοί και άλλοι έπιστήμονες, θα παρακολουθϋν άγρυπνα τις διάφορες συ-σκευές έλέγχου, γιά να δϋν άν όλα πηγαίνουν καλά.

Τσ' πλοίο αυτό θα είναι τσ' πρώτο έμπορικό σκάφος που θα κι-νηται με άτομική ένεργεια.

Έπί πολλά χρόνια, οί ειδικοί άποκλείαν την ιδέα ότι ή άτο-μική ένεργεια μπορεί να άνταγωνισθή οικονομικά τσ' πετρέλαιο στα πλοία τού έμπορικού ναυτικού. Τώρα άμας έχουν αλλάξει γνώμη και φρονϋν ότι, με την άτομική ένεργεια, τ' α-πλοία θα γίνουν ταχύτερα και θα διαθέτουν περισσότερο χώρο γιά φορτίο.

Όστόσο, τσ' πρώτο πλοίο αϋτό τού είδους, που πρόκειται να είναι έτοιμο σέ δυό χρόνια, θάνα μόνον ένα «πλωτό έργαστήριό», που θ' άποδεικνύη την πρακτική άξία τών άτομοκινητών σκαφών.

Οί έργασίες γιά τ' α-ναυπηγήσιν του έχουν ήδη άρχισει. Υπο-λογίζεται ότι άς την έφετηνή άνοιξη θα έτοιμασθή ή καρήνα του. Η καθέλκυσι θα γίνη μετά ένα έτος. Από την άνοιξη δε τού 1959 δε τις άρχες τού 1960, οί ειδικοί θα έγκαταστήσουν και θα έξε-λέγξουν τις μηχανές του.

Ύστερα θα άρχισή δοκιμαστικά ταξίδια στα άμερικανικά νερά. Θα κάμη κατόπιν τσ' γύρο τού κόσμου, με έπιδείξεις στις άλλες χόρες. Τέλος, θα άναστή σέ κάποιον Άμερικανό έπιχειρηματία ή κανονική έκμετάλλευσή του, γιά τ' α-μεταφορά έπιβατών και έμπερυ-μάτων. Είναι πολλοί δε οί έρπυσισται που διεκδικϋν ήδη αϋτή την τιμή.

Όσο γιά τσ' κόστος τής ναυπηγέως, έχει προϋπολογισθή σέ 42½ εκατομμύρια δολάρια. Απ' αϋτά, τ' α-21 θα διατεθϋν γιά τόν άντιδραστήρα, τ' α-καζάνια, τις τουρμπίνες και τ' α-θωρά-κισή τους. Άλλα 18 εκατομμύρια προορίζονται γιά τσ' κυρίως σκάφος, τις ειδικές λιμενικές έγκαταστάσεις που άπαιτεί και την έξασκησιν τού πληρώματος. Με τ' α-υπόλοιπα 3,5 εκατομμύρια θ' άγορασθή οϋράνιο από την Έπιτροπή Άτομικής Ένεργείας.

Η άπαιτημένη ποσότης οϋρανίου είναι 138 ράβδους, με χαλύ-δδινo περιβάλλυμμα. Μ' αϋτές, τσ' πλοίο θα κάνη 10 φορές τσ' γύρο τού κόσμου, μέσα σέ 2½ χρόνια. Ύστερα θα χρειαστή άνεφοδισ-μό σέ καύσιμο ύλη, που θα κοστίζει τότε 2 εκατομμύρια δολάρια.

Βέβαια, οί λεπτομέρειες τού σχήματος τού σκάφους μπορεί ν' αλλάξουν κατά τ' α-ναυπηγήσιν του. Οί γενικές άμως γραμμές του έχουν ήδη καθορισθή.

Θα είναι ένας συνδυασμός φορτηγού και έπιδατικού, μήκους 178 μέτρων και με ταχύτητα 21 μιλίων την ώρα. Θα μεταφέρη 100 πε-ρίπου έπιβάτες, άρξη πληρωμα από 125 άδρες και τ' α-έξη άπά-ρια του θα χωράνε 10.000 τόνους έξωρ φορτίου (αχέδιν δυό κι' ένα πλοίο «Άλμπέρτυ»).

Η μηχανή του θα είναι άνάλογη με τόν άντιδραστήρα «επιτε-σμένου υδάτος» που κινεί ήδη τσ' άτομικό υποβρύχιο «Ναυτίλος», αλλά πιο τελειοποιημένη και οικονομικότερη στη λειτουργία της.

Κατά τ' α-άλλα, θα έχη τ' α-συνηθισμένες άνέσεις ένος φορτηγού-έπιδατικού πλοίου τού ίδιου μεγέθους, μιά μικρή πισίνα, κλπ. Ειδικά περϋνγία ευσταθείας θα έλαττώνουν τσ' «αϋνημα», γιά να μη παθαίνουν ναυτία οί έπιβάτες.

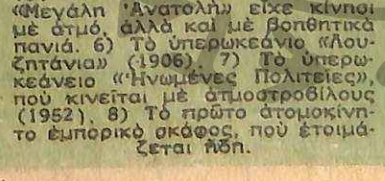
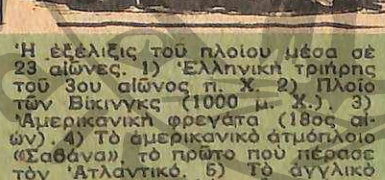
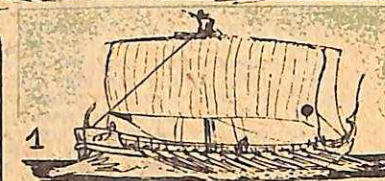
Ό θάλασμος τών μηχανών θα έχη γυάλινα τοιχώματα, γιά εύκο-λια τών έπιστημόνων και τών μηχανικών που θα τσ' έπισκεπτόνται. Θα ύπάσχουν έγκαταστάσεις τηλεόρασης γιά τεχνικές έπιδείξεις και μιά αίθουσα διαλέξεων.

Οί ταξιδιώτες θα είναι τσ' ίδιο ασφαλές, όπως με τ' α-συνηθισμένα έμπορικά σκάφη. Μάλιστα, θα ύπάσχουν λιγώτερο κίνδυνο έκρή-ξων, έφόσον δε θα βρίσκονται πάνω στ' α-πλοίο μεγάλες ποσότη-τες ύγρης καύσιμης ύλης (πετρέλαιου). Άν συμβή δε να σταθή ένας ταξιδιώτης άκόμα και μπροστά στόν άτομικό άντιδραστήρα, θα δεχθή ραδιένεργεια μόλις 1110 τού ραϊνγκεν (περίπου δυή

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

άτομοκινητό

πλοίο

έκπέμπει ή πλάκα ένός ρολογιϋ που φασφορίζει στο' ακοτάδι.

Η μόνη περίπτωση που θ' άπαιτηθή ιδι-αιτέρα προσοχή, είναι κατά τόν άνεφοδισ-μό σέ οϋράνιο. Αϋτόματος γερανός θ' άνασκήνη τότε τις «σθυσμένες» ράβδους οϋρανίου και θα τις τοποθετή μέσα σ' ένα μολυβένιο καϋτί. Θα μένουν, μαζί μ' αϋτό, μέσα σέ μιά δεξαμενή επί 2-3 βδομάδες, άς ότου κρυώσουν.

Ύστερα θα άποστέλλονται σ' ένα ά-τομικό έργαστήριό γιά να ύποστοϋν και-νοϋργία καταργασία και να χρησιμοπι-ηθϋν πάλι.

Η ραδιενεργός «σάχητη» θα άφαιρη-ται απ' τόν άντιδραστήρα έπειτα από κάθε ταξίδι, με αϋτόματες συσκευές που θα παρέχουν άπόλυτη ασφάλεια.

Μόνον σέ περίπτωση ναυαγίου, ό άτο-μικός άντιδραστήρ θα εξακολουθήσιν να έκ-πέμπη ραδιένεργεια από τσ' βυθό και θα μολύνη συνεχώς τ' α-γύρω θάλασσα και τ' α-ψάρια. Τσ' πρόβλημα αϋτό είναι άρκετά σοβαρό και δεν έχει βρεθή άκόμη ικανο-ποιητική λύσι του.

Μετά τσ' πρώτο αϋτό άτομοκινητό πλοίο, προβλέπεται να ναυπηγηθϋν μεγάλα πε-τρέλαιοφορα κι' ύστερα μικρότερα. Έτσι, τσ' πετρέλαιο θα μεταφέρεται απ' τόν με-γάλο άνταγωνιστή του: τ' α-άτομική ένεργεια!

Η έφαρμογή τής άτομικής ένεργείας στα πετρέλαιοφορα σμφέρει ιδιαίτερως γιά τους έξής λόγους: Τσ' πετρέλαιο φορ-τώνεται και ξεφορτώνεται εύκολα και γρή-γορα, κι' έτσι τ' α-πετρέλαιοφορα περνα-ταξιδεύοντας τόν περισσότερο καιρό (85-90%), ένώ τ' α-φορτηγά ταξιδεύουν μόνον τ' α-50% τού καιρού τους.

Ες άλλο, τ' α-πετρέλαιοφορα κάνουν πολύ μεγάλη κατανάλσι καύσιμης ύλης. Γιά τσ' ταξίδι π.χ. από τόν Περσικό Κόλπο, καίνε τ' α-17% τού πετρελαίου που μεταφέρουν.

Μετά τ' α-πετρέλαιοφορα, θα κινηθϋν με άτομική ένεργεια τ' α-φορτηγά που με-ταφέρουν μεταλλεύματα, και κατόπιν τ' α-υπερκαθένια πολυτελείας.

Στ' α-μεταϋ, θα έφαρμοσθϋν βεβαίως διάφορες τελειοποιήσεις. Μιά απ' αϋτές προβλέπεται να είναι ή κινητή με τουρμπι-νες, που θα περιστρέφονται με άέριο (ά-ζωτο π.χ.) που θα θερμαίνεται προηγου-μένως στόν άτομικό άντιδραστήρα.

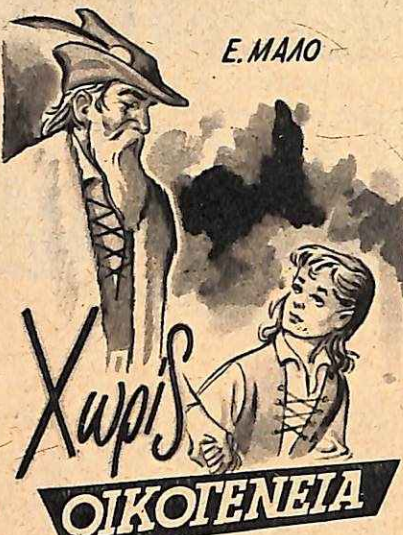
Έκτός άμας από τις «Ηνωμ. Πολιτείες, κι' άλλες μεγάλες ναυτικές χόρες πρό-κειται ν' άποκτήσουν πλοία κινούμενα με άτομική ένεργεια.

Πριν απ' τσ' τέλος τού 1960, οί Βρετα-νοί πρόκειται να καθέλκυσουν ένα άτομ-ικό «σσομπερ-τάκερ» τών 80.000 τόνων.

Οί Ρώσοι έτοιμάζουν ήδη στ' α-ναυπη-γία τού Λένινγκραντ ένα άτομικό παγο-βραυστικό, τσ' «Αλένιν», που θα έχη μήκος 130 μέτρων και ταχύτητα 18 μιλίων την ώρα. Αϋτό δεν θα χρησιμοπιή απ' εϋ-θείας τ' α-θερμότητά τού άντιδραστήρας γιά να κινή τουρμπίνες. Με την άτομική ένεργεια θα παράγη ηλεκτρισμό, με τόν όποιον θα κινούνται μεγάλα ηλεκτρικά μο-τέρ. Υπολογίζεται δε να καθέλκυσθη πριν από τσ' 1961.

Τέλος, ή Σουηδία, ή Δυτική Γερμανία και ή Ιαπωνία ένδεφερόνται έπίσης γιά τ' α-άτομοκινητά πλοία (μολονότι, στην άρχή τουλάχιστον, θα πρέπει να προμη-θευθϋν τις μηχανές τους από την Ά-μερική ή από την Άγγλία). Έπικεφαλής βρίσκονται οί Σουηδοί, που έχουν ύπα-ρχάει ήδη συμβόλαιο γιά να παρα-δώσουν τσ' 1963 ένα πετρέλαιοφόρο τών 65.000 τόνων κινόμενο με άτομική έ-νεργεια. Υπολογίζον δε ότι θα μπορϋν μέσα σέ 10 χρόνια να ναυπηγίσουν ένα «σσομπερ-τάκερ» τών 100.000 τόνων, τα-χύτητας 30 μιλίων την ώρα.

Ε. ΜΑΛΟ

ΧΑΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μάρτιος άκουσε μία ημέρα τον Τζέμυ Μίλλινγκαν, αδελφό του άντρα της κ. Μίλλινγκαν, που έλεγε στον πατέρα του Ρεμπί ότι, ως το θάνατο του μικρού Άρθουρου, κάθε άλλος έπρεπε να λείπει από τη μέση, για να μείνει εκείνος ο μόνος κληρονόμος. Τα δυο παιδιά κατάλαβαν πως έπρεπε να ειδοποιηθούν την κ. Μίλλινγκαν, μα δεν ήξεραν πού βρισκόταν. Προσπαθούσαν λοιπόν, να συναντήσουν τον Τζέμυ Μίλλινγκαν, για να τον παρακολουθήσει ο Μάρτιος και να μάθουν πού καθόταν. Από τους υπηρέτες κατόπιν θα ζητούσε πληροφορίες για τον Άρθουρο...

530Ν Μία μέρα, εκεί που τους κυτάζαμε, είδα έναν απ' αυτούς να κάνει νόημα στο Μάρτιο. Στην αρχή νόμισα πως ήθελε να μάς κοιροίσει. Μα σ' λίγο είδα και το Μάρτιο να πού άναστασιζόταν φιλικά.

— Τον γνωρίζεις; ρώτησα.

— Είναι ο Μπόμπι.

— Ποιος Μπόμπι;

— Ο φίλος μου ο Μπόμπι. Ένας από τους δυο κλάδους τ' Ιμπορομίου Γκαζόν, που σου είπα. Αλλά μ' έμαθα τ' αγγλικά που ξέρω.

— Και πώς δεν τον γνώριζες άμέσως;

— Μα στο Ιμπορομίο έβγαζε στα μούτρα του πούιντρα, ενώ εδωτά βράζει με καρμπονιά.

— Άμα τελειώσει η παράσταση των ψευτομαύρων, ο Μπόμπι ήρθε κοντά μας. Και αδελφός του να ήταν ο Μάρτιος, δεν θα βάζαμε τόση χαρά αυτός ο κλάδους, που καθώς μάς είπε και δύσκολες περιστάσεις τον ανάγκασαν να γίνει πλανόδιος μουσικός. Γρήγορα όμως άναγκασθήκαμε να χωρίσουμε. Εκείνος για να τρέξει στους συντροφικούς του, που τον φώναζαν κι' έμεινε για να πάμε σε καμιά άλλη συνοικία. Έτσι συμφωνήσαν ν' ανταλλάξουν την άλλη Κυριακή, για να τα πούμε.

Γι' άγαστη του Μάρτιος, βέβαια, ο Μπόμπι έδειξε και σε μένα συμπάθεια. Κι' η ζωή μας στο Λονδίνο έγινε πιο εύκολη, γιατί είχαμε το Μπόμπι, που μάς συμφούλευε. Και τον Κέππη ακόμα τον άγαπήσαμε. Μας έλεγε πως, αν είχε τό σκυλί αυτός, γρήγορα θα άναβε περνούσα. Γι' αυτό, πολλές φορές μάς πρότεινε να συνταξιοιωθούμε. Έγώ όμως, αφού δεν ήθελα να έλκεταλέμω την οικογένειά μου, βέβαι θ' ακολουθούσα το Μπόμπι σε μία ακαλλιτεχνική περιόδευση.

Έτσι έφτασαν οι παραμονές των Χριστουγέννων. Κι' αντί να φεύγωμε από την αλλη του Κόκκινου Λέντον, άφαινα, ξεκινούσαμε στις όχτες τού βράδυ και πηγαίναμε στις συνοικίες.

Αρχίσαμε από τις πλατείες και τους δρόμους. Χρειάζονταν κάποια ήσυχα, για να κάνουμε με τα κονσέρτα μας τα παιδιά να ευπνήσουν, αναγγέλλοντάς τους πως πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, που ήταν η πιο άγαπημένη τους γιορτή. Έπειτα τραβούσαμε στους κεντρικούς δρόμους. Τα άμείλια, που γυρίζαν από τις νυχτερινές παραστάσεις των θεάτρων, περνούσαν βιαστικά. Σιγά-σιγά κάποια ήσυχα διαδεδιχάν το θόρυβο της ημέρας. Τότε παίζαμε τα πιο τρυφερά, τα πιο παθητικά κομμάτια. Το βιολί του Μάρτιος έβγαζε κι' η άρπα μου στέναζε. Και στα διαλείμματα των κονσέρτων μας, ο άέρας μάς έφερε νότες από άλλα κονσέρτα άλλων μουσικών. Στο τέλος φωνάζαμε: «Κυρίες και κύριοι, καληνύχτα σας και καλά Χριστούγεννα!» Και πηγαίναμε πάλι κάπου για να ξαναρχίσουμε.

Θάνατο, βέβαια, όραίο ν' άκούη κανείς τη νύχτα μουσική στο κρεβάτι κουκουλωμένος. Έμεις, όμως, μ' έλο το κρδ, έπρεπε να παίζουμε. Στο Λονδίνο, όταν δεν είναι δμύλη, φυσάει ξεροθόρι που σε παγώνει ως το κόκ-

καλο. Τέτοιον καιρό έκανε τις παραμονές των Χριστουγέννων. Κι' ώστόσο, τρεις βδομάδες, δεν άφήσαμε νύχτα που να μη βγούμε.

Πάρες φορές σταματούσαμε, πριν κλείσουν τα μαγαζιά, μπροστά σε μαντάκια, σε μπα- κάλικά, σε ζαχαροπλαστεία. Τι γήνες βλέπα- με, τι γάλλους, τι κοτόπουλα! Και βούνα ά- πο' πορτοκάλια, μήλα, κάτανα, δαμάσκηνα!

Όλ' αυτά ήταν για τα εύτυχισμένα παιδιά, που έχουν στοργικούς γονείς. Βλέπαμε τη χρι- στογεννιάτικη κίνηση, φανταζόμαστε τις γιορ- τές αυτές τόσο οτά πλούσια μέγαλα, όσο και στα φτωχικά σπιτάκια και σφιγγόταν η καρ- δια μας...

Πέρασαν οι γιορτές κι' άρχισαμε να βγαί- νουμε την ημέρα. Δεν μπορούσαμε να δοίμε έτσι τον Τζέμυ Μίλλινγκαν. Δεν έλπιζαμε πα- ρά μόνο μία Κυριακή. Τις περισσότερες Κυ- ριακές, λοιπόν, αντί να πάμε περίπατο, φυλά- γαμε το σπίτι. Και περιμέναμε.

Χωρίς να του πη λεπτομέρειες, ο Μάρτιος έλεγε παρακαλέσει τον Μπόμπι να του βρή το σπίτι μίας κυρίας, που είχε ένα παρόλυτο παι- δί, ή το σπίτι κάποιο Τζέμυ Μίλλινγκαν.

Ο Μπόμπι όμως του άπάντησε ότι πολλοί Μίλλινγκαν στο Λονδίνο είχαν το ίδιο όνομα. Γι' αυτό έπρεπε να έξηρή τι επάγγελμα είχε ο Τζέμυ και ποιά κοινωνική θέσεως ήταν το παρόλυτο παιδί.

Τότε ο Μάρτιος άρχισε πάλι να μου λέη ότι έπρεπε να γυρίσουμε στη Γαλλία.

— Δέ θέλεις να βρούμε, λοιπόν, την κυρία Μίλλινγκαν; του έλεγα.

— Θέλω! Μα πώς με βεβαιώνει πως ή κ. Μίλλινγκαν βρίσκεται στην Άγγλεια;

— Μπα! Και μήπως μάς βεβαιώνει κανείς πως βρίσκεται στη Γαλλία;

— Αυτό μου φαίνεται πιο πιθανό. Άφου ο Άρθουρος ήταν άρρωστος, ή μητέρα του θα τον πήγε σε καλό κλίμα.

— Μα δεν είναι μόνο ή Γαλλία, που έχει καλό κλίμα.

— Ση! ή Γαλλία ο Άρθουρος έγινε καλά την πρώτη φορά. Στη Γαλλία θά τον ξαναπήγε ή μητέρα του. Έπειτα, εγώ θέλω να φύγης από δω!

Ήμουν σε τέτοια κατάστασι, που δεν τ' ά- μούσα να τον ρωτήσω γιατί ήθελε να φύγω. Φοβόμουν μήπως μου έλεγε εκείνο, που δεν ήθελα ν' άκούσω.

— Φοβάμαι, εξακολουθούσε ο Μάρτιος. Πάμε να φύγουμε! Μα ής που θα μάς βρή καμιά συμφορά. Πάμε...

Παρ' όλο που οι διαθέσεις όλων της οικο- γενείας μου δεν είχαν αλλάξει καθόλου, εγώ δεν ήθελα να φύγω.

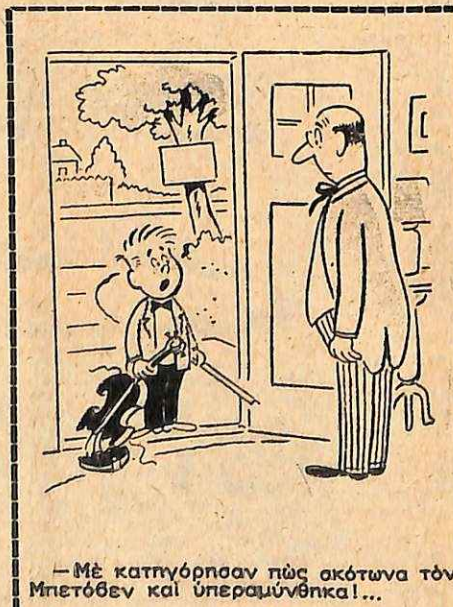
Άργά, πολύ άργά περνούσε ο καιρός. Και τέλος έφτασε ή στιγμή που ή οικογένεια Ντρί- σκολ έπρεπε να φύγη απ' το Λονδίνο για να γυρίση την Άγγλεια.

Τα δυο άμείλια έτοιμάστηκαν με τα έμπο- ρεύματα για να πουληθούν στην περιόδευση του καλοκαιριού.

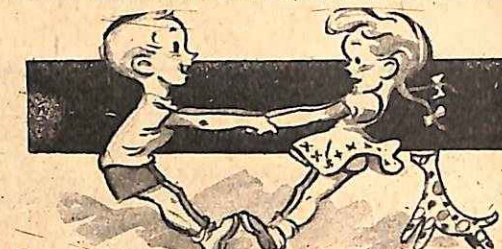
Πώς κατόρθωσαν να τα χάσουν όλα σε δυο μόνο άμείλια; Υφάσματα, μαντήλια, πανταλό- νια, κουμπιά, βελόνες, μπαμπάκι, φαλλίδια, ευ- ράφια, σαπούνια, βερνίκια, σκόνες για τις άρ- ρώστιες των άλγων και των σκυλίων, για- τρικά για τα δόντια, φάρμακα για να δυνα- μώνουν, κι' ένα σωρό άλλα!

Υστερ' αγοράστηκαν κι' έλογα για τα φορ- τωμένα άμείλια. Από πού και πώς δεν ξέρω. Τα είδα όμως που ήρθαν κι' όλα πιά ήταν έ- τοιμα για το ταξίδι.

Έμεις τι θά κάναμε; Θά μέναμε στο Λον- δίνο με τον παππού, που δεν άφηνε την αλλη του Κόκκινου Λέντον; Θά γινόμαστε πρμα- τευτάδες σαν τον Άλβεν και τον Νένι; Ή θ' ακολουθούσαμε τ' άμείλια σαν μουσικοί για να παίζουμε στις πόλεις και στα χωριά;

— Με κατηγόρησαν πως σκότωνα τον Μπετόβεν και υπεραμύνθηκα!...

Ο πατέρας μου; βλέποντας πως κερδίζαμε άρκετά, αποφάσισε να μάς πάρη μαζί του. Και μάς άνακοίνωσε την απόφασή του την παρα- μονή.

Πάμε στη Γαλλία! μου είπε ο Μάρτιος. Μόλις μάς δόθη εύκαιρία, να το σκάσουμε! — Και γιατί να μην ακολουθήσουμε τους γο- νείς μου, που θά γυρίσουν στη Γαλλία; — Γιατί θά πάσουμε συμφορά. Ξέρεις τι σου άξιζε έσένα;

— Νά σ' άφήσω και να γυρίσω στη Γαλλία μόνος μου!

— Έχεις δικιο... Σε παρακαλώ να το κά- νης. Δεν έγω το δικαίωμα να σε κρατήσω. Ξέρω πως από καλωσύνη σου μένεις μαζί μου. Φύγε, λοιπόν, πηγαίνε να ής τη Λίζα και να της πής...

— Άν την έβλεπα, θά της έλεγα, πως είσαι κακός κι' άνόητος για να σκέπτεσαι πως μπο- ρώ να σ' άφήσω τώρα, που είσαι δυστυχισμέ- νος! Μα τι κακό είδες από μένα, για να ής τέτοια ιδέα; Πες μου, σου έκανα ποτέ τίποτα; Τίποτα! Έμπρός, λοιπόν! Αρόμο!...

★

Και να μάς πάλι στους δρόμους. Απτή τη φορά όμως, δεν είμαι πιά έλεθερος. Άκο- λουθώ την οικογένεια Ντρίσκολ. Και όμως φεύγοντας από το Λονδίνο, μου φαίνεται σαν να ελευθερώνομαι. Δέ θά ξαναδύναται την αλλη του Κόκκινου Λέντον, ούτε την καταπα- κτή. Πάρες φορές έμνησα τη νύχτα τρυμα- μένος, έπειδή είχα διη στο όνειρό μου ένα κό- κκινο φως να μπαίνει απ' το παραθύριό μου! Ήταν όνειρο, άλλ' άδιόφορο! Τό φως αυτό το είχα διη μία φορά κι' ήταν άρκετο για να το νοιώθω μπροστά στα μάτια μου, σαν μία φλόγα, που μ' έκαίγει!

Περπατούσαμε πίσω απ' τ' άμείλια. Και την ίδια μέρα είδα πως πουλάνταν τα έμπορεύμα- τα εκείνα, που είχαν κοστίζει τόσο σπηνά. Εί- χαμε φτάσει σ' ένα μεγάλο χωριό. Κατέβη- στηκε τότε ή μπροστινή πλευρά των άμειλιών και φάνηκαν όλα τα έμπορεύματα.

Έλάτε στη φτήνια! Έλάτε στη φτήνια! φώναζε ο πατέρας. Πουθενά δέ θά βρήτε τόσο σπηνά. Έγώ δέν πούλα τίς πράματιες μου! Τις χαρίζω! Έλάτε στη φτήνια!

Κι' άκουγα ανθρώπους που έβλεπαν τις τι- μές, να λένε φεύγοντας:

— Καλέ, αυτά θά είναι κλεμμένα!...

Άν έβρισκαν τις μετρητά τους στην κοκκί- να του προσώπου μου, θά βλέπαμε πόσο βάσι- μες ήταν οι ύποψεις τους...

Ο Μάρτιος που το πρόσθεε αυτό, μου είπε το βράδυ:

— Θά μπορέσης να ύποφέρης για πάντα α- τή τη ντροπή;

— Μη μου το λές αυτό...

— Θέλω να γυρίσουμε στη Γαλλία. Στο εί- πα και στ' ξαναέλε. Σήμερα ή αύριο ή ά- στυνομία θά θέληση να μάθη πως ο μιστερ Ντρίσκολ μπορεί να δινη τόσο σπηνά τις πρ- άματιες του. Και τι θά γίνη τότε;

— Μάρτια, πάμε...

— Νά σου πω εγώ τι θά γίνη. Θά μάς πιά- σουν όλους και θά μάς χάσουν στη φυλακή. Και σένα και μένα που δεν κάναμε τίποτα. Γιατί, πως θ' αποδείξουμε ότι δεν κάναμε τί- ποτα; Ποιος θά μάς ύπερασπιστή; Μήπως δεν τρώμε και μεις ψωμί με τα λεφτά απών των πραγμάτων;

Ή ιδέα αυτή δέ μου είχε περάσει ποτέ απ' το μυαλό. Και τώρα μου έρχόταν σαν κατα- κεφαλιά. Θά μάς έπιασαν για κλέφτες!...

— Μα έμεις κερδίζουμε το ψωμί μας! του είπα.

— Αυτό είναι αλήθεια, άποκρίθηκε ο Μαρ- τιος. Μα είναι αλήθεια επίσης πως κάποιος συν- τροφιά με ανθρώπους που δεν κλέβουν. Θά μ' κό τους. Αυτό και μόνο θά κλέφτης κι' ά- επικρανε να καταδικαστώ για κλέφτης κι' ά- πώ πιά πολύ να καταδικαστής κι' εσύ. Γιατί έγω είμαι και θαμει φτωχός. Έγώ εσύ, άμα έβης την άληθινή σου οικογένεια, θά γίνης πλούσιος. Και τι ντροπή για σένα, αν κάποι- ος κάποιος τάραι!...

— Έπειτα, αν μάς βάλουν κατόπισ- τινά; Πώς θά βρούμε την κ. Μίλλιν- γαν για να της πούμε το κακό που λογαριά- καν για να της σκαρώση ο Τζέμυ Μίλλινγκαν; Ρε- μί, άκούσε με! Έδω κινδυνεύουμε. Πάμε να φύγουμε, όσο είναι καιρός!

— Φύγε εσύ!

— Τα ίδια πάλι! Μα δεν σου είπα; Μόνος μου δέν φεύγω! Ή θά φύγουμε μαζί ή θά μένουμε να φυλακιστούμε μαζί. Κι' αν γίνη αυτό, τότε να ής τι τάμεις άδης για μένα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΜΑΡΤΗΣ

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσαν δάδε- κα άδέφια πολύ έργατικά. Ήταν μαζί κι' ο ένας πηγαινε πάντα πίσω από τον άλλο.

Άποτελούσαν ξεχωριστή οικογένεια κι' οι άδελφοί τους έκτιμούσαν, γιατί ο καθέ- νας είχε και τη χαρά του.

Τ' άδέρφια αυτά άφριζαν ένα άμπελί κι' απ' αυτό γάμικαν ένα βαζέλι κρασί. Γιατί χωρίς κρασί δεν έκαναν. Σάν έργατικοί που ήταν, το θεωρούσαν στύλο της καρ- διας τους.

Περνούσαν όμως τέσσερις - πέντε μή- νες και το άπόσταναν. Κι' όταν έρχόταν ο Μάρτης μήνας, ή έποχή του σκαψίματος των άμπελιών, τους κακοφαινόταν να μην έχουν κρασί να πιούν.

Έτσι, τα δάδεκα άδέρφια άποφάσισαν να μοιράσουν το βαρέλι, για να έξη κα- θένας ποίο είναι το μερδικό του. Άφου, λοιπόν, το μέτρησαν σε δάδεκα ίσα μέρη, βάλανε και δάδεκα κάνουλες, που ή κάθε μία είχε και τη σφραγίδα της.

Του Μάρτη —γιατί αυτά τ' άδέρφια ή- ταν οι δάδεκα μήνες— του έλαχε ή τελευ- ταία κάνουλα, που ήταν το κάτω-κάτω μέρος του βαρελιού.

Έτσι, ο πονηρός ο Μάρτης άνοιγε τον πυρο του κι' έπινε του καλού καιρού, τό- σο, που στο τέλος γινόταν στουτί στο μεθύσι.

Οι άλλοι, που ήταν ζωντάβολα και δέν πονηρεύονταν, τον συμβούλευαν να μη πίνη τόσο, γιατί, τον καιρό που θασκα- δαν το άμπελί δέ θά του είχε μείνει στά- λα κρασί.

Αυτός όμως γελούσε με την κουταμάρα τους και τους άποκρινόταν:

— Τι σας νοιάζει εσάς τι θά κάω εγώ τότε; Σας έμηνών σε τίποτα; Μήπως πι- νω το δικό σας κρασί; Το μερδικό μου πίνω!

Εκείνοι εύρισκαν σωστά τα λόγια του και δέν έπαιριαν καθόλου χαμπάρι ότι το κρασί, όσο πηγαινε και κατέβαινε στο βαρέλι.

Έδωσαν τις σφραγίδες στις κάνουλες άπείσχετες και δέν φανταζότουσαν ότι το κρασί λιγόστευε...

Καμιά φορά, το Γενάρη άς πούμε, ο Μάρτης το είχε στραγγίξει πιά όλόκληρο το βαρέλι.

Ήθελος τέλος κι' ή έποχή να σκάμουν τ' άμπελία.

Γεμάτος τότε χαρά κατέβηκε στο ύπό- γειο ο Άπριλης. Χαλάει τη σφραγίδα του και βάζει να πιάση κρασί. Άλλά κρασί ούτε δράμι!... Το φυσάει από δω, το στρί- βει, του γυρίζει τον πυρο... Ούτε στα- γόνα!

Πλησιάζει τότε τον Άπριλη ο Μάρς. Υστερα ο Θεός της κι' έπειτα με τη σει- ρά τους όλοι και οι έντεκα μήνες. Βουή, κακό, χαλασμός Κυρίου έγινε!

— Βρέ τί έγινε το κρασί; άναρωτιόν-

τουςαν.

Ο Μάρτης, που σ' δλη αυτή τη φα- σαρία, καθόταν απ' έξω, είχε σκάσει στα γέλια.

Στο τέλος, πίνουν όλοι το βαρέλι, και το σπίνουν όρθιο.

Και τότε βλέπουν ότι απ' την κάνουλα του Μάρτη χυνόταν λίγη κρασολάσπη!

Άμέσως κατάλαβαν, τα κούτσουρα, ό- τι τη σιμφορά τους την είχε σκαρώσει ο πονηρός ο Μάρτης.

Τρέχουν, λοιπόν, τον πίνουν και τον άρχίζουν στο έζυλο. Τούδωσαν τόσο, που του άλλαξαν το τομάρι.

Ο Μάρτης έκλαιγε, φώναζε, ζητούσε έ- λκος, συγχώρεσι. Αυτοί όμως τον έδερναν άλύπητα! Στο τέλος τον άφήσανε. Κι' άρ- χισαν να ρίχνουν ο ένας στον άλλον τα βάρη.

— Έσύ άπαις! έλεγε ο Καλαντάρης.

— Όχι έσύ! άπαντούσε ο Κουτσο- αλέβαρος.

— Και γιατί δέ σουκόβε το έσο έσέ- να, Τρυπητή μου, να πής κανένα λόγο;

— Τι να πη κι' ο Τρυπητής, άφου όλοι μας, κι' οι έντεκα, τρώγαμε βρούδες! πρόσθεσε ο Θεριστής.

Άκούοντας όλ' αυτά ο Μάρτης, έέχα- σε τις έυλιές κι' άρχισε να γελάει. Όπαν τον είδανε εκείνοι, άναψαν πάλι από θυμό. Κι' άρχισαν ξανά να του τραβούν άλλο έ- να χέρι έζυλο, που τον έκαναν σε κακά χάλια.

Ο Μάρτης έβγαλε πάλι τις κλάμες. Φώ- ναζε, άγγιζε ο κακάμοιρος, μα δέ γι- νόταν τίποτα!

Έτσι, άφου τον έκαναν τ' άλαιο, τον άψαν. Κι' άρχισαν ξανά τη φιλονεικία μεταξύ τους, ώσπου πιάστηκαν στα χέρια για καλά.

Ο Μάρτης που τους άκούγε πάλι να καλλώνουν έβγαλε πάλι τα γέλια, γιατί έ- κείνοι που είναι και μπεκρδες, δέν αϊ- σθάνονται το έζυλο.

Έ, τότε πιά οι άλλοι δέ βάσταξαν. Ριχτήκαν άπάντα του και καταντήσαν να μετρήσουν του Μάρτη τα πλευρά...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Χαιρετισμός

Πρόβαλε, άδολη ψυχή, και χαιρετίσε την πλάσι κι' άκούσε ποιά προσευχή λένε τα πουλιά στα δάση.

Και με δμψι καρωπή για ιδέν τον κόσμο πέρα που προσμένει να σου εψη «Άγγελουδι, καλή μέρα».

Άνθισ, καρδιά καλή, και χαιρετίσε τα κρίνα, σπής αγνούλας το φιλι, που γλυκοξυπνούν κι' εκείνα.

Κάθε άνθος τρυφερό, που ο ήλιος το άνασπίνει, δες, με θάνατο νερό το ραντίσει ή καλωσύνη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κι' από τότε έμεινε να λένε πως ο Μάρτης μία γελάει και μία κλαίει.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το πιο χρήσιμο ζώο...

Στο σχολείο ο δάσκαλος, ενώ παραδίδει το μάθημα της ζωολογίας, ρωτάει σε μία στιγμή:

— Και τώρα, παιδιά, θέλω να μου πη- τε ποιά ζώο είναι το πιο χρήσιμο για τον άνθρωπο;

Έπειδή όμως κανείς μαθητής δέν είναι πρόθυμος ν' άπαντήσει, ο δάσκαλος ση- κώνει την Τότα:

— Έσύ, παιδί μου, θέλω να μου βρής το χρησιμότερο ζώο για τον άνθρωπο.

Ο Τότος, άφου έβνι το κεφάλι του στενοχωρημένος, ξαφνικά άπαντάει με θρι- αμβευτικό ύφος:

— Οί κόπτες, κύριε!...

— Και γιατί οι κόπτες;... παραξενεύε- ται ο δάσκαλος.

Κι' ο Τότος, χωρίς να πάρη άνάσα:

— Γιατί μπορεί κανείς να τις τρώη και πάλιν γεννηθούν!

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρ

— Γιωργάκη, δέ σου είπα αν σου δώση ή θεία Ειρήνη δεύτερο γλυκό, να μη το πάρης; — Μα, αυτό, μαμά, είναι τό... τρίτο!

Ο πατέρας: Τότο, έμαθα πως δέ πηγαί- νεις πάλι καλά στο σχολείο!

Ο Τότος: Άς διορθώη ο δρόμος, μπα- μπά, και να ής τί καλά που θά πηγαίνω.

Η μητέρα: Κούταξε, Κωστάκη, πως λάμπουν τα μάτια του μαρού μας.

Ο Κωστάκης: Μη βλέπεις, μαμά, εί- ναι καινούργια άκόμη!

Ο Γιαννάκης, κρατώντας ένα κομμάτι ψωμί με βούτυρο και μαρμελάδα, έτρεχε και πηδού- σε έξω στο δρόμο.

— Παιδί μου, γιατί τρέχεις στον ήλιο και δέν κάθεται να φας με την ήσυχία σου το ψω- μί σου; του λέει ή μαμά του.

— Για να ιδρώσω! άπαντάει εκείνος. Ο δά- σκαλος μάς έλεγε χθές, ότι ο Θεός είπε να τρώμε τον άρτον μας με τον ιδρώτα του προ- σώπου μας. Κι' εγώ αυτό κάνω τώρα!...

— Μιμή, στο σχολείο νάσαι φρόνιμος, για- τί άλλωώς ή δασκάλα θά σε διώξη.

— Μα κι' εγώ αυτό περιμένω!...

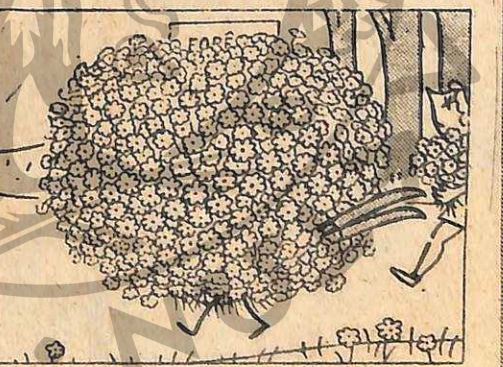
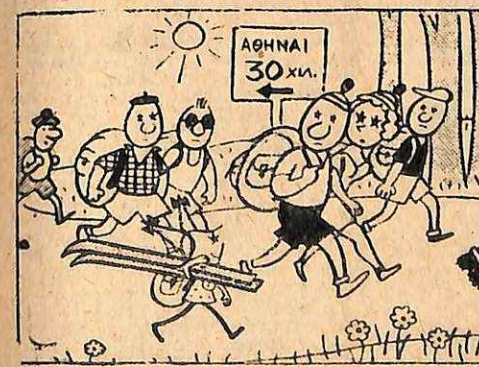
Η Μαρούλα σκίζει το μισό φύλλο του ήμε- ροδέκτη.

Παραξενωμένη ή υπηρέτρια τους, τη ρωτά για- τί το έκανε έτσι.

— Μα τόσο μικρό πράγμα δεν καταλαβαί- νεις, καμένη; Γιατί πέραςε ή μισή μέρα!

Η Τίτκα βλέποντας τον άδελφό της να κάνει διάφορες κινήσεις με τα πόδια του, λέει:

— Καμένη, άλκη, μην κάνης χειρονομίες με τα πόδια, γιατί με ζαλίζει...

Ή Ζωίτσα και ή άνοιξιάτικη χρησιμοποίησι του σκι

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

«ΣΑΚΚΟΣ — ΚΑΖΑΚΑ»

Μιά έντελως καινούργια και πρωτότυπη παραλλαγή της μοντέρνας γραμμής «σάκκος» είναι το νέο ντύσιμο «σάκκος — καζάκα».

Η μόδα αυτή ξεκίνησε άρχικά από την Ιταλία και συγκεκριμένα από το μεγάλο ραπτικό οίκο Βενετσιάνι και κατέκτησε όλη την Ευρώπη. Ήδη οι Παριζινοί «μαίτρ» της γυναικείας κομψότητας ετοιμάζουν πυρετωδώς τα νέα μοντέλα, σε στυλ «σάκκος — καζάκα», τα οποία πρόκειται να φορεθούν πολύ τώρα την άνοιξη.

Ο καινούργιος αυτός τύπος ντυσίματος θεωρείται κομψότατος και εξαιρετικός για τις δροσερές ανοιξιάτικες μέρες.

Το μεγάλο μυστικό του «σάκκος — καζάκα» κρύβεται στην επιλογή των δημιουργών του να «ντύσουν» τα έμπριμέ, κατά τρόπο κοκκίτικο, ώστε να μπορούν να φορεθούν ακόμη και από τώρα.

Μπορούμε να πούμε πως το έχουν επιτύχει απόλυτα, αν κρίνουμε από τα μοντέλα που σας δίνουμε.

Το πρώτο είναι ένας «σάκκος — καζάκα» από χοντρό μάλλινο ύφασμα, ο οποίος φοδράρεται ολόκληρος με το ίδιο έμπριμέ του φορέματος.

Το δεύτερο μοντέλο, του φγιουρινιού μας, είναι κομψότερο, γιατί γίνεται λιγότερο «ντυμένο» από το πρώτο.

Οι πλαϊνές ραφές του κορσάκ μένουν ανοιχτές και αφήνουν μια τέτοια απόσταση, ώστε να φαίνεται όλο το έμπριμέ από μέσα, πράγμα, που εκθέτει τη γραμμή και λεπταίνει τη σιλουέτα. Επίσης το ύφασμα από το οποίο γίνεται ο δεύτερος «σάκκος — καζάκα» είναι λεπτό μάλλινο ή βαρύ μεταξωτό και φοδράρεται επίσης με το έμπριμέ ύφασμα του φορέματος.

Γενικά, το ντύσιμο «σάκκος — καζάκα» γίνεται σε ισα, ριχτή γραμμή και κλείνει μόνο στους ώμους ή καλύτερα έχει μόνο ώμους, θα μπορούσαμε να πούμε, γιατί όλο το άλλο είναι ανοιχτό και περνά από το λαιμό, για να φορεθεί επάνω από το έμπριμέ φόρεμα.

Στην τάλλια κουμπώνει, κατά κάποιον τρόπο, ο «σάκκος — καζάκα», άλλοτε με «πάτα», που κόβονται μονοκόμματα με το μπροστινό ή το πίσω φύλλο ή με μισό ζωνάκι, το οποίο κουμπώνει, δίχως να σφίγγει, έμπρός ή πίσω.

Όταν ο «σάκκος — καζάκα» γίνεται από λεπτό μάλλινο ύφασμα ή από βαρύ μεταξωτό, ημιμέταξο ή και βαμβάκερο ύφασμα ακόμη, μπορεί να φορεθεί το μέσα — έξω, για ποικιλία του ντυσίματος και να αποτελέσει έτσι ένα σύνολο «σάκκος — καζάκα» ολό έμπριμέ. Είναι απαραίτητο να φοδράρεται με το ίδιο έμπριμέ του φορέματος ο «σάκκος — καζάκα» συνεπώς όταν φορεθεί από την ανάποδη θα παρουσιάσει ένα κοκκίτικο σύνολο έμπριμέ, στο στυλ του νέου ντυσίματος.

Στο Παρίσι ετοιμάζονται καλοκαιρινά τύπου «σάκκος — καζάκα», στα οποία, αντί για φόδρα, μπαίνει ένα φαρδύ ρέλι 5-6 πόντων τριγύρω, στο άνοιγμα του «σάκκου» από το ύφασμα του φορέματος, και θα φορεθούν με καπελλάκια από το ίδιο έμπριμέ.

Επίσης τα «πουαντιγιέ» ύφασματα χρησιμοποιούνται πολύ για το καινούργιο ντύσιμο και γίνονται κομψότατα μοντέλα από σκέτο ύφασμα, με φόρεμα και γαρνιτούρα από μεταξωτό με πούα.

Η γραμμή, που επικρατεί στα φορέματα, που φορούνται μέσα από τα «σάκκος — καζάκα» είναι η ισα. Ακόμη και όταν η φούστα του φορέματος είναι πλισέ ή έχει πιέτες, ακολουθεί πάντοτε την ισα γραμμή και καταβάλλεται προσπάθεια να μην ανοίγει καθόλου τη σιλουέτα προς τα κάτω.

Μια άλλη πολύ σημαντική λεπτομέρεια είναι πως το έμπριμέ, που

θα φορέσετε μέσα από το «σάκκος — καζάκα» γίνεται πάντοτε σε στυλ «σεμμιέ».

Έχει δηλαδή γιακά και μανίκι «τρούα — κάρ» με μανσέττα. Το φορεμάκι δε αυτό, μπορείτε ωραϊότατα να το φορέσετε και δίχως το «σάκκος» το καλοκαίρι και έτσι εξυπηρετείτε πολλαπλά με το μοντέρνο ντύσιμο «σάκκος — καζάκα».

ΕΥΚΟΛΟΦΟΡΕΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Εκτός από τη γενική μόδα των καπέλλων, για την οποία έχουμε έκτενως γράψει, υπάρχουν και τα κομψά εύκολοφόρετα καπελλάκια, τα οποία ενδιαφέρουν πολύ περισσότερο τις γυναίκες, από τα πολύπλοκα, εξωφρενικά καπέλλα. Τα μοντέρνα εύκολοφόρετα καπελλάκια γίνονται όλα στα χρώματα και τα υλικά της εφετείνης μόδας και συχνά πα-

Δύο μοντέλα από τα πιο χαρακτηριστικά του στυλ «σάκκος — καζάκα», που λανσάρονται τελευταία ως το ντύσιμο της μόδας του 1958.

ρουσιάζουν καλαίσθητες αντιθέσεις, πολυχρωμίες, οι οποίες θα φορεθούν πολύ το καλοκαίρι. Ένα ψάθινο καπελλάκι π. χ. από «μπακόν» του μπρά και με φαρδιά μπλε κορδέλλα, τριγύρω στον τσιπέ.

Όσο κι αν η πολυχρωμία αυτή των αντιθέσεων φαίνεται τολμηρή, είναι αφάνταστα χαριτωμένη και πολύ μοντέρνα.

Ένα τέτοιο καπελλάκι, σε σχήμα «κλόρ», «μπονέ» ή «κανοτιέ» εξυπηρετεί κάθε κομψή γυναίκα, πρώτον γιατί είναι «ήσυχο» σε φόρμα και δεύτερον, γιατί συνδυάζεται εύκολα με κάθε ντύσιμο.

Άλλος κομψότατος συνδυασμός, εύκολοφόρετου ανοιξιάτικου καπέλλου γίνεται με ψάθα «πικώ» κοκκινή και ρός ή πορτοκαλί, γκρι και άσπρο.

Με την πολυχρωμία των αντιθέσεων, λύνεται οριστικά το πρόβλημα των πολλών καπέλλων, που τόσο απασχολεί και δυσκολεύει, τις περισσότερες γυναίκες, από κάθε πλευρά. Η καινούργια αυτή μόδα είναι εκτάκτως χαριτωμένη, νεανική και προσφέρει το απλό και εύκολο καπελλάκι σε κάθε γυναίκα.

Με τα καινούργια υλικά, που χρησιμοποιεί για τα καπέλλα η μόδα του 1958 μπορείτε να μεταχειριστήτε όσα παλιά καπέλλα έχετε, από ψάθα «πικώ», «λέζα», «μπακού» κλ.

Άριστερά: Μοντέρνο καπελλάκι δίχρωμο, από ψάθα «πικώ» σε στυλ «μπονέ». Δεξιά: Εύκολοφόρετο («κλοσάκι») για πρωί και απόγευμα από «μπακού» σε τρία διαφορετικά χρώματα.

1) Άνοιξιάτικο ταγιέρ από ύφασμα «πρένς — ντέ — Γκάλ» σε μοντέρνα γραμμή, με ξεφτισμένη φράντζα ως γαρνιτούρα και δίχως ζώνη. 2) Ταγιέρ «πτι καρρ» άσπρο — μαύρο, με μισό ζωνάκι, που δένει χαλαρά, χωρίς να σφίγγει την τάλια και με άσπρη γαρνιτούρα από κολλαρισμένη βατίστα.

Μια λεπτομέρεια, που πρέπει να προσέξετε έφ'ότος είναι πως τα παπούτσια και οι τσάντες γίνονται στους μοντέρνους χρωματισμούς των καπέλλων.

Έτσι βλέπουμε παπούτσια και τσάντες σε χρώματα, λεμονιού, πορτοκαλιού, φράουλας και γενικά σε όλα τα μοντέρνα χρώματα φρούτων και λουλουδιών.

ΛΙΑΙΑΝ

Η ΜΕΣΗ ΜΕΝΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Με ζώνη ή δίχως ζώνη, τα μοντέρνα ταγιέρ δεν εφαρμόζουν στη μέση.

Οι χρωματισμοί και τα ύφασματα, από τα οποία γίνονται τα ανοιξιάτικα ταγιέρ 1958 είναι φανταζή τα περισσότερα και όσα είναι μονόχρωμα γίνονται σε ανοιχτούς χρωματισμούς και σε μπλε — μαρίν.

Γαρνιρονται δε με φράντζες, από ξεφτισμένο ή ανοιχτές σαν στενό φασάκι, που υπογραμμίζει την ακούση.

Οι γακαδές των μοντέρνων ταγιέρ συμπληρώνονται με φιδόγκος και μανσέτες από πικεδένιες φάσες, κολλαριστές ή από λινή βατίστα.

Όλα δε σχεδόν τα μοντέρνα ανοιξιάτικα ταγιέρ, φοριούνται δίχως μπλούζα από μέσα.

Συνήθως, για να μη φαίνεται το στήθος ως πολύ χαμηλά, μπαίνει ένα μικρό πλαστρον, στη γωνία του ανοίγματος του ντεκολτέ, από το ίδιο ύφασμα. Γενικά, τα ρελιάσματα, οι τρέσες, μάλλινες, βαμβακερές ή μεταξωτές συνήθιζονται πολύ και οι φούστες των ταγιέρ όσο πάνε και στενεύουν προς τα κάτω.

Ακόμη και οι πιέτες και τα πλισέ γίνονται σε ισα γραμμή και κάτι μοντέρνα, «φανταζή» πλισέ, που βγήκαν τώρα στη μόδα και στενεύουν τεχνικά, προς το κάτω μέρος της φούσας. Μερικές ίσως φούστες, δημιουργούν φάρδος γύρω από τους γοφούς και γαρνιρούν το σημειον αυτό του σώματος με βαθιές «πένες» ελεύθερες ή με τσεπάκια κοφτά, όρθια και ρελιασμένα με τρέσακι. Οι μισές ζώνες συνήθιζονται πολύ στα ταγιέρ, αλλά και πάλι δε σφίγγουν καθόλου το σώμα, ούτε υπογραμμίζουν τη μέση.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΕΣ

Για να κάνετε μοντέρνο το παλιό μαύρο ή μπλε φορεμάκι και οποιόδήποτε άλλο, ξηλώστε του τις πένες της τάλλιας και σιδερώστε τις καλά από την ανάποδη, με βρεγμένο πανί, ώσπου να φύγουν έντελως τα σημάδια από τα γαζιά.

Με το τρόπο αυτό μένει ελεύθερο το φόρεμα στη μέση και έτσι μπορείτε να τοποθετήσετε την τάλλια όπου σας αρέσει ή καλύτερα όπου σας πηγαίνει.

Συνήθως, η ζώνη πρέπει να μη χαμηλώσει για να πάρη καινούργιο ύψος, μοντέρνο, το παλιό φόρεμα, που επιθυμείτε να παρουσιάσετε για καινούργιο.

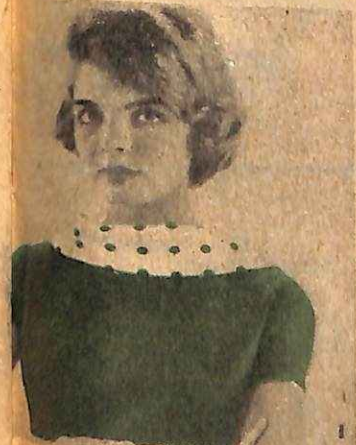
Η πρώτη σας δουλειά, μετά το ελεύθερωμα του μπουστου από τις πένες, είναι να το κοντήσετε και να το ανεβάσετε σχεδόν μέχρι τα γόνατα.

Θα κοντήσετε επίσης τα μανίκια ή το πολύ-πολύ θα τα αφήσετε σε μικρός «τρούα — κάρ», που συνήθιζεται πολύ και ιδιαίτερος τώρα την άνοιξη.

Ύστερα θα μοντεροποιήσετε το ντεκολτέ. Αν σας παρέχεται η ευχέρεια, από το σχέδιο του φορέματος, να ανοίξετε ντεκολτέ «μπακόν», θα το κάνετε δίχως σκέψη. Με μόνη τη διαφορά ότι τα «μπακόν» της μόδας σφάνουν έμπρός ψηλά στο λαιμό, ανοίγουν προς τους ώμους και το ντεκολτέ γίνεται πίσω.

Το περίεργο δε είναι πως το καινούργιο αυτό στυλ, του ντεκολτέ, επικρατεί τόσο για το «άμπιγιέ» όσο και για το απλό, σπορτίφ ντύσιμο. Φυσικά το άνοιγμα γίνεται ανάλογο με την ώρα, που πρόκειται να φορεθεί το φόρεμα. Το ντεκολτέ στην πλάτη γίνεται μικρότερο, όταν πρόκειται για πουλόβερ ή πρωινό φορεμάκι, μεγαλύτερο για τα άμπιγιέ, απογευματινά φορέματα. Μπορείτε επίσης να γαρνίρετε το παλιό φόρεμα, με «πουαντιγιέ» μεταξωτό ύφασμα, το οποίο θα κόψετε σε στυλ μακρούς εσώφρας και θα τη δένετε στο πίσω μέρος του ντεκολτέ και άκριως στο κέντρον της πλάτης.

Άριστερά: 1, 2, 3, 4) Διάφοροι τρόποι, με τους οποίους μπορείτε να ποικίλετε ένα απλό μαύρο ή μπλε φορεμάκι. Δεξιά: Μοντέρνο φόρεμα «πτι κάρ» τύπου, του οποίου η ζώνη είναι τοποθετημένη χαμηλά και δένει χαλαρά στο πλάι.

«Αν πάλι το φόρεμα, που πρόκειται να μεταποιηστεί έχει μεγάλο εντελώς ή σε φόρμα εντελώς, μπορείτε να ράψετε τριγύρω από το άνοιγμα του λαιμού μια ντραπαριστή φάσα, την οποία να κανονίσετε, επάνω στο φόρεμα, ανάλογα με το τρόπο που θέλετε.

«Ετσι, μικραίνετε και μεγαλώνετε το ντεκαλτέ όσο θέλετε και το δίνετε το σχήμα της μόδας. Ένα φορεματάκι, που θα μοντεροποιηθεί κατ' αυτόν τον τρόπο, μπορεί να σας εξυπηρετήσει πολύ περισσότερο, από ένα καινούριο φόρεμα αυτού του τύπου. Κι' αυτό, γιατί όταν αγοράσετε ύφασμα, για να ράψετε ένα καινούριο φόρεμα, θα αποδώσετε μεγάλη σημασία σ' αυτό, με αποτέλεσμα να ξεφύγει από τον πολύ απλό και βολικό τύπο του μοντέρνου στυλ.

Με την ευκαιρία σας δίνουμε ένα από τα πιο χαριτωμένα μοντέλα του 1958 και αρκετές μοντέρνες επινοήσεις, σε γαρνιτούρες, οι οποίες μπορούν να σας εξυπηρετήσουν άφρατα και να σας δώσουν ιδέες και για πολλές άλλες.

Το παλιό φόρεμα, που θα γίνει μοντέρνο, μπορεί να φορεθεί αξιόλογα και με απαιτήσεις, ακόμη και δόσικο με ένα κολλιέ ώραιο, γύρω από το λαιμό. Η έφετηρη μόντα αποδίδει ιδιαίτερα στο εντελώς, φροντίζετε λοιπόν, τα δύο αυτά σημεία να τονίσετε, αν θέλετε να εξασετε μέσα στη μόδα.

ΛΙΑΙΛΙΑΝ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Πολύ της μόδας είναι τελευταίως οι πέτρες τουρκουάζ, αυτές οι πρασινομπλέ πέτρες, που τις βλέπουμε να φιγουράρουν σε καρφίτσες, κλίπς, βραχιόλια, διακτυλίδια και κολλιέ. Γενικώς, μπορούμε να πούμε πως το μπλε χρώμα παίζει στα κοσμήματα ένα σημαντικό ρόλο, γιατί πολλά απ' αυτά χρησιμοποιούν διάφορες μπλε πέτρες: Κρύσταλλα σε ώραιους συνδυασμούς με το μέταλλο ή με συνδυασμούς από πέτρες σε διάφορα άλλα χρώματα.

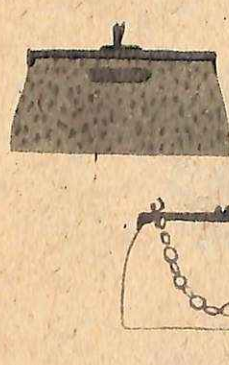
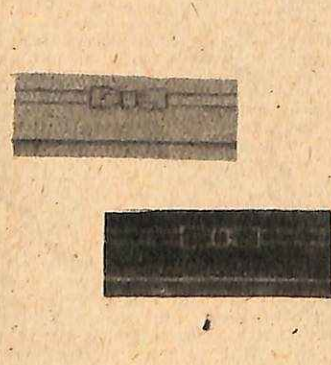
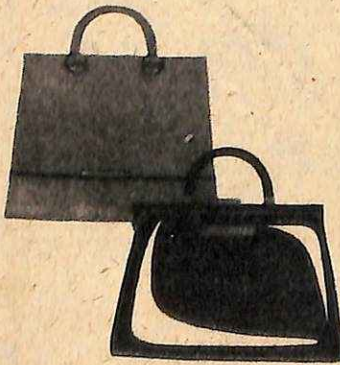
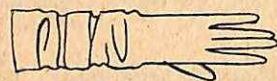
Είναι επίσης πολύ της μόδας τα πολύ φαρδιά σε σχήμα αλυσίδας βραχιόλια. Κάποτε οι κρίκοι διασταυρώνονται στα πιο πρωτότυπα σχήματα χωρίς ν' αποκλείεται και η ανάμειξη από κρυστάλλινες πέτρες τοποθετημένες στις ενώσεις των κρίκων.

Άλλη τελευταία ιδιοτροπία της εποχής είναι τα πολύ μακριά σκουλαρίκια, που σας δείχνει ένα από τα φιγουρίνια μας. Μερικά απ' αυτά φτάνουν ως τα μισά του λαιμού. Αποτελούνται από μια σειρά από μικρά μοτίβα με μέταλλο και πέτρες, που ενώνονται τα μόν στα δέ με λεπτή αλυσίδα. Η κατάληξη είναι ένα μοτίβο πολύ μεγαλύτερο. Τα σκουλαρίκια αυτά είναι πολύ της μόδας και τα βλέπουμε άσπρημένα ή χρυσά.

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Καθώς είπαμε ήδη, ποτέ άλλοτε δεν παρουσιάζαν τα γάντια τόσο μεγάλη ποικιλία όσον αφορά το μήκος τους. Σ' αυτό βέβαια συντε-

Κάθε τσάντα έχει και τα άσπρη γάντια και παπούτσια.

λεί ή επίσης μεγάλη ποικιλία στο μήκος των μανικιών. Κάθε μανίκι χρειάζεται και το ανάλογο γάντι για συμπλήρωμά του. Έτσι έχουμε τα έντελως κοντά γάντια, τα κάτω μακρύτερα, που φοριούνται με τα μανίκια επτά δώδεκα, τα ακόμ μακρύτερα, που φοριούνται με τα μανίκια τρούα-κά και τέλος τα έντελως μακριά, που συνοδεύουν την εξωμο του αλέττα.

Πολύ της μόδας είναι συγχρόνως τα άρκετα μακριά γάντια, που φοριούνται με μανίκια λίγο ψηλότερα από τον καρπό του χεριού. Έτσι, το γάντι σχηματίζει πτυχές, πράγμα που επιδιώκει η μόδα.

Περικτό βέβαια να επαναλάβουμε τη μεγάλη μόδα των χρωματιστών γαντιών, που συνδυάζονται με το ένα ή το άλλο άξεσουάρ της τουαλέτας: Με την τσάντα, με την εσάρπα, με τη ζώνη, με την αμπρέλλα, με τα παπούτσια.

Αυτή η μόδα του χρωματιστού στα γάντια εφαρμόζεται τόσο στα δερμάτινα όσο και στα λιντασιών σουέντ.

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ

Η μεγάλη ποικιλία στις τσάντες συνεκτείνεται και εμφανίζονται σε διάφορα σχήματα. Άλλοτε πολύ μεγάλες και πρακτικές χωρίς εν τούτοις να χάνουν την κομψότητά τους, άλλοτε μετρίου μεγέθους και άλλοτε άρκετα μικρές όταν πρόκειται να συνοδεύουν μια άμπιγλιε τουαλέτα. Υπερτερούν πάντα αυτές που είναι λευκά.

Πιο πολύ μακριές από φαρδιές. Προσέξτε όμως, γιατί δεν ταίριαζουν σε όλα τα άναστηματα. Οι κοντές πρέπει να τις αποφεύγουν.

Εύτυχως η μόδα δεν αποκλείει και την έντελως αντίθετη γραμμή δηλαδή την τσάντα που είναι κοντή και φαρδιά.

Τελευταίως έξ' άλλου η μόδα προτιμά τα κοντά κρεμάσματα από τα μακριά ή και τσάντες, που δεν έχουν κρεμάσματα σε σχήμα φακέλων. Οι τσάντες που είναι πιο μακριές από φαρδιές έχουν για κλείσιμο ένα μεγάλο καπάκι, που σκεπάζει σχεδόν ολόκληρη τη τσάντα.

Οι τσάντες-φάκελλοι έχουν διάφορα στολισμάτα από το ίδιο δέρμα, είτε κάποιο ντραπαρίσμα, που σχηματίζεται στο καπάκι, είτε μια λωρίδα δέρματος, που σχηματίζει σαν δέσιμο με κατάληξη ένα φιόγκο.

Οι τσάντες, που καταλήγουν σ' ένα μεταλλικό φερμουάρ, με σουφλέ στα δύο πλάγια, έχουν για στολισμό ένα μεταλλικό μοτίβο ή ένα σκαλιστό μονόγραμμα. Κάποτε όμως αυτές οι τσάντες έχουν ως συνέχεια του φερμουάρ μια αλυσίδα για να κρατιούνται απ' αυτήν. Μη ξεχνούμε ακόμη την τσάντα της οποίας το δέρμα σχηματίζει πτυχές.

Οι τσάντες όπως και τα γάντια παρουσιάζονται σε διάφορα χρώματα, που κι' αυτά συνδυάζονται με άλλα άξεσουάρ.

Κι' αφού μιλούμε για συνδυασμούς, μη ξεχνούμε πως και το περιεχόμενο της τσάντας πρέπει να είναι κομψό και αρμονικό. Το πορτοφολάκι, η σιγαροθήκη, ο αναπτήρας, η πουδριέρα, το χτενάκι θα αποτελούν όλα ένα ώραιο σύνολο.

1) Ένα απλό φορεματάκι από μονόχρωμο λαϊνά, 2) Καρρεδάτο φουστανάκι με άσπρο γιακαδάκι και ίδια ρεβέρ, 3) Χαριτωμένο κοστούμιακι γι' αγοράκι 3-4 χρόνων, 4) Το λίγο μεγαλύτερο αγοράκι θα προτιμήσει τη βέστα και άσπρη κάλτσες, 5) Όμοιοφο κοστούμιακι γι' αγοράκι 12 χρόνων, 6) Ένα χαριτωμένο φορεματάκι από τούνη γαρνιρισμένο με πιάτ, 7) Κοντό παντελονάκι και ριχτή βέστα από κοτλέ βελούδο.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Για το σχολείο και την καθημερινή ζωή, είπαμε και άλλοτε, η μόδα συμβουλευτεί για τα παιδιά κομψό και συγχρόνως απλό ντύσιμο, που συντελεί στο ν' αναδεικνύει την έμφυτη παιδική χαρά τους.

Το τζέρσευ είναι ένα από τα ύφασματα, που προσφέρει με εξαιρετική επιτυχία την απαλότητά του για τέτοια φορεματάκια. Το βλέπουμε σε διάφορα χρώματα, συνήθως ζωηρά, αυτά άκριβως που ταίριαζουν στην παιδική ηλικία.

Μια όμορφη κοπή είναι εκείνη που σχηματίζει το κορμάκι μ' ένα μεγάλο τετράγωνο νωμίτη, κάτω από τον οποίον σχηματίζονται κουφωτές πιέτες. Η φουστίτσα παρουσιάζει την πρωτοτυπία να μην ακολουθή τις πιέτες του κορμάκι, αλλά να είναι κομμένη άν φόρμ. Τα μανικάκια είναι μακριά και καταλήγουν σ' ένα μικρό γυριστό ρεβέρ. Ο λαιμός κλείνει με μια στεγανή φάσα και μια πάτ σκεπάζει το άνοιγμα του φορεμάτος κομψώνοντας με τα τρία κουμπάκια, που το στολίζουν.

Σ' τη μέση μια πολύ στενή ζώνιτσα, από το ίδιο τζέρσευ κι' αυτή, κομψώνει μ' ένα κουμπάκι.

Κοντά στο τζέρσευ πολύ της μόδας είναι και τα ελαφρά λαϊνά με πτι καρρό σχέδια. Έδώ ο τύπος του ύφασματος δίνει την ευκαιρία να ποικίλουμε την τουαλέτα με αντίθετη τοποθέτηση του ύφασματος. Σ' ένα παρόμοιο φορεματάκι το κορμάκι αποτελείται από ένα φύλλο έμπρός, λίγο φαρδύτερο προς τους ώμους και πιο στενό κάτω. Τα δύο πλάγια του κορμάκι μόνον μπροστά είναι του πτι καρρό διαγώνιο. Τα μακριά μανικάκια έχουν το ύφασμα εθυγραμμένο. Το ίδιο και η φουστίτσα, που σχηματίζει φαρδιές κουφωτές πιέτες.

Το φουστανάκι κομψώνει στην πλάτη με μια σειρά κουμπάκια και στολίζεται μ' ένα λευκό κατεβαστό γιακαδάκι, λευκά πουανιεδάκια στα μανίκια και μια δερμάτινη ζώνη στη μέση.

ΤΑ ΤΟΥΓ'ΙΝΤ

Χαριτωμένα επίσης για τα καθημερινά φουστανάκια των παιδιών είναι και τα τούιντ. Σ' ένα φόντο μπές π. χ. συνδυάζει μέσα στην ύφανση διάφορα ζωηρά χρώματα και μ' ένα τέτοιο ύφασμα μπορείτε να κάμετε ένα φορεματάκι από το κομψό. Θα έχη ίσιο κορμάκι μ' ένα ελαφρό μπουφάν λίγο επάνω από τη μέση.

Κομψώνει μπροστά πάνω σε μια πάτ και σχηματίζονται μια φάσα γύρω από το λαιμό σταυρώνει μπροστά τα μανικάκια μ' ένα κουμπάκι. Η φουστίτσα είναι κομμένη άν φόρμ και σχηματίζει ελαφρές σουρτίτσες γύρω από τη μέση, ενώ στα δύο πλάγια δύο πάτ διασταυρούμενες θυμίζουν το γαρνιρισμό του λαιμού και στολίζονται κι' αυτές με κουμπάκια.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙΑ

«Ας ριζώμε μια ματιά και στους μικρούς, που δεν πρέπει κι' αυτοί να ύστερουν σε κομψότητα. Για τα μικρά

αγόρια είναι πολύ χαριτωμένες και πρακτικές οι μπλουζίτσες, είτε με νωχράμες από βουαζόν γιέ λαϊν, είτε από καντριγιέ λαβαμπλαϊν. Οι μπλουζίτσες αυτές άλλοτε είναι έντελως απλές όσον αφορά την κοπή, άλλοτε σχηματίζουν μπροστά ένα πλαστονράκι με δριζόντιες πιέτες. Οι μικρές φορεί αυτές τις μπλουζίτσες με κοντά βαθύχρωμο παντελόνι, που έχει στη μέση τέσσερες θηλιές μπροστά και πίσω για να περνά μέσα σ' αυτές η ζώνη κι' έτσι να στέκεται το παντελονάκι στη θέσι του.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Για τα μεγαλύτερα αγοράκια συνήθονται πολύ τα κοστούμια, που είναι συνδυασμός μονόχρωμου παντελονιού κοντού ή μακρού και μιας βέστας από καντριγιέ ή σκαυέκινο λαϊνά. Η βέστα είναι καμωμένη στον κλασσικό τύπο με τόν κατεβαστό γιακά και τα ρεβέρ. Κλείνει αρκετά ψηλά αφήνοντας ένα πολύ μικρό νωμρό άνοιγμα μέσα από το οποίο φαίνεται το πουκάμισο και η γραβάτα.

Το κομψό της βέστας είναι εθυγραμμένο, με τρία κουμπάκια σε άραιες αποστάσεις και η κάτω κατάληξη έχει τις γωνιές στρογγυλεμένες. Δυο διαγώνιες κοφτές τσέπες άφ' ενός και μια τρίτη άφ' έτερου στο επάνω πλάι την στολίζουν, καθώς και τρία κουμπάκια στο τέλος των μανικιών. Αν με αυτή τη βέστα προτιμήσετε το κοντό παντελόνι, τότε μπορεί η εμφάνισι του μικρού να συμπληρωθεί με κάλτσες σπορτίβ που φτάνουν λίγο πιο κάτω από το γόνατο.

Πολύ όμορφες είναι επίσης για τα αγοράκια οι ριχτές μπλουζές από ριγέ φανελίτσες. Η κοπή που τους ταίριαζει είναι η κομψή με τις ραβδώσεις οριζόντιες και το ύψος της μπλουζας και τα μανίκια έχουν τις ραβδώσεις κάθετες. Δυο κοφτές τσέπες στολίζονται κι' αυτές με μια φάσα με δριζόντιες ραβδώσεις. Ένα κατεβαστό γιακαδάκι και κρυφό κουμπάκι συμπληρώνουν τη ριχτή μπλουζά του μικρού.

Πιο τυπικό είναι το κοστούμιακι από μονόχρωμο λαϊνά, που, είτε έχει το παντελόνι του κοντό είτε μακρύ, συμπληρώνεται από ένα σκακάκι με σκαυωτό κουμπάκι. Τα δύο ζευγάρια κουμπάκια αφήνουν από τη μέση και κάτω κι' έτσι το άνοιγμα των ρεβέρ είναι πολύ βαθύ. Δυο εξωτερικές τσέπες στα δύο πλάγια και μια κοφή στο ένα πλάι επάνω συμπληρώνουν τη γραμμή, που εμφανίζει αυτό το κοστούμιακι.

Η άλλη λογαφία μου

Αθηνάϊον 11 Α.: Δυστυχώς δε γίνεται τοπικό αδυνάτισμα. Πάντως λίγη γυμναστική, θα φέρη κάποιο αποτέλεσμα.

Λέλαγ Σπ. Τρίπολι: Πάει ώρα το παλτό σας με πράσινα εξαρτήματα, αλλά και με μαρόν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Αριστερά: Σύνολον όμοιομορφο φουστίτσας και καζάκας. Δεξιά: Φορεματάκι από λαϊνά, πτι καρρό με πλισσέωτη φουστίτσα.

Δουμή του Χαλίφη

ΕΣΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΚΕΙΝΟ το βράδυ, ο χαλίφης της Δαμασκού 'Ιμπραήμ έλ 'Ασάμ, μεταμφιεσμένος σε ταξιδιώτη, πήγε μαζί με τον υπουργό του σε μιά γιορτή που έδινε στο μέγαρό του, ο πλούσιος ύφασματέμπορος Τασίμ. Στα τραπέζια, όπου έτρωγαν κι' έπιναν οι καλεσμένοι, έλαμπαν χρυσά σερβίτσια και στις κρυφές στολές φρουτιέρες, βρισκότουσαν τα πιο σπάνια φρούτα της γης. Πενήντα σκλάβες, δεμένες με μιά χρυσή αλυσίδα, τραγουδούσαν και χόρευαν στους ήχους των λαούτων.

Ο χαλίφης θαύμασε πραγματικά όλα εκείνα τα πλούτη. Κάτι ήταν έτοιμος να ρωτήσει τον υπουργό του, όταν ξαφνικά σταμάτησε κάθε θόρυβος. Ο Τασίμ διευθύνθηκε τότε σε μιά βελούδινη κουρτίνα και την άνασκήωσε. Μπόρε στα έκπληκτα μάτια των καλεσμένων φάνηκε η γοητευτική μορφή μιάς πεντάμορφης νέας. Ήταν ντυμένη με πολύτιμους μεταξωτούς πέλπους και στα ρόδια να χείλη της έσκαζε ένα υπέροχο χαμόγελο. Οι παρευρισκόμενοι έμειναν για λίγο σαν απόλιθωμένοι από το θαυμασμό. Έμειναν έδωσαν μιά κραυγή ένθουςιας κι' άρχισαν να παινεύουν με δυνατή φωνή τα χαρίσματα της Ζεϊνά, της μοναχοκόρης του Τασίμ.

— Η θυγατέρα σου είναι το πιο υπέροχο πλάσμα, απ' όσα είδαν και θα δουν τα μάτια μου, του είπε ο χαλίφης. Είναι αληθινό ουράι του παραδείσου!...

— Ναι, ξένη, άποκριθηκε κολακευμένος εκείνος. Δέ λυτήθηκα τα έξοδα για να την άνασκήω όπως της αξίζει. Παίζει όλα τα όργανα, τραγουδάει, χορεύει και ζωγραφίζει. Σήμερα βγαίνει για πρώτη φορά στον κόσμο, για να συνηθιστεί να τη θαυμάζουν όλοι, όπως σε λίγο θα τη σέβονται, όταν θα την παντρώσω με ένα μεγάλο άρχοντα...

— Η όμορφιά της αξίζει να σταθεί άκονη και δίπλα στον χαλίφη 'Ιμπραήμ έλ 'Ασάμ, είπε ο ψευδοταξιδιώτης. Τί λες κι' εσύ;

— Σπών χαλίφη, φώναξε ο Τασίμ. Νομίζεις, λοιπόν, άνθρωπε ξένη, πως άνέβρεφα το λουλούδι αυτό, για να το δώσω σ' ένα μικρό;

— Όποτε αυτή είναι η γνώμη σου για τον 'Ιμπραήμ έλ 'Ασάμ;

— Όχι μόνο η δική μου, αλλά και κάθε λογικού ανθρώπου! Ο χαλίφης είναι μεθυσμένος απ' το πρωί ως το βράδυ κι' από το βράδυ ως το πρωί. Είναι τρελλός και τιποτένιος!...

— Μήπως κάνεις λάθος; Ίσως ο χαλίφης να μην είναι τρελλός, αλλά εκείνος που λέει τέτοια πράγματα εις βάρος του...

Θύμωσε τότε ο Τασίμ και πρόσταξε τους δούλους του να πετάξουν έξω από το μέγαρο τον άνθρωπο αυτό, που τολμούσε να τον βροίχ μεσα στο σπίτι του. Με μιά κίνηση όμως, ο Χαλίφης έβγαλε το σασίκι του και ξεσκέπασε το στήθος του.

Είδαν τότε όλοι να λάμπη στο μέτωπό του και στο λαιμό του ένα άστρο από ζαφείρια, το σύμβολο του αξιώματός του. Και γονάτισαν μπροστά του, σκύβοντας ως το πάτωμα.

*

Ο χαλίφης τους άφησε για πολλή ώρα σε κείνη τη θέση.

Ύστερα είπε να σηκωθούν όλοι. Γυρίζοντας κατόπιν στον Τασίμ, πρόσθεσε:

— Μη προσπαθήσεις να δικαιολογηθείς, γιατί μπορεί να έχω δίκιο. Όσο αυτό, θα το δούμε τώρα άμέσως.

Έσκυψε τότε και κάτω είπε στ' αυτή του υπουργού του.

Έφυγε εκείνος, έλειψε λίγα λεπτά και ξαναγύρισε κρατώντας στα χέρια ένα τόσο κι' ένα βέλος.

— Άκούσε, Τασίμ, εξακολούθησε ο χαλίφης. Ένας άνθρωπος που είναι διαρκώς μεθυσμένος, δε μπορεί πια να διευθύνει το χέρι του. Θα κάνω, λοιπόν, μιά δοκιμή. Θα σημάδεψω από μακριά την καρδιά της πεντάμορφης κόρης σου.

— Αν δεν τη χτυπήσω, θα πη πως έχεις δίκιο και θα παρατηρήσω άμέσως. Αν όμως τη χτυπήσω εκεί που είπα, τότε θα μείνω ίκανοποιημένος, που σου απέδειξα ότι δεν είμαι τρελλός ή μέθυσος. Έτσι θα φύγω από το μέγαρό σου, χωρίς να σου κάνω κακό...

Ο δυστυχισμένος πατέρας άρχισε να τρέμει σύγκορμος. Δάκρυα χοντρά έτρεχαν από τα μάτια του.

Ξαφνικά όμως η Ζεϊνά έτρεξε κοντά του και τον άγκάλιασε.

— Μην κλαίς, άγαπημένε μου πατέρα! του είπε. Δέ φοβάμαι το θάνατο και δε θέλω να τον φοβάσαι κι' εσύ. Θα σταθώ με ύψωμένο μέτωπο και ό' αντίκρύξω το φονιά μου με θάρρος μέσ' στα μάτια...

Η Ζεϊνά πήγε και στάθηκε ακίνητη μπρός από τη βελούδινη κουρτίνα, στην κορφή μιάς μαρμαρένιας σκάλας. Ο χαλίφης πήρε τότε το τόξο του, άπομακρύνθηκε άρκετά, σημάδεψε με μισόκλει

στα βλέφαρα κι' άφησε να φύγει το βέλος.

Η νέα έβγαλε μιά κραυγή και σωριάστηκε κάτω ακίνητη. Άλλά δεν ήταν νεκρή, δεν είχε πάθει τίποτε! Το βέλος είχε τρυπήσει το άσπρο της φόρεμα, στο μέρος ακριβώς της καρδιάς της. Κάποιο εμπόδιο όμως το είχε σταματήσει.

Και το εμπόδιο αυτό ήταν ένα μενταγιόν, με την εικόνα του χαλίφη 'Ιμπραήμ έλ 'Ασάμ, κρεμασμένο στο λαιμό της πεντάμορφης θυγατέρας του εμπόρου.

*

Όταν η Ζεϊνά συνήλθε από τη λιποθυμία της, εξήγησε ντροπαλά στον πατέρα της πως άπατούσε, χωρίς να τον γνωρίζει, τον χαλίφη.

Δεν είχε φανερώσει ποτέ το αίσθημά της σε κανένα, γιατί ήξερε πως ο 'Ιμπραήμ έλ 'Ασάμ, δε θα καταδεχόταν ποτέ να γυρίσει να κυτάξει την κόρη ενός ανθρώπου που δεν ήταν από βασιλικά γένος.

Ο χαλίφης την άκουγε σιωπηλός. Κι' όταν εκείνη έπαψε να μιλά, έγειρε πάνω της, την άνασκήωσε στα χέρια του και είπε δυνατά για να τον άκούσουν όλοι:

— Απ' αυτή τη στιγμή η Ζεϊνά είναι γυναίκα μου! Αυτό τ' άνωραίο λουλούδι, που θέλησα να σκοτώσω, μου έδειξε πως η ζωή δεν είναι πλασμένη μονάχα για σκληρότητες. Η ζωή έχει ανάγκη πολλές φορές από καλωσύνη. Είχε δίκιο ο Τασίμ. Ήμουνά ένας τρελλός και δεν ήξερα τί έκανα. Μά πιο καλά που έγινε έτσι. Γιατί άλλοιώς, δε θα μάθαινα ποτέ την αγάπη που μου είχε

Ο χαλίφης σημάδεψε με μισόκλειστα βλέφαρα κι' άφησε το βέλος να φύγει.

η Ζεϊνά...

Κραυγές, ένθουςιας ακούστηκαν απ' όλα τα στόματα. Κι' ενώ οι πενήντα πανέμορφες σκλάβες ξανάρχισαν το χορό τους, ο χαλίφης έχοντας στην άγκυλιά του το σπάνιο εκείνο άνθος της Δαμασκού, έφευγε ακολουθούμενος από τον υπουργό του, για να ξαναγυρίσει στο παλάτι του. Για πρώτη φορά, ένοιωσε πως ήταν πραγματικά ευτυχισμένος...

N. APOYZI

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΕΝΤΥ ΜΠΕΝΣΟΝ

Ο φονιάς της νύχτας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καρέλα επισκέπτεται τη χήρα του Μπούς, κι' η στάση της του γεννάει άρισμένες ύποψεις, ενώ συγχρόνως η θηλυκότητά της τον σαγηνεύει. Ο δολοφόνος πηγαίνει σ' ένα γιατρό για την πληγή του, κι' εκείνος είδοποιεί άμέσως την αστυνομία. Άλλ' ο φονιάς το άντιλαμβάνεται και ξαναφεύγει άμέσως. Τα δακτυλικά του άποτυπώματα, που άφησε πάνω στο χειρουργικό τραπέζι του γιατρού, είναι άγνωστα στην αστυνομία. Απ' την περιγραφή όμως του γιατρού, φτιάχνουν ένα πορτραίτο του και το στέλνουν σ' όλες τις αστυνομικές υπηρεσίες. Ο ρεπόρτερ Σάβας ζητάει απ' τον Καρέλα την άτομική γνώμη του για τους τρεις φόνους, κι' εκείνος του εκφράζει την ύποψή του ότι τα έγκληματα των έγκληματών είναι άσχετα προς την αστυνομική ιδιότητα των θυμάτων. Προσθέτει ότι έχει κάποια ιδέα κι' ότι σκοπεύει να την εξακριβώσει. Ο Σάβας τού δίνει το λόγο του πως δε θα δημοσιεύσει στην έφημερίδα του τίποτα απ' όσα του είπε. Έχει όμως το σκοπό του.

6ον — Όχι ακριβώς. Έχω μάλλον μιά έντυψη. — Για ποιά ζήτημα; — Για το αίτιο των

φόνων. — Τί πιστεύετε δηλαδή; — Ο Καρέλα χαμογέλασε. — Δεν έχω δη πια επίμονο άνθρωπο από σας, είπε.

— Είμαι, όμως σας είπα, ένας καλός ρεπόρτερ, που ξέρει τη δουλειά του...

— Καλά. Άκούστε λοιπόν. Τα θύματα ήταν όλοι αστυνομικοί. Τί συμπέρασμα πρέπει να βγάλουμε;

— Ότι ο δράστης δε συμπαθεί καθόλου τους αστυνομικούς. — Ακριβώς. Ότι είναι δηλαδή άσπονδος έχθρος της αστυνομίας. — Έ, λοιπόν;

— Βγάλτε τους τώρα τις στολές. Τί θα βρήτε;

— Μά δε φορούνε στολές οι έπιθεωρηταί. Είναι με πολιτικά. — Τό ξέρω. Να τί ήθελα να πω: Άς υποθέσουμε πως ήταν κοινοί άνθρωποι, κι' όχι αστυνομικοί. Θάχαμε τότε να κάνουμε μ' ένα συνηθισμένο δολοφόνο, κι' όχι πια μ' ένα έχθρο της αστυνομίας.

— Ναι, αλλά τα θύματα ήταν αστυνομικοί.

— Ήταν όμως και άνθρωποι. Μόνο που άνηκαν έ π ι λ έ ο ν στην αστυνομία.

— Θέλετε να πητε πως μπορεί να μην άποτελή αίτια του έγκληματος η ιδιότης τους ως αστυνομικών;

— Ίσως. Αυτή είναι η ιδέα που θέλω να μελετήσω...

— Νομίζω πως δε σας κατάλαβα πολύ καλά!

— Θέλω να πω πως μπορεί να δολοφονήθηκαν οι έπιθεωρηταί, κι' όχι οι αστυνομικοί.

— Η θεωρία σας είναι ένδιαφέρουσα, παραδέχτηκε ο Σάβας. — Θάπρεπε συνεπώς να έρευνήσουμε στο παρελθόν τους, στην ιδιότητα τους ζωή.

— Ο Θεός ξέρει τί μπορεί ν' άποκαλύψει μιά τέτοια έρευνα!...

Ο Σάβας σκέφτηκε λίγο και είπε ύστερα:

— Μπορεί ν' άποδειχτεί, άς πούμε, ότι ο Ρήντον άπατούσε τη γυναίκα του, ότι ο Φόστερ έκανε μικροεκδιασμούς, ότι ο Μπούς δεχότανε δωροδοκίες...

— Ναι, άς πούμε!...

— Κι' οι διάφορες αυτές μυστικές πράξεις τους πρέπει ν' άφορούν το ίδιο πρόσωπο, που άναγκάστηκε να τους σκοτώσει, για διαφορετικό λόγο τον καθένα. Αυτό θέλετε να πητε;

— Δεν είμαι βέβαιος πως έχουν ένα τόσο πολύπλοκο δεσμό τα τρία έγκληματα...

— Μά ξέρουμε πως ο ίδιος φονιάς σκότωσε και τους τρεις αστυνομικούς.

— Ναι, είμαστε σχεδόν βέβαιοι γι' αυτό.

— Έχουν λοιπόν κάποιο δεσμό οι τρεις θάνατοι.

— Ναι, φυσικά. Ίσως όμως... Ο έπιθεωρητής άνασκήωσε τους ώμους του και πρόσθεσε:

— Μου είναι δύσκολο να συζητήσω μαζί σας, γιατί δεν είμαι βέβαιος πως ξέρω ακριβώς για τί μιλάω... Η γενική ιδέα μου πάντως είναι ότι μπορεί να μην έχει σχέση το αίτιο του φόνου με την αστυνομική ιδιότητα των θυμάτων.

Κύτταζε το ρολόι του. — Πρέπει να φύγω τώρα, δηλώσε. Έχω ένα ραντεβού.

— Με τη φιλενάδα σας; — Ναι.

— Πως τη λένε; — Τέντυ... Τέντυ Φράνκλιν.

— Όραίο όνομα. Κι' είναι σοβαρό άίσθημα.

— Δέ μπορεί να γίνη πιο σοβαρό.

— Για πέστε μου κάτι τι ακόμα: Κάνετε λόγο στους άνωτέρους σας για τη θεωρία σας σχετικά με τα αίτια των έγκλημάτων;

— Όχι, βέβαια. Δέ μπορώ να πω κουβέντες του άέρα. Θα μελετήσω πρώτα όλες τις πιθανότητες.

Μυρές Ιστορίες

Έφορία και τύψεις

Γνωστός έργοστασιάρχης, ο κ. Λιρίδης, έχει προσλάβει έκτακτως τρεις λογιστάς, για να του φτιάσουν τα βιβλία, όπως τον συμφέρει και να γλυτώσει έτσι όσο μπορεί περισσότερους φόρους.

— Παιδιά, θέλω να δουλέψετε με ήλιο και να βάλετε όλη σας την τέχνη!... Όσα λιγότερα μάς πάρη η Έφορία, τόσο το καλύτερο και για μένα και για σας!... Ελπίζω να έννοσώ μεθαύριο τους λέει χαμογέλατας.

Κι' εκείνοι τον διαβεβαιώνουν με μιά φωνή: — Έννοια σας κύριε Λιρίδη!... Είμαστε ειδικοί σ' αυτή τη δουλειά...

Ο έργοστασιάρχης, ήσυχος κι' εύχαριστημένος, φεύγει από το γραφείο του. Κι' όταν οι άλλοι συνάδελφοί του συζητούν με τρόπο για τους φόρους, που πρέπει να πληρώσουν, εκείνος περιορίζεται να χαμογέλει κουτοπόνηρα.

Οι συνάδελφοί του, όμως, άπορούν: — Μα εσύ, βρε άδελφέ, δε μπορείς να καταλάβεις σε τί θέσι βρίσκεσαι; Τόσο άναίσθητος είσαι!

— Έγώ έχω προσλάβει τρεις... ειδικούς κι' είμαι ήσυχος... άπαντάει ο κ. Λιρίδης.

Και, πραγματικά, οι ειδικοί της φοροδιαφυγής καταφέρνουν να παρουσιάσουν τον κ. Λιρίδη, ότι δε χρωστά... ούτε δραχμή στην Έφορία!

Εκείνος είναι, στην άρχή, ύποπτος και τρεφεί άμειβει πλουτιστάραχα. Μά σε λίγο άρχίζει να έχη... τύψεις. Και, στο τέλος, μη μπορώντας να ησυχάσει στέλνει τα ακόλουθα γράμμα στον έφορο του:

«Έπειδή, κατόπιν της δι' άπολύτως ελικοειδούς δηλώσεως, που υπέβαλα, μου είναι άδύνατο να κοιμηθώ ήσυχα, σας άποστέλλω έστωκλειστάς μίαν έπίσημη έναντι των όφειλομένων φόρων».

Και σε ύστεροόγραφο, προσθέτει: «Αν όμως εξακολουθήσω να μη μπορώ να βρώ ύπνο, θα σας άποστείλω και τα... υπόλοιπα!...»

ητες, κι' αν ιδώ τελικά πως στέκεται η ιδέα μου, θα τους την πω...

— Τη συζητήσατε καθόλου με την Τέντυ;

— Όχι, μα την πίστι μου... Όχι άκόμα!

— Πιστεύετε να συμφωνήσει μαζί σας;

— Ο Καρέλα χαμογέλασε. — Αυτή βρίσκει πάντα πως έχω δίκιο, είπε.

— Τί θαυμάσιο κορίτσι!

— Αυτό λέω κι' εγώ. Κι' έπειδή δε θέλω να τη χάσω, πρέπει να φύγω τώρα!

— Σωστά, πολύ σωστά! Που μένει η κοπέλα σας;

— Στο Ρίβερχεντ.

— Σας το ξαναλέω, η θεωρία σας μ' ενδιαφέρει πολύ!

Ο Καρέλα σκώπηκε.

— Μην ξεχνάτε την ύπόσχεσή σας πως δε θα δημοσιεύσετε τίποτα, είπε.

— Σας έδωσα το λόγο μου!

— Εύχαριστώ για το κέρασμα. Δώσατε τα χέρια. Ο Σάβας έμεινε στο τραπέζι του και παράγγειλε άλλο ένα ούισκυ, ενώ ο Καρέλα γύρισε στο σπίτι του για να πάρη ένα ντους και ν' αλλάξει, πριν πάη να βρή την Τέντυ.

Είχε γίνει πολύ όμορφη άπόψε η Τέντυ. Όταν τού άνοιξε την πόρτα, στάθηκε αντίκρυ του, για να μπορεί να τη θαυμάσει.

Φορούσε ένα άσπρο ταγιέρ και κόκκινα σκουλαρίκια, άσπρτι μ' ένα κλιπ καρφωμένο στο πέτο της.

— Άτυχός είμαι! της είπε ο Στήβ. Έγώ περίμενα να σε βρώ με την κομπινάζόν!

Η Τέντυ χαμογέλασε κι' έκανε άμέσως μιά κίνηση για να ξεκομπώσει τη ζακέτα της. Άλλ' ο Καρέλα τη σταμάτησε.

— Όχι, άσπεία το είπα! πρόσθεσε. Το τραπέζι μας είναι κρατημένο.

«Πού;» τον ρώτησε η κοπέλλα με τα μάτια.

— Στο κινέζικο ρεστوران του Άλ Λούμ Φόνγκ.

Κούνησε το κεφάλι της μ' ένθουςιασμό.

— Δεν έδωσες τα χείλια σου. Γιατί; της ρώτησε ο Στήβ.

Του χαμογέλασε και πήγε πιο κοντά του. Την έσφιξε τότε στην άγκυλιά του και τη φίλησε. Εκείνη είχε γαντζωθεί πάνω του, σαν να φοβότανε μήπως τον χάσει...

— Πήγαμε τώρα να βάλεις λίγο ρούζ, της σύστησε.

Πέρασε στο γειτονικό δωμάτιο και ξαναγύρισε με βαμμένα τα χείλια. Κρατούσε μιά κόκκινη τσαντίτσα.

Βγήκαν μαζί. Σε λίγο είχαν φτάσει στο κινέζικο ρεστوران, με την παράξενη κουζίνα του και τον έξωτικό του διάκοσμο.

Παράγγειλαν μιά σούπα από βλαστάρια μπαμπού, τηγανίτες με γαρύφαλο, βυδινό αλά Πεκινούα, κοτόπουλο με μυζαλά και χοιρινό με γλυκερά σάλτσα. Φάγανε, άμίλητοι, τη σούπα και τις τηγανίτες. Προχώρησαν ύστερα στο βυδινό και στο κοτόπουλο. Μά, όταν φτάσανε στο χοιρινό, είχαν πια χορτάσει. Ο Σάβας, το συνηθισμένο γκαρσόνι τους, τους

κίτταξε επιτιμητικά, όταν πήρε πίσω τα πιάτα τους σχεδόν γεμάτα.

Πήραν ύστερα έναντι και άρωματικό τσάι.

— Τι θέλετε για τις 19 Αυγούστου; ρώτησε ξαφνικά ο Καρέλα.

Η Τέντυ ανασήκωσε τους ώμους της, σαν να λέγε πως δεν είχε γνώμη...

— Πέρτει Σάββατο. Θα σ' έρρεσε να παντρευτείς Σάββατο;

«Ναι!» απάντησε η ματιά της Τέντυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Μόλις έφτασε ο Καρέλα στο γραφείο, ο Μπύρνς τον υποδέχτηκε με φωνές:

— Μια χαρά τα καταφέρατε! Συγχαρητήρια!...

— Τι συμβαίνει; ρώτησε μ' άπορία ο Στήβ.

Ο άστυνόμες του έδειξε μια βραδυνη έφημερίδα με ημερομηνία 4 Αυγούστου, άνοιγμένη πάνω στο γραφείο του.

— Διαβάσατε τί γράφει εδώ αυτό το κώδικα; ούρλιασε. Ποιος σας έδωσε το δικαίωμα ν' αρραδιάσετε όλες αυτές τις ηλιθιότητες σ' ένα κτήνος σαν το Σάββατο;

— Μα δεν καταλαβαίνα τι έννοείτε... προσπάθησε να δικαιολογήθω ο Καρέλα.

— Ά, δεν καταλαβαίνετε; Άκούστε λοιπόν!...

Κι' ο Μπύρνς άρπαξε την έφημερίδα κι' άρχισε να διαβάει:

— «Ένας έπιθεωρητής διαφωνεί με την άστυνομία». Αυτός ο τίτλος!... Τι σας έπιασε, Καρέλα; Έχετε διαθεσιμό ν' αλλάξετε έπαγγελμα;

— Μα... τί λέει παρακάτω;

— Ο υπότιτλος είναι: «Πιστεύω πως ξέρω το δολοφόνο, λέει ένας άστυνομικός».

— Πιστεύω πως ξέρω;...

— Είπατε τέτοιο πράγμα στο Σάββατο;

— Ασφαλώς όχι! Σας βεβαιώω...

Ο Καρέλα πήρε την έφημερίδα. Τα χέρια του τρέμανε, δίχως να ξέρει γιατί...

Να τί είχε γράψει ο Σάββατο: «Το μπάρ ήταν δροσερό και μισοσκοτεινό. Είχαμε καθίσει σ' ένα τραπέζι, ο έπιθεωρητής Στήβ Καρέλα κι' εγώ. Ο Καρέλα στριφογύριζε το ποτήρι του στα δάχτυλά του. Είχαμε θέσει διάφορα θέματα, προπάντων όμως είχαμε μιλήσει για τους φόνους».

— Πιστεύω πως ξέρω ποιός σκότωσε τους τρεις συναδέλφους μου, μου είπε ο Καρέλα. Δυστυχώς, δε μπορώ να ξεηγήσω τη θεωρία μου στους άνωτέρους μου. Δε θα με καταλαβαίνουν.

Διέκρινε την πρώτη φωτεινή άκτινα μέσα σ' αυτό το μυστήριο, που βασάνισε τόσο καλλίτερα λαγωνικά της άστυνομίας μας και τον άστυνόμο Πέτερ Μπύρνς, της 87ης Όμαδος.

— Δε μπορώ να σας πω περισσότερα για την ώρα, πρόσθεσε ο Καρέλα, γιατί δεν έχουν συμπληρωθεί οι έρευνές μου. Άλλ' η θεωρία ότι ο φονιάς ήταν έλθρος της άστυνομίας, είναι λαθασμένη κατά τη γνώμη μου. Το αίτιο των εγκλημάτων πρέπει ν' αναζητηθώ στην ιδιωτική ζωή των τριών θυμάτων. Είμαι άπολυτα βέβαιος γι' αυτό! Θα δυσκολευτούμε, άσφαλώς, αλλά θα το βρούμε στο τέλος.

Αυτό μου είπε χτες τ' άπόγεμα ο έπιθεωρητής Καρέλα, σ' ένα μπάρ. Είναι ένας τύπος έπιφυλακτικός και μετρημένος, που — όπως το δήλωσε κι' ο ίδιος — δεν έπιζητεί καθόλου την προσωπική βόξα.

— Βλέπετε, εξακολούθησε, η δουλειά του άστυνομικού μοιάζει με κάθε άλλη. Με τη μόνη διαφο-

Χρησιμοποίησε το Νέον AJAX...

Με τον άφρό του
καθαρίζει και γυαλίζει

Δυό φορές πιο εύκολα
Δυό φορές πιο χρήσιμα

ΜΠΑΝΙΑ, ΚΟΥΖΙΝΕΣ, ΜΑΡΜΑΡΑ,
ΟΙΚΙΑΚΑ ΣΚΕΥΗ Κ.Λ.Π.

μέ "Ειτζαξ

δέν χρειάζεται πιά βούρτσισμα ή τρίψιμο. Η άφρίσκουσα σκόνη AJAX διαλύει άστραπιασώς τα λίπη και ως διά μαγείας άφαιρεί κάθε ίχνος ακαθαρσίας.

AJAX

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΓΥΑΛΙΖΕΙ ΚΙ' ΟΛΑ Τ' ΑΡΩΜΑΤΙΖΕΙ

AJAX "Ο ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ"

AJAX PRO-ION COLGATE PALMOLIVE

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΕΙΛΑ "ΟΛΥΜΠΙΑ", ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΚΟΡΑΗ 1 ΤΗΛΕΦ 34 770 25.708

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΟΔΟΣ ΕΛ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 ΓΕΙΤΟΝ ΠΕΤΡΑΖΟΓΛΟΥ ΤΗΛ 23 619

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΕΛΟΥΙΞΙΔΟΥ ΑΓΝΑΞΙΩ ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ 255376

ρά πως έμεις άσυχολούμεθα άποκλειστικά με τα εγκλήματα... Όταν έχουμε μια ιδέα, πρέπει να τη μελετήσουμε άπ' όλες τις πλευρές. Κι' αν φαίνεται πως μπορεί να οδηγήσώ κάπου, την υποβάλλω με ύστερα στους άνωτέρους μας. Έκείνοι μας άκούουν ή δε μας άκούουν... ανάλογα με το κέφι που έχουνε!

— Ός τώρα, ο Καρέλα δεν έχει ανακοινώσει την «ιδέα» του, παρά μονάχα στην αρραβωνιαστικιά του, τη γοητευτική μίς Τέντυ Φράνκλιν. που κατοικεί στο Ρίβερχεντ. Αυτή είναι βεβαία πως ο Στήβ της «έχει πάντα δικιο» και πως θ' ανακαλύψει το δολοφόνο, παρ' όλες τις άκαρτες προσπάθειες των συναδέλφων του.

— Ο Θεός ξέρει τί μπορεί ν' άποκαλύψει μια έρευνα στο παρελθόν του κάθε θυματος! δήλωσε άκόμα ο Καρέλα. Αυτή θα μας οδηγήσει ως το δολοφόνο... Είναι μόνο ζήτημα χρόνου.

— Έτσι που καθόμαστε μαζί, στο δροσερό και μισοσκοτεινό μπάρ, ένοιωθα να με διαποτίζει η ήρεμη δύναμη αυτού του ανθρώπου, που έχει το θάρρος ν' άκούσει το δικό του δρόμο, άδιαφορώντας για τη θεωρία του «δολοφόνου-έλθρου» της άστυνομίας που άναμφερκάζει συνεχώς το περιβάλλον του.

— Αυτός ο άνθρωπος θ' ανακαλύψει το δολοφόνο. Είμαι βέβαιος! Θα βάλω τέλος στον τρόμο που έχει σπείρει στην πόλη μας ο φονιάς δίχως πρόσωπο, που τριγυρίζει στους δρόμους, με το δάχτυλο στη σκανδάλη ενός πιστολιού των 45...

— Θεέ μου! μουρμούρισε ο Καρέλα, παραχαλινμένος.

— Τι λέτε λοιπόν για δλ' αυτά; μουγκρίσε ο Μπύρνς.

— Μα εγώ δεν του είπα ποτέ αυτά τα πράγματα... ή τουλάχιστον δεν τα διατύπωσα έτσι! Κι' άλλωστε, μου είχε υποσχεθώ να μη δημοσιεύσει τίποτα άπ' τη συνομιλία μας...

Ο Καρέλα τινάχτηκε ξαφνικά και φώναξε:

— Θα τόν καταγγείλω για συκοφαντική δυσφήμιση, τον παλιάνθρωπο... Άν φαντάζεται πως μπορεί...

— Ήσυχα! του σύστησε ο Μπύρνς.

— Μα εγώ δεν του είπα πως ξέρω το δολοφόνο!

— Τι άκριβώς του είπατε;

— Μονάχα ότι είχα μια ιδέα κι' ότι σκόπευα να τη μελετήσω...

— Και ποιά είν' αυτή η ιδέα;

— Ότι ο δολοφόνος δεν έδλωπε στα θημάτά του τους άστυνομικούς, αλλά τους ανθρώπους, τα άτομα... Μάλιστα άναρωτιέμαι αν είχε άφορμές με όλους, ή μ' ένα μονάχα άπ' τους τρεις.

— Ποιον δηλαδή;

— Πως θέλετε να ξέρω;... Μα γιατί αυτό το κτήνος έγραψε για την Τέντυ; Είναι τρελλός για δέσιμο;

— Τώρα το καταλάβατε; Έγώ έχω πειστή από καιρό γι' αυτό!

— Άκούστε! Πρέπει να πάω άμέσως στο σπίτι της Τέντυ! Ο Θεός ξέρει...

— Τι ώρα είναι; διέκοψε ο Μπύρνς.

Ο Καρέλα κύτταξε το ρολόι του τοίχου.

— Έξω και τέταρτο, απάντησε.

— Περιμένετε να πάω έξω; Ό Χάβιλαντ πάει να φάει. Θα χη γυρίσει σ' ένα τέταρτο.

— Άν βρώ ποτέ μπροστά μου αυτό το κώδικα, το Σάββατο, θα τον γδάρω ζωντανό! υποσχέθηκε ο Καρέλα.

— Δε θα κένετε καθόλου άσχημα, συμφώνησε κι' ο Μπύρνς.

Ο άνθρωπος με τα μαύρα στα-

μάτησε έξω άπ' την πόρτα του διαμερίσματος κι' άφουγκράστηκε. Άπ' τη δεξιά του τσέπη ξεποβάλλε λίγο ένα διπλωμένο φύλλο της άπογευματινής έφημερίδας.

Η πληγή του τον έκαίγε, στον άριστερό ώμο, και το πιστόλι του βάραινε στην τσέπη του. Ο πόνος και το βάρος μαζί τον κάνανε να σκύβη λίγο μπροστά, καθώς τέντωνε τ' αυτί του για ν' άκούσει.

Μα μέσα στο διαμέρισμα άπλωνόταν άπολυτη σιωπή.

Ο άνθρωπος είχε σημειώσει το όνομα, άπ' την έφημερίδα: Τέντυ Φράνκλιν. Όσο για τη διεύθυνσή της, την είχε βρή στον τηλεφωνικό κατάλογο του Ρίβερχεντ.

Ήταν άπαραίτητο να κληθεί την κοπέλλα να μιλήσει! Ήθελε να μάθει τί ήξερε ο Καρέλα.

Ήταν έπείγον...

Δεν άκούγεται τίποτα μέσα στο διαμέρισμα — είπε με το νου του. Τι μπορεί να μαγειρεύει άρα γει...

Επίσης το πόμολο της πόρτας και δοκίμασε σιγά-σιγά ν' άνοίξει. Άλλ' η πόρτα ήταν κλειδωμένη.

Άκουσε έπιτέλους βήματα. Θέλησε να τραβηχτεί πίσω, ήταν όμως πολύ άργα πιά. Το χέρι του πήγε στο πιστόλι του, καθώς άνοιγε η πόρτα μπροστά του.

Η κοπέλλα που έμφανίστηκε στο κατώφλι, φαινόταν κατάπληκτη. Ήταν όμορφη, λεπτοκαμωμένη, με μαύρα μαλλιά και μεγάλα μάτια. Φαίνεται πως έδωαινε άπ' το ντους, γιατί το άσπρο μπουρνούζι της ήταν υγρό έδώ κι' εκεί.

Η ματιά της έπεσε στο πρόσωπο του άγνώστου, κι' ύστερα στο πιστόλι του.

Το στόμα της άνοιξε, αλλά δε βγήκε κανείς ήχος. Προσπάθησε να ξανακλείσει την πόρτα, άλλ' ο άνθρωπος με τα μαύρα πρόλαβε να χώσει μέσα το πόδι του. Έσπρωξε με δύναμη, άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα.

Η κοπέλλα έκανε μερικά βήματα πίσω. Ο άντρας την άκούλούθησε πάντα άμληχτο, άφου σύρτωσε πρώτα την πόρτα.

Είσαστε ή μίς Φράνκλιν; τη ρώτησε.

Εκείνη, τρομοκρατημένη, έγνεψε «ναί» με το κεφάλι. Έγινε δλ' το πορτραίτο του στην πρώτη σελίδα των έφημερίδων και στην τηλεόρασι. Ήταν βέβαιη πως είχε μπροστά της τον άνθρωπο που άναζητούσε ο Στήβ!

Έχουμε να κουνεντιάσουμε λίγο οι δυο μας, της είπε εκείνος.

Μιλούσε με φωνή ευάριστη, μαλακή. Φαινόταν συμπαθητικός. Γιατί λοιπόν ένας τέτοιος άνθρωπος είχε σκοτώσει τους άστυνομικούς;

Η Τέντυ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Μπορούσε να διαβάσει στα χείλη του, να καταλαβαίνει δλ' της έλεγε. Άλλά...

Τι άκριβώς ξέρει ο φίλος σας; τη ρώτησε εκείνος.

Κρατούσε το πιστόλι των 45 μ' ένα τρόπο σαν να το θεωρούσε έργαλείο μάλλον, κι' όχι όπλο, τώρα που ήταν συνθησισμένος στη φονική δύναμή του.

Τι πάθατε; Φοδόσαστε; πρόσθεσε.

Η κοπέλλα έφερε το χέρι της στα χείλη και τ' άφισε να ξαναπέσει, με μια κίνηση άνίσχυρη.

Τί... άπόρησε ο άντρας.

Εκείνη επανέλαβε την κίνησή της.

Μα απάντησε λοιπόν, που να πάρη ο διάβολος! έσπασε ο άντρας. Δεν πιστεύω να σας κόπκε ή μιλιά άπ' το φόβο σας!... Η Τέντυ έφερε και πάλι το

Σκεφδείτε το καλά.

Η μεγάλη ζήτησις ίσως θα σας υποχρεώσει να περιμένετε λίγο.

Άλλά

Η διαφορά τιμής του ηλεκτρικού ψυγείου με τα αντίστοιχα ξένα που φθάνει τις 4-5000 σάς έπιτρέπει να όποκησετε και μια έξαιρετη κουζίνα IZOLA ή ότιδδήποτε άλλο χρειάζεται το σπιτικό σας.

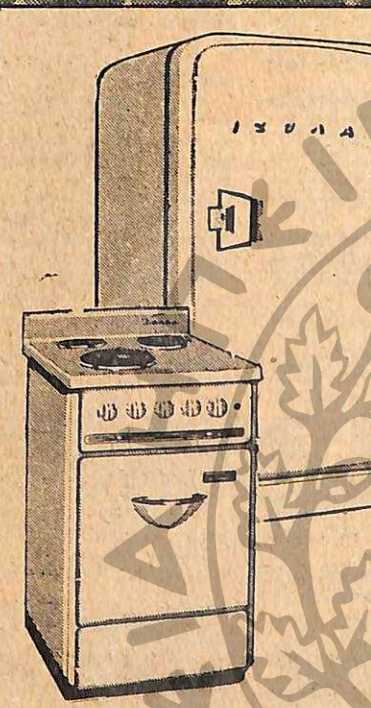
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ

IZOLA

ΜΙΚΡΗ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

και 400-475 ΔΡΧ.

ΤΟΝ ΜΗΝΑ

σάχτυλο στα χείλη της, γυρίζοντας το κεφάλι της δεξιά κι' άριστερά. Έκείνος την κύτταζε με περίεργεια. Έπιτέλους κατάλαβε και φώναξε:

— Καλό κι' αυτό! Είναι κωφάλαλη...

Έβαλε τα γέλια. Ύστερα όμως έπαψε να γέλια και την κύτταζε φιλύποπτα.

— Μήπως προσπαθείτε να μου τη σκάσετε; είπε.

Η κοπέλλα έγνεψε «όχι» με το κεφάλι της, ζωγρά. Έσφιγγε πάνω της το μπουρνούζι της, σα να ζητούσε να φυλαχτεί.

— Αυτό μούρεται κουτί! πρόσθεσε ο άντρας. Δε μπορείτε να φωνάζετε, ούτε να μεταχειριστείτε το τηλέφωνο. Δε μπορείτε να κάνετε τίποτα.

Η Τέντυ κατάπιε το σάλιο της, τρομοκρατημένη.

Φαίνεται πως ο Καρέλα ξέρει πολλά... είπε ο άντρας.

Η Τέντυ κούνησε το κεφάλι της.

— Η έφημερίδα γράφει πως άκολουθεί κάποιο ίχνος... Μήπως με ξέρε; Μήπως ύποπτεύεται πως είμ' εγώ;

Η κοπέλλα ξανακούνησε το κεφάλι της άρνητικά.

— Λέτε ψέμματα!

— Έγνεψε και πάλι «όχι» με το κεφάλι, άπελπισμένη, προσπαθώντας να τον πείσει για την άγνοια του Στήβ... Για ποιάν έφημερίδα μιλούσε; Τον κύτταζε, προσπαθώντας να καταλάβει.

Εκείνος έδωαινε άπ' την τσέπη του την έφημερίδα και της την έδωσε.

— Διαβάστε... στην τέταρτη σελίδα, της είπε. Έγώ πάω να καθίσω. Με πονάει ο ώμος μου...

Και κάθισε πραγματικά, κρατώντας πάντα το πιστόλι του γυρισμένο προς την Τέντυ. Εκείνη άνοιξε την έφημερίδα κι' άρχισε να διαβάει, κουνώντας κάπου-κάπου το κεφάλι της.

— Λοιπόν; τη ρώτησε όταν τελείωσε.

«Όχι, δεν είν' αλήθεια — σκεπτόταν εκείνη. Όχι, ο Στήβ δε θα έλεγε ποτέ τέτοια πράγματα!»

— Τι σας είπε λοιπόν; έπέμεινε ο άντρας.

Η ίκετευτική ματιά της σήμεινε: «Τίποτα! Δε μου είπε τίποτα».

— Η έφημερίδα γράφει...

Η Τέντυ τσαλακώσε νευρικά την έφημερίδα και την πέταξε στο πάτωμα.

— Είναι ψέμματα λοιπόν, αυτό;

«Ναι!» απάντησε εκείνη, μ' όλο της το είναι.

Τα μάτια του άντρα γίνανε σκληρά.

Οι έφημερίδες δε λένε ψέμματα! δήλωσε.

«Μα ναι, ναι!» τούλεγε η ματιά της Τέντυ.

— Θάρρη! πόμε... δεν είν' έτσι;

«Όχι», του έγνεψε.

— Λέτε ψέμματα. Το διαβάσα στη φυσιολογία σας... Θάρρη! Η κοπέλλα ώρμησε προς την πόρτα. Άλλ' ο άντρας την άρπαξε άπ' το μπράτσο και την πέταξε στη μέση της κήμαρας. Καθώς έπεφτε, άνοιξε το μπουρνούζι της και φάνηκαν τα πόδια της, πολύ πάνω άπ' το γόνατο... Μα το ξανακλείσε άμέσως και κάρφωσε τα μάτια της στον έπισκέπτη της.

— Μην ξανακάνετε τέτοια άστεία! τη φοβόρισε εκείνος.

Η άναπνοή της είχε γίνει πιο γοργή. Μάντευε πως ο Στήβ κινεί δύναμη, όταν θαρχόταν, άνυποπτος...

Μα της είχε πη πως δε μπορούσε νάρρη πριν άπ' τα μεσάνυχτα, θα πενούσαν πολλές ώρες

Η μόνη Σωτηρία των ΜΑΛΛΙΩΝ σας

Silvikrine
Σιθβικρίνη

ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ
DURE: Σταματά την τριχόπτωση...
LOTION: Εξαφανίζει την πιτυρίδα

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

LABORATOIRES SILVIKRINE
PARIS-LONDRES-NEW YORK

Το απαραίτητο βιβλίο για κάθε γυναίκα
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλούσιες εικονογραφημένες Σελίδες 320

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα βιβλιοπωλεία. Αποστέλλεται παντού συστημένο με ταχυδρομική επίταξη δρχ. 60 εις την διεύθυνση του συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ 8, Αθήναι.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ ΜΑΘΕΤΕ ΚΑΤΙ ΠΡΑΙΟ

Και σεις, όπως εκατοντάδες χιλιάδες μαθήτριά της Α.Β.Σ., ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑΣ — ο' όλο τον κόσμο, γρήγορα θα μάθετε να κάνετε σκίτας σαν αυτό, που οφείλεται σε μαθήτριά μας, είτε να σχεδιάζετε ή και να ζωγραφίζετε, γιατί το ταλέντο αυτό, που το αφήνουμε συνήθως να σβήσει, το έχουμε ΟΛΟΙ. Σπουδή σπρίτ σας, όπου και αν μένετε. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας. Από τις επαρχίες γράψτε μας να σας στείλωμε δωρεάν το αναλυτικό τεύχος Θ.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

Πανεπιστημίου 10

ΚΑΛΛΥΠΤΙΚΑ "LYDIA P"

Τα συνιστούν οι γιατροί γιατί παρασκευάζονται με την τελευταία λέξη της επιστήμης. ΓΑΛΛΑ ΚΑΘΑΡ ΣΜΟΥ No 1 δια ήρον No 2 διά κανονικών No 3 δια λιπαρών δερμα Κρέμες: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α δια ήρον δερμα, ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμάνει τις ρυτίδες, ΤΟΝΟΤΙΚΗ ΛΟΞΙΟΝ ΣΤΥΠΤΙΚΗ ΛΟΞΙΟΝ Κρέμα χειρών, σάς προσφυλάττει από ακνισμό και χιολισίες. Όδηγία εντός. Πωλούνται στα Φαρμακεία και Μικροπωλεία Σέκερη 4, Τηλ. 612-450.

ακόμα δις τότε. Και στο μεταξύ...
— Παίρνατε ντούς; τη ρώτησε ο άντρας.
— Έγινε αναις.
— Έχετε ωραίες γάμπες...
Την κύτταζε λαίμαργα και συνεχίζοντας:

— Τι φοβάτε κάτω απ' το μπουρνούζι σας;...
— Η Τέντυ γούρλωσε τα μάτια της. Έκείνος κατάλαβε κι' έσκασε στα γέλια.

— Τιποτα, Ε; Καλά το κατάλαβα εγώ! Με τέτοια ζέση που κάνει... Ποιά ώρα λοιπόν θάρρη ο Καρέλα;

— Η Τέντυ δεν απάντησε.
— Στις έφτά, στις οχτώ, στις εννιά; Είναι της υπηρεσίας σήμερα;
Την κύτταζε λίγο και πρόσθεσε:

— Δε θέλετε να μιλήσετε, Ε;... Ποιές είναι οι ώρες παρουσίας του; 'Απ' τις 4 π' απόγευμα ως τα μεσάνυχτα; Έτσι θάνα, αλλοιώς θα βρισκότανε κι' άλλος εδώ... Μιά κι' έχουμε λοιπόν τόση ώρα μπροστά μας, δε θα μου προσφέρετε να πιω τίποτα;

«Ναι» έγινε η κοπέλλα με τα βλεφάρια της.
— Τι έχετε; Τζίν, ούισκυ... Τζίν, Ε; Και μεταλλικό νερό; Όχι; Νερό Σέλτς;... Καλά λοιπόν, έτοιμάστε μου ένα ποτήρι... Έ, που πάτε;

— Η Τέντυ έδειξε με μία χειρονομία την κουζίνα.
— Θάρρω κι' εγώ μαζί σας, δώλωσε ο άντρας.

Την ακολούθησε μέσα στην κουζίνα. Έκείνη άνοιξε το ψυγείο κι' έβγαλε μία μπουτίλια σόδα, μισογεμάτη.

— Δεν έχετε καμμία άλλη, καινούργια; τη ρώτησε εκείνος φιλόποτα.

Καθώς όμως γύριζε την πλάτη, δε μπόρεσε να διαβάσει στα χείλια του αυτά τα λόγια του. Την άρπαξε τότε απ' τον ώμο και την όνγκασε να γυρίσει προς το μέρος του.

— Σας ρώτησα αν έχετε καμμία άλλη μπουτίλια, όχι ανοιγμένη, της είπε.

Τού έγινε αναις κι' έσκυψε για να πάρη μία γεμάτη μπουτίλια απ' το κάτω μέρος του ψυγείου. «Υστερα έβγαλε ένα λεμόνι και πήγε να βρη το τζιν στο ντουλάπι.

— Άχ, αυτές οι γυναίκες! μωρμούρισε ο άντρας.

— Η Τέντυ έβαλε μπόλικο ούισκυ σ' ένα μεγάλο ποτήρι. Πρόσθεσε ζάχαρι. «Υστερα άνοιξε ένα συρτάρι.

Ο άντρας είδε ένα μαχαίρι στο χέρι της κι' φώναξε:

— Ε, τι πάτε να μου σκαρώσετε; Κόψετε μονάχα το λεμόνι...
— Η Τέντυ έκοψε το λεμόνι και τδστυψε μέσα στο ποτήρι. Πρόσθεσε τη σόδα και παγάνια απ' το ψυγείο. Τέλος, έδωσε στον άντρα το γεμάτο ποτήρι.

— Φτιάχτε ένα και για σας, τη διάταξε εκείνος.

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Είπα να φτιάξετε και σεις ένα κοκταίλ! Δε μ' άρσσει να πιω μονάχος μου.

— Η Τέντυ υπάκουσε.
— Έν τάξει. Πάμε τώρα στο σαλόνι.

Ο άντρας κάθισε σε μία πολυθρόνα. Έκανε ένα μορφασμό πόνου, καθώς αναζητούσε μία θέσι που θ' άνακούφιζε τον πληγωμένο ώμο του.

— Ό φόβος πλημύριζε την Τέντυ, εισχωρούσε μέσα στο μυαλό της σαν πελώρια άρχονη.

— Τι σκέπτεστε; τη ρώτησε ο άντρας.

— Ανασήκωσε τους ώμους της και κάθισε άντίκρυ του, με τα μάτια καρφωμένα στην πόρτα.

— Καλό είναι το κοκταίλ σας, δώλωσε ο άντρας. Έμπρός, πήτε μία γουλιά.

— Η κοπέλλα υπάκουσε και πάλι, μηχανικά, ενώ συλλογιζότανε το Στήβ που θάφτανε...

— Θα τόν σκοτώσω, ξέρετε! δώλωσε ο άντρας.

Τόν κύτταζε με γουρλωμένα μάτια.

— Τώρα πιά δε μου κάνει ούτε κρύο ούτε ζέση, αν ξεκάνω έναν αστυνομικό παραπάνω, πρόσθεσε εκείνος. Τι λέτε και σεις;

Μα η Τέντυ δεν ήταν σε κατάσταση ν' απαντήσει. Η έκπληξη ζωγραφιζότανε στο πρόσωπό της, της εξήγησε. «Αν ξέρη κάτι, πρέπει να το κλείσω στο στόμα. Αν δεν ξέρη, δεν έχω να χάσω τίποτα.

— Έκανε πάλι ένα μορφασμό και πρόσθεσε:

— Πρέπει να κυττάω αυτή την πληγή μου... Μα εκείνο το κάθαρμα, ο γιατρός, θέλησε να μου τη σκάσει... Κι' εγώ που νόμιζα πως οι γιατροί έχουν καθήκον μονάχα να περιποιούνται τους πελάτες τους!...

— «Μιλάει σαν δλο τον κόσμο, έκτός όταν πρόκειται για το θάνατο — σκεπτόταν η Τέντυ. Θάλεγε κανείς πως είναι κάτι συνηθισμένο γι' αυτόν... Θα σκοτώσеш το Στήβ!»

— Θα περάσω ύστερα στο Μεξικό, συνέχισε ο άντρας. «Έπρεπε μάλιστα να έχουμε φύγει σήμερα τ' απόγευμα. Άλλά μάς τάκανε θάλασσα ο φιλαράκος σας, με τις εξυπνάδες του!... Πάντως, θα φύγουμε. Μόνο που πρέπει ν' αναβάλουμε ως αύριο το πρωί, για να κανονίσω πρώτα αυτή την υπόθεση.

Σταμάτησε λίγο, κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Λέτε να ναι πιδ καλοί οι γιατροί στο Μεξικό;... Τελοσπάντων, τί κάνει κανείς στη ζωή του, δίχως να το περιμένει!... Έχετε έρωτευθ, έσεις;

Τόν κύτταζε σαστισμένη. Τώρα δεν έμοιαζε καθόλου για φονιάς... Κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Ποιόν; Αυτόν τον αστυνομικό;

— Έγινε «ναι» και πάλι.

— Άτυχη είσστε! της είπε λυπημένα. Μα δε μπορώ να κάνω τίποτα. Δε βλέπω άλλη λύσι... 'Απ' την ώρα που μπλέχτηκε σ' αυτή την ιστορία, δεν είχα πιά έλευθερία εκλογής. Όταν άρχιζη κανείς κάτι, πρέπει να το τελειώνη. Τώρα πρέπει να γλυτώσω το τομάρι μου... καταλαβαίνετε;

Σταμάτησε μία στιγμή, κι' ύστερα ρώτησε ξαφνικά:

— Θα ήσαστε έτοιμη να σκοτώσετε, για τον άνθρωπο που αγαπάτε;

Βλέποντάς την να διστάζει, επανέλαβε την ερώτησή του:

— Για να μη τόν χάσετε, θα ήνατε ακόμα και φόνος;

— Έγινε «ναι» με το κεφάλι.

— Βλέπετε, λοιπόν; της είπε (αμογελώντας. «Έτσι κι' εγώ... Δεν είμαι φονιάς συστηματικός, ξέρετε. Η δουλειά μου είναι μηχανικός αυτοκινήτων. Λέτε να βρω μία θέσι στο Μεξικό;

— Η Τέντυ ανασήκωσε τους ώμους της.

15
ΣΟΝΤΑΝΕΙ
ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

TANGEE

Το κραγιόν Τάντζη διατηρεί τα χείλη λαμπερά δίχως λιπαρότητα χάρις εις το LANACH-ROME που περιέχει.

Με το LANACHROM που υπάρχει αποκλειστικά και μόνον εις το κραγιόν Τάντζη θα έχετε πάντοτε μαλακά χείλη χωρίς στεγνώματα και σκασίματα.

Οι πιδ ζωντανοί χρωματισμοί κραγιονιού, που έχετε δη ποτή (σε 15 αποχρώσεις) σ'ας χαρίζουν, ανάλογα με την προτίμησή σας, ζεστά, έλκυστικά ή προκλητικά χείλη.

ΓΙΑ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

LINGUAPHONE

Μη χάνετε πολύτιμο χρόνο. Έπισκεψάτε μας ή γράψτε μας να σας στείλωμε δωρεάν το αναλυτικό τεύχος Θ.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
ΑΘΗΝΑΙ: Πανεπιστημίου 10
Τηλέφ. 21-473
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κομνηνών 19

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ HORDER

«Η μύρα», λέγει ο λόρδος Horder, «άναπληρώνει τις άπώλειες που ύφιοτται ο οργανισμός και του ξαναδίνει ένεργητικότητα. Διευκολύνει την άφομοίωση των τροφών. Η μύρα συντελεί στην καλύτερα άπόδοσι των έργασομένων» (Bière et Santé, σελ. 170). Η μύρα είναι πλούσια σε βιταμίνες, που κάνουν τις τροφές άποδοτικότερες. Είναι, έπίσης, πλούσια σε άλατα άρκτην που δυνάμυνουν τα όσα. Άπο σήμερα πάρτε την εύχρηστη καθημερινή συνήθεια να πίνετε με το φαγητό την έξαιρετική μύρα Φιζ. Θά αισθανόσδε καλύτερα.

ΡΟΥΣΑ
ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Ύναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 5—7 ώς και έπί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113, Τηλ. 613-610

ρα, όταν θάξη ξεχαστή αυτή η υπόθεση, θα ξεαναγγυρίσουμε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες... Μα θέλω να καταλάβετε ένα πράγμα: πως δεν είμαι συστηματικός φονιάς! Είμαι καλός άνθρωπος κατά βάθος.

— Η ματιά όμως της κοπέλλας έδειχνε πως δεν είχε πειστή καθόλου...

— Δε με πιστεύετε, Ε; Μα σ'ας όρκίζομαι!... Δε μπορώ να κάνω άλλοιώς... 'Αν βρεθήτε και σεις σ' άδιέξοδο και σ'ας εξηγήσουν πως υπάρχει κάποια λύσι, θα διατάσετε καθόλου; Όχι, βέβαια!

— Ποτέ δεν είχα κάνει κακό σε μένα, ως την ήμερα που ξεκάνω αυτούς τους τρεις. Νομίζετε πως μού ήταν ευχάριστο να τους σκοτώσω; Μα ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου... Δεν ξέρω γιατί σ'ας τ'ά λέω τώρα, δλ' αυτά! Δε μπορείτε να καταλάβετε... Είσαστε άλλωστε καφάλαη...

— Η Τέντυ τόν κύτταζε πάντα, άκίνητη.

— Είναι μοιραίο, όταν ξετρελάθη κανείς με μία γυναίκα. 'Υπάρχουν τέτοιες γυναίκες... Μη νομίζετε πως είμαι άμαθος! Είχα προηγουμένως ένα σωρό φιλενάδες... κι' εγώ δεν ξέρω πότες. Μα αυτή... αυτή δεν είναι σαν τις άλλες.

— Το κατάλαβα απ' την πρώτη μέρα πως θα με σκλάβωνε. Δεν είχα πιά όρεξι να φάω, να κοιμηθώ, να δουλέω. Τη συλλογιζόμουν όλη την ώρα, μέρα και νύχτα. Κι' όταν κατάλαβα πως δεν ύπηρεπαρά ένας τρόπος για να την έχω δική μου, μονάχα δική μου...

— Του ζήτησε διαζύγιο, αλλά εκείνος ο ξεροκέφαλος άρνήθηκε. Τι φταίω εγώ;... Πλήρωσε το πείσμα του!...

— Η Τέντυ κύτταζε άλλοθ... Τα μάτια της καρφώθηκαν στην πόρτα, πίσω απ' τόν άντρα, και διαίτερα στο πόμολο...

— Και πήρε στο λαίμό του δυο συντρόφους του!... Αυτός φταίει! Θάπρεπε να φανή λογικός... Μια τέτοια γυναίκα... κάνει κανείς το καλό τι για να την άποκτήσει...

— Η Τέντυ εξακολούθησε να κυττάζει το πόμολο, σαν ύπνωτισμένη. Ξαφνικά σηκώθηκε, άρπαξε το ποτήρι της και το πέταξε στο πρόσωπο του φονιά.

Το ποτήρι τόν χτύπησε στο μέτωπο και το πιστό χύθηκε στο πρόσωπο και στους ώμους του. Πήδησε άμέσως όρθιος, σφίγγοντας στο χέρι το πιστόλι του.

— Βρωμιάρα! ούρλιασε με μανία. Γιατί τόκανες, αυτό;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

— Ο Καρέλα έφυγε απ' την άστυνομία στις 6½. Δεν είχε γυρίσει ακόμα ο Χάβιλλαντ, αλλά δε μπορούσε ο Στήβ να περιμένη πιδ πολύ. Δεν ήθελε ν' άφιση την Τέντυ όλομύναχη στο διαμέρισμά της, έπειτα απ' το άσχημο παιχνίδι που τού είχε σκαρώσει ο Σάβας.

Πήγε όσο πιδ γρήγορα μπορούσε με τ' αυτοκίνητό του στο Ρί-βερχεντ, άδιαφορώντας για τα κόκκινα φάτα και τ' άλλα σημάτα της τροχαίας. Δεν είχε παρά μία σκέψι στο κεφάλι του: ότι κινδύνευε η άγαπημένη του!

— Όταν έφτασε μπροστά στο σπίτι, σήκωσε τα μάτια του προς το παράθυρό της. Τα στορ δεν ήταν κατεβαμένα. Το διαμέρισμα φαινόταν ήσυχο.

— Ο Καρέλα άνάσανε κάπως πιδ έλευθερα. Άνέθηκε τα σκαλοπάτια τέσσερα-τέσσερα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Έλεγε με το νου του πως δεν ύπηρεχε λόγος ν' άνησυχή έτσι. Κι' όμως δε μπορούσε να δισέη την ιδέα πως το άρβρο τού Σάβας είχε βάλει

σε κίνδυνο την Τέντυ! Σταμάτησε μπροστά στην πόρτα της. Άκουσε από μέσα ένα συνεχές μωρμούρητο, σαν να λειτουργούσε το ραδιόφωνο. Έπίασε το πόμολο της πόρτας και, όπως συνήθως, το γύρισε σιγά-σιγά. Άφουγκραζότανε συγχρόνως για ν' άκούση τα βήματα της Τέντυ. Ήξερε πως θάρχότανε να τού άνοιξη, μόλις θάδλεπε αυτό το σινιάλο του.

— Άκουσε ξαφνικά τόν κρότο μιάς καρέκλας που τη σπρώχνανε προς τα πίσω, κι' ύστερα μία φωνή:

— Βρωμιάρα! Γιατί τόκανες, αυτό;

— Η αντίδρασί του ήταν άστρα-

πια! Με τ'ένα χέρι τράβηξε τ'ε πιστόλι του και με τ' άλλο άνοιξε άπότομα την πόρτα.

— Ο φονιάς στράφηκε άμέσως προς το μέρος του, με το όπλο του στο χέρι.

— Ο Καρέλα πυροβόλησε χαμηλά. Συγχρόνως έπεσε χάμω, μπρούμυτα, μόλις πέρασε το κατώφλι. Οι δυο πρώτες σφαίρες του βρήκαν τόν αντίπαλό του στο μηρό. Έκείνος έπεσε μπροστά, ενώ το πιστόλι τόν 45 έφευγε απ' τα δάχτυλά του.

— Κτήνος!... Κάθαρμα! ούρλιασε.

— Ο Καρέλα σηκώθηκε γρήγορα, άρπαξε το πιστόλι τόν 45 και τόκρυψε στην τσέπη του.

RW ROAMER
αμφίβιο

387.000 τεμάχια
100% αδιάβροχα
ώρολόγια ROAMER
έπωληθήσαν κατά τ' 1956

100% αδιάβροχο

100% αδιάβροχο, δοκιμασθέν εις βάθος 100 μέτρων υπό το ύδωρ (10 άτμόσφαιραι).

Ειδική πατενταρισμένη δέκη ισχυρά και κλασική.

Όρολόγιον μεγίστης ακριβείας 17 ρουμινίων.

Αθραυστος υαλος.

Γνήσια άνταλλακτικά και ύπηρεσία επίδοιρδώσεων εις όλον τόν κόσμο.

Αντιπρόσωποι: ΠΑΠΑΪΣΙΔΟΥ & ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Κολοκοτρώνη 34—Τηλ. 35-933.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΜΙΜΗ ΠΑΝΑΓΟΥ

Το πλέον συγχρονισμένο έπαγγελματικό, ίδρυμα της Ελλάδος. Τμήματα δι' άρχαρίους και προχωρημένους.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
Ανωτερας Κομμώσεως, δι' επιδείξεις και διαγωνισμούς.

Πληροφορία και έγγραφαί Σταδίου 56 τηλ. 30-115-34.418

— Σήκω πάνω! Διάταζε. «Υστερα στράφηκε στην κοπέλλα και τη ρώτησε μ' άγωνία: —Μήπως τραυματίστηκες, Τέντυ;...

Τού έγινε «όχι». Το στήθος της άνεβοκατέβαινε ρυθμικά, ενώ κύτταζε τόν άνθρωπο που ήταν πεσμένος χάμω.

— Σ' ευχαριστώ που με προειδοποίησες! της είπε ο Καρέλα. Και διάταξε πάλι τόν πληγωμένο:

— Σήκω πάνω!

— Δε μπορώ να κουνηθώ, φοφίμη! βόγγυσε εκείνος. Γιατί μου τόκανες, αυτό;

— Εσύ γιατί σκότωσες τρεις άστυνομικούς;

— Ο φονιάς έμεινε άμίλητος.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ο Καρέλα.

— Μέρσερ. Πάλλ Μέρσερ.

— Έχεις τίποτα με τους άστυνομικούς;

— Τους λατρεύω.

— Τι έγινε λοιπόν;

— Στοιχηματίζω πως θα έξετάσετε το πιστόλι μου, για να δήτε αν είναι πραγματικά το δπλο τού εγκλήματος!

— Δεν έπρεσε έξω... είπε ο Καρέλα. Την έχεις άρχονη, Μέρσερ.

— Αυτή μ' άνάγκασε! φώναξε ο Μέρσερ με μία γκριμάτσα μανίας. Αυτή είναι η πραγματική φόνισσα. Έγώ πάτησα μονάχα τη σκανδάλη... Μου είπε πως έπρεπε να τόν σκοτώσουμε, πως δεν ύπηρεχε άλλη λύσι... Τους άλλους τούς σκοτώσαμε για να θολώσουμε τα νερά, για να φανή πως έπρόκειτο για κάποιο μανιακό που έθρευνότανε την άστυνομία... Η ιδέα ήταν δική της. Γιατί να πληρώσω εγώ μονάχα;

— Ποιόν έννοεις; ρώτησε ο Καρέλα.

— Την 'Άλις... την 'Άλις Μπούς, εξήγησε ο Μέρσερ. Καταλαβαίνετε, θέλαμε να ξεγελάσουμε την άστυνομία ώστε να νομίση...

Μα ο Καρέλα δεν τόν άκουγε πιά.

— Δεν είχα γελαστή, μωρμούρισε μονάχα.

— Η 'Άλις Μπούς φορούσε ένα γκριζό φόρεμα, όταν την πήγανε στην άστυνομία. Κάθισε στο γραφείο τόν έπιθεωρητήν, σταυρώνοντας τα πόδια της.

— Έχετε ένα τσιγάρο, Στήβ; ρώτησε.

— Ο Καρέλα της έδωσε. Άλλά δεν τής τ' άναψε. Έκείνη περίμενε λίγο, με το τσιγάρο στα χείλη. «Υστερα κατάλαβε και τ' άναψε μόνη της.

— Λοιπόν;... είπε ο Καρέλα.

— Η νέα γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους της.

— Τι λοιπόν; Τώρα τα ξέρετε όλα...

— Τόν μισούσατε; Θέλατε το θάνατό του;

— Άφού το λέτε...

— Ο Καρέλα έννοισαν να τόν πνίγη ο θυμός.

— Προσέξτε, Άλις! φώναξε. Ποτέ στη ζωή μου δε χτύπησα γυναίκα, σ'ας όρκίζομαι όμως ό-τι...

— Μην εξάπτεστε, τού είπε εκείνη. Κερδίσате το παιχνίδι. Θά πάρετε τώρα προαγωγή.

— Άλις!...

— Τι περιμένετε από μένα;... Ν' αναλυθώ σε λυγμούς;... Έ λοιπόν, ναι, έχετε δίκιο: Τόν μισούσα! Μισούσα τα χοντρά του χέρια, τις άγριες κινήσεις του, τα κόκκινα μαλλιά του... Όλα τού τα μισούσα. Αυτό θέλατε ν' άκούσετε;

— Ο Μέρσερ ισχυρίζεται πως τού ζητήσατε να σ'ας δώση διαζύγιο. Είν' άλήθεια!

Το σπίτι με τὰ ΚΟΥΜΠΙΑ

ΕΙΝΑΙ αλθινα έκπληκτικό ένα μηχανήμα που επινόησαν και κατασκεύασαν οι τεχνικοί μιας μεγάλης αμερικανικής εταιρείας. Λειτουργεί ήδη στο Λούισβιλ, της πολιτείας Κεντακυ, κι' έχει την προσωρινή ονομασία «XPC-1».

Αποτελείται από ένα ηλεκτρικό ψυγείο και μία ηλεκτρονική κουζίνα, που συνδέονται μεταξύ τους έτσι ώστε τα τρόφιμα να μεταφέρονται αυτόματα απ' το μὲν στη δε. Πιέζοντας λοιπόν κανείς ένα κουμπί, έχει σε λίγα λεπτά ζεστό και καλομαγειρεμένο φαγητό για 4 άτομα.

Το ψυγείο έχει χωρητικότητα 5 ποδών, περιέχει δὲ 14 διάφορα τρόφιμα, απ' τα οποία μπορεί κανείς να διαλέξει τὰ 6 για ένα γεύμα. Υπάρχουν επίσης εκεί μέσα φαγητά μαγειρεμένα ήδη και κατεψυγμένα, σε σκεπασμένα δοχεία από κρύσταλλο «πύρεξ». Η κουζίνα έχει 14 κουμπιά, με διάφορα χρώματα ανταποκρινόμενα στις θέσεις των τροφίμων στο ψυγείο. Έχει επίσης ένα «ρολόι», με τὸ ὁποῖο κανονίζει κανείς πόση ὥρα θέλει να μαγειρευτὴ τὸ κάθε φαγητό.

Με τὸ πάτημα τῶν ἀντιστοιχῶν κουμπιῶν, τὰ φαγητὰ μεταφέρονται απ' τὸ ψυγείο στὴν κουζίνα (ὅχι δὲλα μαζὶ, ἀλλὰ καθένα στὴν ὥρα πού πρέπει). Ἐκεῖ ξεπαχνῶνται και μαγειρεύονται. Καί, σὲ 35 λεπτά, ὅλα εἶναι ἔτοιμα καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν κουζίνα σερίρισμα σ' ἕνα μεγάλο δίσκο. Δὲ μὲνει πιά παρὰ... νὰ φαγοῦθουν!

Οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ τὼνίζουν ὅτι δὲν ἔχει πρακτικὸ προορισμὸ τὸ μηχανήμα αὐτό. Δὲν προκειται δηλαδὴ νὰ βῇ στὴν ἀγορά, γιὰ τοὺς πλουσίους, πού θα εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὸ ἀγοράσουν. Κατασκευάστηκε μόνον γιὰ πειραματικούς λόγους, σὰν ἕνα ἀκόμη δείγμα τῶν ἐκπληκτικῶν προόδων τῆς ἐποχῆς μας.

Πάντως, τὸ τεχνικὸ αὐτὸ θαῦμα γεννᾷ τὸ ἐρώτημα ποῖα θὰ εἶναι ἡ μορφή τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἡ οἰκογενειακή ζωὴ ἔπειτα ἀπὸ 10 ἢ 20 χρόνια. Ἄς δοῦμε λοιπὸν τί φρονοῦν οἱ εἰδικοί γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Φυσικά, οἱ προβλέψεις τοὺς ἀφοροῦν τὴν Ἀμερική, πού ἔχει γιὰ τὴν ὥρα τὸ παγκόσμιο πρόβλημα στὴς τεχνικὲς τελειοποιήσεις, πού ἀφοροῦν τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὴν καθημερινή ζωή.

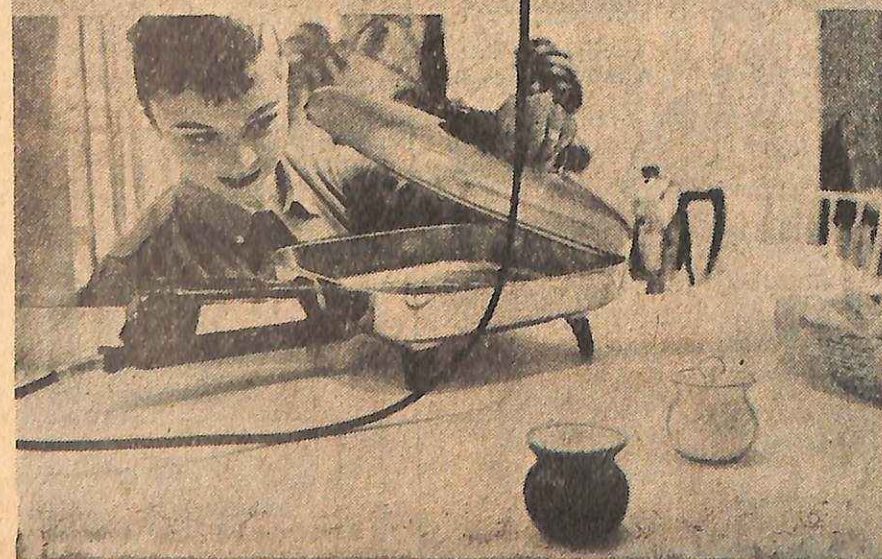
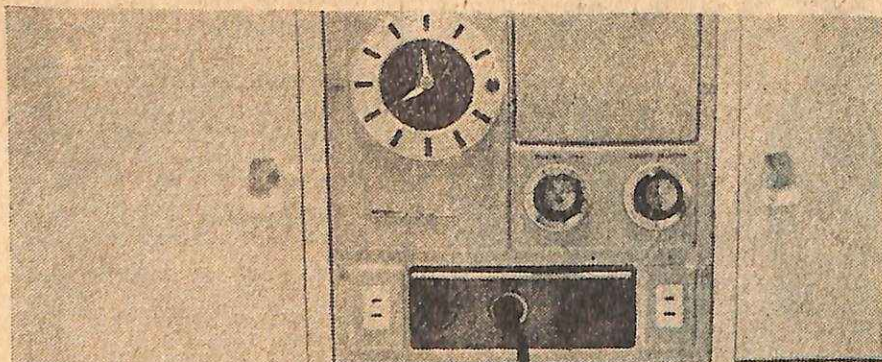
Σὲ 10-15 χρόνια, οἱ σημερινὲς μηχανές, πού πλένουν τὰ πιάτα θὰ θεωροῦνται ἀπρὸχαιρμένες—ὅπως καὶ ἡ σκάφη, ὅπου βάζουν ἀκόμα τὴ μηχανογὰρα τοὺς τῶσες καὶ τῶσες νοικοκυρές.

Στὴ θέα τους, θὰ ὑπάρχει στὴν κουζίνα ἕνα μηχανήμα πού, με τὸ πάτημα ἑνὸς κουμπιοῦ, θὰ φτιάχνει ἀμέσως τὰ πιάτα, τὶς πιατέλες, τὰ ποτήρια καὶ τὰ φλυτζάνια, πού θὰ χρειάζονται, μέσα σὲ κατ'ἀλληλα καλούπια καὶ ἀπὸ χαρτὶ ἢ πλαστικὴ οὐσία. Ἀφ'οὗ χρησιμοποιηθοῦν μιά φορά, δὲλ' αὐτὰ τὰ σκεύη θὰ καίγονται σ' ἕνα ἀποτελεσθῶρα.

ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Νά τώρα καὶ μερικά ἄλλα ἀξιοθαύμαστα μηχανήματα, πού θὰ διευκολύνουν ἀπίστευτα τὸ ἔργο τῶν νοικοκυρῶν τοῦ μέλλοντος:

1) Τὸ ὑπερηχητικὸ πλυντήριο. — Τὸ 1965 —κατὰ τοὺς ὑπο-

Ἡ ζωὴ ἔπεται ἀπὸ 25 χρόνια

κουμπὶ ἢ θὰ γυρίζουν ἕνα διακόπτη. Τὸ μηχανήμα θὰ παράγει τότε ὑπερηχητικὰ κύματα (δηλαδὴ ἦχος, πού δὲν τοὺς ἀντιλαμβάνεται τὸ αὐτί), τὰ ὁποῖα θ' ἀπαλλάσσουν τὰ ρούχα ἀπὸ κάθε λεκέ ἢ ἄλλη ἀκαθαρσία. Θὰ καταργηθῇ ἔτσι τὸ πλύσιμο, καθὼς καὶ τὰ ηλεκτρικὰ πλυντήρια, πού φθείρουν τὰ ρούχα καὶ κόβουν τὰ κουμπιά τους.

Προβλέπεται μάλιστα ὅτι με τὸν ἴδιον τρόπο θὰ κάνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ μπάνιο τους, χωρὶς νερὸ καὶ σαποῦνι!

Σήμερα τὰ ὑπερηχητικὰ κύματα χρησιμοποιοῦνται ήδη γιὰ τὸν καθαρισμὸ διαφόρων βιομηχανικῶν μηχανημάτων.

2) Ἡ κουθέρτα γιὰ κάθε ἐποχή. — Θὰ ἔχῃ γίνει κι' αὐτὴ πραγματικότης τὸ 1965. Πρόκειται γιὰ μιά ηλεκτρικὴ κουθέρτα, ἡ ὁποία ὅμως δὲ θὰ ζεσταίνει μόνον τὸ χειμῶνα, ἀλλὰ καὶ θὰ δροσίζει τὸ καλοκαίρι—ἀρκεῖ νὰ πιέσῃ κανείς τὸ ἀντίστοιχο κουμπὶ τῆς.

3) Ὁ στερεοφωνικός ἦχος. — Τὸ 1970, θὰ ἔχουν γίνει πιά ντεμοντέ τὰ τελεσιτέρα σημερινὰ πίκ-άπ καὶ μαγνητόφωνα, ἢ μάλλον θὰ ἔχουν πάρει μιά διαφορετικὴ μορφή. Τὰ σπῆτια θὰ ἔχουν τρύπες φραγμένες με δικτυωτὸ, στὸ τῶσάν ὅλων τῶν δωματίων. Ὅλες αὐτὲς θὰ συνδέονται με σωλῆνες με τὸ πίκ-άπ, τὸ μαγνητόφωνο ἢ τὸ δέκτη τηλεόρασης (πού θὰ παρουσιάσῃ πολὺχρωμες εἰκόνες με τρεῖς διαστάσεις). Ὁ ἦχος λοιπὸν απ' τὰ μηχανήματα αὐτὰ θὰ διοχετεύεται ἔτσι ὅ ὁποῖο δωμάτιο θέλουμε καὶ θ' ἀκούγεται ἀπὸ ψηλά, σὰν νὰ γεμίζει ὅλο τὸ δωμάτιο.

4) Ἡ ἡλεκτρικὴ σκούπα-ρομπότ. — Αὐτὴ θὰ ὑπάρχῃ τὸ 1974, θὰ εἶναι δὲ μιά τελειοποιημένη καὶ αὐτόματη ηλεκτρικὴ σκούπα. Θὰ εἶναι κλεισμένη μέσα σ' ἕνα ἀέσατο ντυλάτι τοῦ τοῖχου καὶ θὰ ρυθμίζεται ἔτσι, ὥστε νὰ λειτουργεῖ μονάχη τῆς σὲ ὀριζιμένη ὥρα. Πράγματι, τὴν ὥρα αὐτή, θὰ βγαίνει απ' τὸ ντυλάτι καὶ θ' ἀρχίζει τὸ ἀδρόνητο σκούπισμα ὅλων τῶν δωματίων. Ἀφ'οὗ τελειώσῃ δὲ τὴ δουλειά της, θὰ ἐπαναγυρίσῃ στὴ θέα της.

Θὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ, τόσο τὴ νύχτα πού κοιμοῦνται ὅλοι, ὅσο κι' ὅταν τὸ σπῆτι εἶναι γεμάτο κόσμο, γιὰτὶ θὰ ἔχῃ ἕνα αὐτόματο μηχανισμό, χωρὶς στὸν ὁποῖο θ' ἀποφεύγει κάθε ἐμπόδιο πού θὰ βρίσκεται μπροστὰ της.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΑΝΕΞΙΣΤΕΣ

Καὶ τώρα, ἔπεται απ' τὴν περιγραφή αὐτῶν τῶν ἀξιοθαύμαστων μηχανημάτων, ἄς δοῦμε ποῖα προβλέπεται πὼς θὰ εἶναι ἡ καθημερινή ζωὴ μίας μέσης οἰκογενείας — ἀμερικανικῆς — τὸ ἔτος 1983, δηλαδὴ μετὰ 25 χρόνια ἀπὸ σήμερα.

Κάθε οἰκογένεια θὰ ἔχῃ τότε δύο σπῆτια: ἕνα διαμέρισμα στὴν πόλι, ὅπου θὰ περνᾷ τὶς τέσσερες ἐργασιακές ἡμέρες τῆς βδομάδας, καὶ μιά ἐξοχικὴ βίλλιστα γιὰ τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς ἡμέρες ἀναπαύσεως καὶ ἀναψυχῆς.

Ἀς ὑποθέσουμε ὅτι βρίσκεστε σ' ἕνα τέτοιο σπῆτι, μιά μέρα τοῦ 1983. Ἡ κρεβατοκάμαρα ὅπου ἐπνῶστε, ἔχει ἐγκαταστάσει κλιματισμὸ, ὅπως κι' ὁλόκληρο τὸ σπῆτι — γιὰτὶ τὰ μηχανήματα αὐτὰ κοστίζουν τώρα πολὺ φτηνότερα απ' ὅτι πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια. Εἶναι λοιπὸν ζεστὴ τὸ χειμῶνα καὶ δροσερὴ τὸ καλοκαίρι, ἀκριβῶς ὅσο χρειάζεται.

Ἄν ἔβρεξε τὴ νύχτα, τὰ παράθυρα κλείσανε αὐτομάτως. Μπορεῖτε τώρα νὰ πάρετε ἕνα ὑπερηχητικὸ λουτρό. Ἄν ὠστόσο προτιμᾶτε τὸ κλασσικὸ ντους, πατάτε ἕνα κουμπὶ καὶ τὸ νερὸ ἐκφερνόζκεται πάνω σας απ' ὅλα τὰ μέρη, μέσα ἀπὸ μικρὲς τρύπες τῶν τοίχων τοῦ μπάνιου. Φυσικά, ἔχει τὴ θερμότητα πού θέλετε.

Τὰ ρούχα πού θὰ φορέσετε ὕστερα, εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ ἕνα εἶδος χαρτιοῦ, καὶ τόσο φτηνά, ὥστε τὰ βάζετε μιά φορά μόνον κι' ὕστερα τὰ πετάτε. Ὑπάρχουν ὠστόσο καὶ ὕφασματα ἀπὸ πλαστικὲς οὐσίες, με παράξενα ὀνόματα, πού δὲ λερώνουν, οὔτε τσαλακώνονται, οὔτε ξεθαίνουν, οὔτε ξεχειλώνουν.

Περνάτε τώρα στὸ μαγειρεῖο γιὰ τὸ πρόγευμα. Θὰ σὰς τὰ ἔτοιμαστὸν ὅλα γρήγορα ἡ ηλεκτρικὴ κουζίνα σας, πού δὲν καίει δυνατὰ κι' ὅμως μαγειρεύει στὴν ἐντέλεια, γιὰτὶ ἡ θερμότης τῆς εἰσχωρεῖ μέσα στὴ μάζα τῶν φαγητῶν.

Παίρνετε ὅλοι τὸ πρόγευμά σας. Ὁ ἀντρας σας διαβάζει τὴν ἐφημερίδα τοῦ (βλέπετε, ὁ χρόνος δὲν ἀλλάζει αὐτὴ τὴ συνήθεια τῶν συζύγων!) Ἐπειτα πηγαίνει στὸ σταθμὸ, μ' ἕνα απ' τὰ αὐτοκίνητα τῆς οἰκογενείας.

Τ' αὐτοκίνητα ἔχουν τώρα ὕψος 1,20 περίπου. Ἀντὶ γιὰ τρογγυλὸ βολάν, ἔχουν δύο χειρολαβές. Δὲ χρειάζονται ποτὲ ἐναεθάψιμο, καὶ τὰ λάστιχα τοὺς διαρκοῦν ὅσο καὶ τ' αὐτοκίνητο.

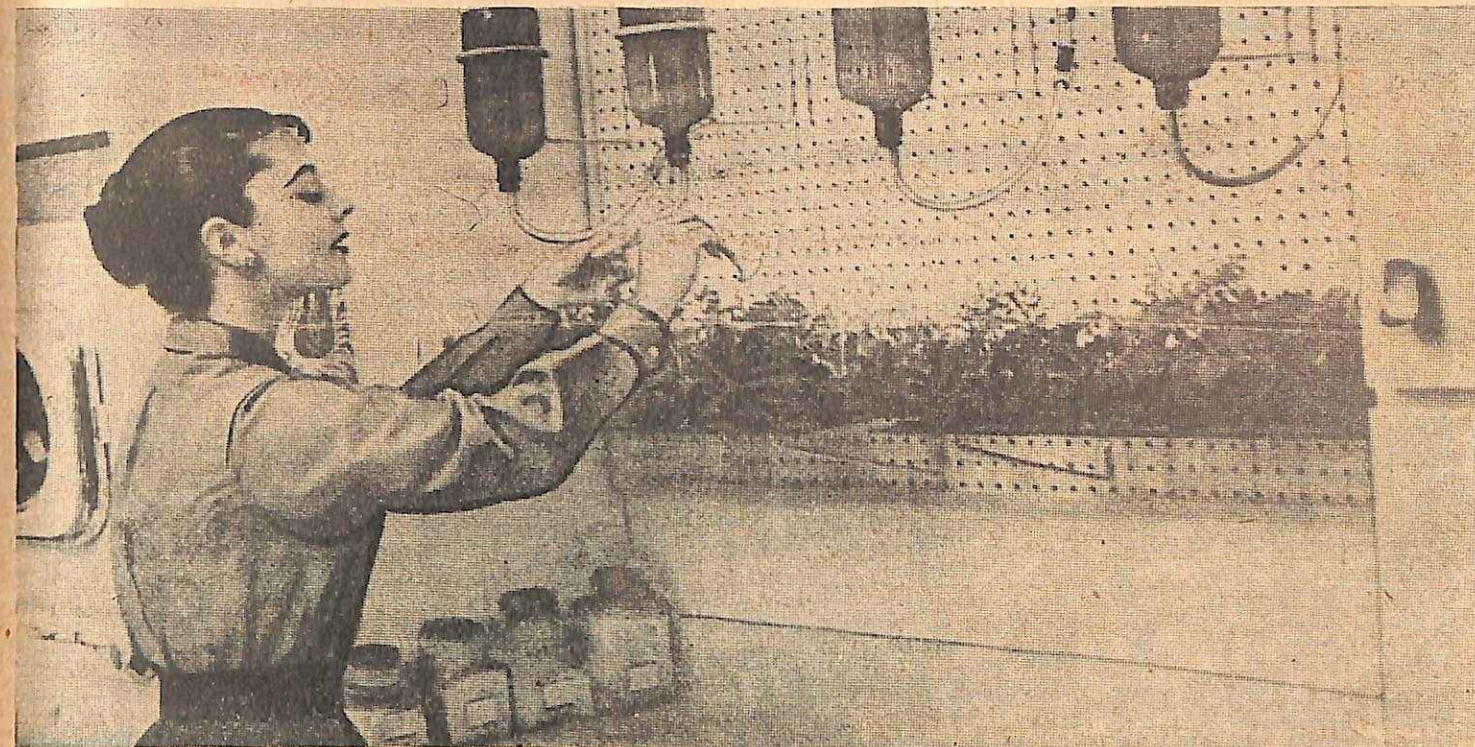
Μολοντὶ κυκλοφοροῦν πολλὰ αὐτοκίνητα στοὺς δρόμους, τρέχουν πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ ἄλλοτε, γιὰτὶ εἶναι ἐφ'α- διασμένα με ηλεκτρονικὲς συσκευὲς πού τὰ σταματᾶνε αὐτομάτως ὅταν ἀπειλητὰ δυστύχημα.

ΡΟΜΠΟΤ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

Τώρα πού ὁ σύζυγος ἔφυγε γιὰ τὴ δουλειά του καὶ τὰ παιδιά γιὰ τὸ σχολεῖο, ἡ νοικοκυρὰ ἔμεινε μόνη στὸ σπῆτι. Ἄν μεταχειρίστηκε γιὰ τὸ πρόγευμα σερίτσια παλιοῦ τύπου, κι' ὅχι χάρτινα, πρέπει νὰ τὰ πλύνῃ. Αὐτὸ γίνεται με μιά συσκευή ὑπερήχων, πού τὰ καθαρίζει, τὰ στεγνώνει σὲ 3 λεπτά καὶ τὰ τακτοποιεῖ ὕστερα στὶς θέσεις τους. Ἄν ὑπάρχουν ρούχα γιὰ πλύσιμο, τὰ βάζει στὸ αὐτόματο πλυντήριο, πού τελειώνει ὅλη τὴ δουλειά σὲ 30 λεπτά καὶ τῆς τὰ παραδίδει ἔτοιμα, με τὴν τσάκισή τους (τὰ ὕφασματα αὐτὰ δὲ χρειάζονται σιδερώμα). Μπορεῖ ὠστόσο νὰ διαθέτῃ καὶ ὑπερηχητικὸ πλυντήριο, πού δὲ χρειάζεται νερὸ καὶ σαποῦνι.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καθαρίσῃ συχνὰ τὸ σπῆτι τῆς, ἐπὶντε φαγητὰ μποροῦν νὰ μαγειρευθοῦν συγχρόνως σ' αὐτὴ τὴ νέα καὶ αὐτόματη ηλεκτρικὴ κουζίνα, πού κοστίζει περὶ τὶς 8000 δρχαμές. Ἐνα ρολοὶ ἐπιτρέπει στὴ νοικοκυρὰ νὰ κανονισθῇ πόση ὥρα θὰ διακοσπῇ τὸ μαγειρεῖο καὶ τὸ καθενὸς.

ΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Ἐνας ὑποδειγματικὸς κήπος, πού στολίζει μιά μοντέρνα κουζίνα. Παράγει διάφορα «μυριστικά» (δεντρολίβανο θυμάρι, μαῖντανό, κλπ.), συντρίπει δὲ με ραντίσματα με διάλυσι μιάς θρεπτικῆς σκόνης, πού λέγεται «Υπνόνεξ».

Θέλετε τώρα νὰ φωνίστε κάτῃ; Κάθεστε μπροστὰ στὸ δέκτη τηλεόρασης. Τηλεφωνεῖτε στὸ κατάστημα καὶ ἐξηγεῖτε τί ζητάτε. Ὑστερα πιέζετε ἕνα κουμπὶ, καὶ στὴν ὀθονὶ τοῦ δέκτη σας ἐμφανίζονται, ἐγχρώμα καὶ στερεοσκοπικά, τὰ εἶδη πού σας ἐνδιαφέρουν. Συγχρόνως ὁ ὁπταθώρος τοῦ καταστήματος σας δίνει ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίες γιὰ καθένα απ' αὐτὰ. Διαλέγετε ὅτι προτιμᾶτε καὶ τὸ κατάστημα σας τὸ στέλνει στὸ σπῆτι σας.

Μπορεῖτε ὠστόσο καὶ νὰ πάτε στὸ μεγάλο κατάστημα τῆς γειτονιάς σας, πού πούλαει απ' ὅλα τὰ εἶδη. Εἰσάστε ἐφ'α- διασμένη μ' ἕνα εἰδικὸ, ἀτομικὸ σας κλειδί. Τὸ βάζετε ἀπλῶς σὲ μιά σχισμὴ, πού ἀντιστοιχεῖ στὸ εἶδος πού θέλετε, κι' ἀμέσως συσκευάζεται τὸ ἐμπόρευμά κι' ἔτοιμάζεται ὁ λογαριασμός. Ὅταν γυρίσετε σ' αὐτοκίνητό σας, τὰ φῶνια σας εἶναι ήδη φορτωμένα σ' αὐτό.

Μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε ἀκόμα καὶ τοίχους γιὰ τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ σας, ἂν ἔχετε βαρεθῇ πιά τοὺς παλαιοὺς. Ἡ ἀντικατάστασί τους γίνεται εὐκόλως. Τοὺς διαλέγετε δὲ ἀπὸ χαρτὶ, ὕφασμα, ἔρλο ἢ πλαστικὴ ὕλη, με ὅποια σχέδια καὶ χρώματα προτιμᾶτε. Ὅταν τοὺς βαρεθῇτε κι' αὐτοὺς, τοὺς δίνετε πίσω καὶ παίρνετε ἄλλους, πληρώνοντας μιά μικρὴ διαφορά.

Δὲ χρειάζεται ὅμως νὰ κάνετε αὐτὲς τὶς ἀλλαγές, ἂν οἱ τοῖχοι σας ἔχουν ἐσωτερικὸν ηλεκτροφθορισμὸ. Ρυθμίζοντας τότε καταλλήλως ἕνα διακόπτη, τοὺς κάνετε νὰ πάρουν τὸ χρῶμα πού σας ἀρέσει.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ!

Ὅταν γυρίζετε στὸ σπῆτι σας απ' τὸν περίπατο ἢ τὰ φῶνια σας, ἀνοίγετε τὴν ἐξώπορτα ἀκουμπώντας ἀπλῶς τὸ δακτυλὸ σας στὴν «κλειδαριά», πού εἶναι συντονισμένη με τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας σας.

Γυρίζουν σὲ λίγο κι' ὁ ἀντρας σας καὶ τὰ παιδιά σας. Εἶναι ἡ ὥρα νὰ φάτε. Παίρνετε απ' τὸ ψυγείο ὅτι χρειάζεται καὶ τὸ βάζετε στὴν ηλεκτρικὴ κουζίνα, πού τὸ ξεπαχνῶν καὶ τὸ μαγειρεύει ὀρεκτικώτατα.

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ οἰκογένεια κάθεται μπροστὰ στὸ δέκτη τηλεόρασης καὶ παρακολουθεῖ διάφορα θεάματα, ἀποτυπωμένα ηλεκτρονικά πάνω σὲ ταινίες (ὅπως οἱ ἦχοι στὸ μαγνητόφωνο). Οἱ ταινίες αὐτὲς πουλοῦνται ἢ νοικιάζονται απ' τὰ εἰδικὰ καταστήματα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ σύγχρονα ηλεκτρικὰ μηχανήματα καὶ σκεύη κάνουν πολὺ πῖο ἀνετὴ τὴ δουλειά τῆς νοικοκυρᾶς.

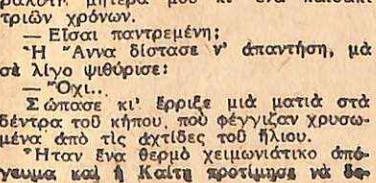

K.SUR 24/10-234

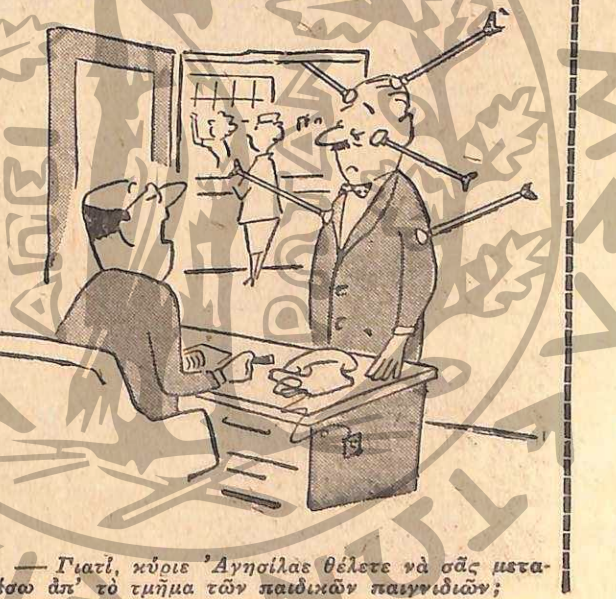
Ο υποσημειωμένος 124 ΔΒΕ, ΣΤΓ 927,
 Χούσφελτ, Grèce, έχει ν' αλληλογραφήσει με
 νέες, του εσωτερικού και του εξωτε-
 ρικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσ-
 σα. Ο Α. Πανσυνιωτίδης,
 114 Π.Μ., Μ. Αερ., Έγκυταστάστων
 Ταναγρά, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-
 σει με νέες από την Έλλάδα, κατά
 προτίμησι από το Αγιοκί της Λα-
 μα, ηλικίας 16—22 χρόνων.

Ο Δημήτριος Μπίρ-
 μπελής, 567 Τ.Π., Λόδοξ,
 ΣΤΓ 916, έχει ν' αλληλογραφήσει
 με την Ελβετία του 981 τεύχους
 494 Τ.Δ., ΣΤΓ 917, Grèce, επιτε-
 ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλου
 τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή
 καρτ-ποστάλ.

ΑΡΙΑΔΝΗ-ΝΙΚΟΛΑ-Ι.ΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάρκοι 64) τηλ
612-515. Ὁραὶ ἐπισκέψεων 11
π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5 — 7 μ.μ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΕΚΛΑΙΓΑΝ ΤΩΡΑ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΧΑΡΑ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ ΠΩΣ ΜΕ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥΣ ΑΥΤΑ, ΕΡΧΟΝΤΑΝ ΤΑ ΘΑΜΕΛΙΑ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ.

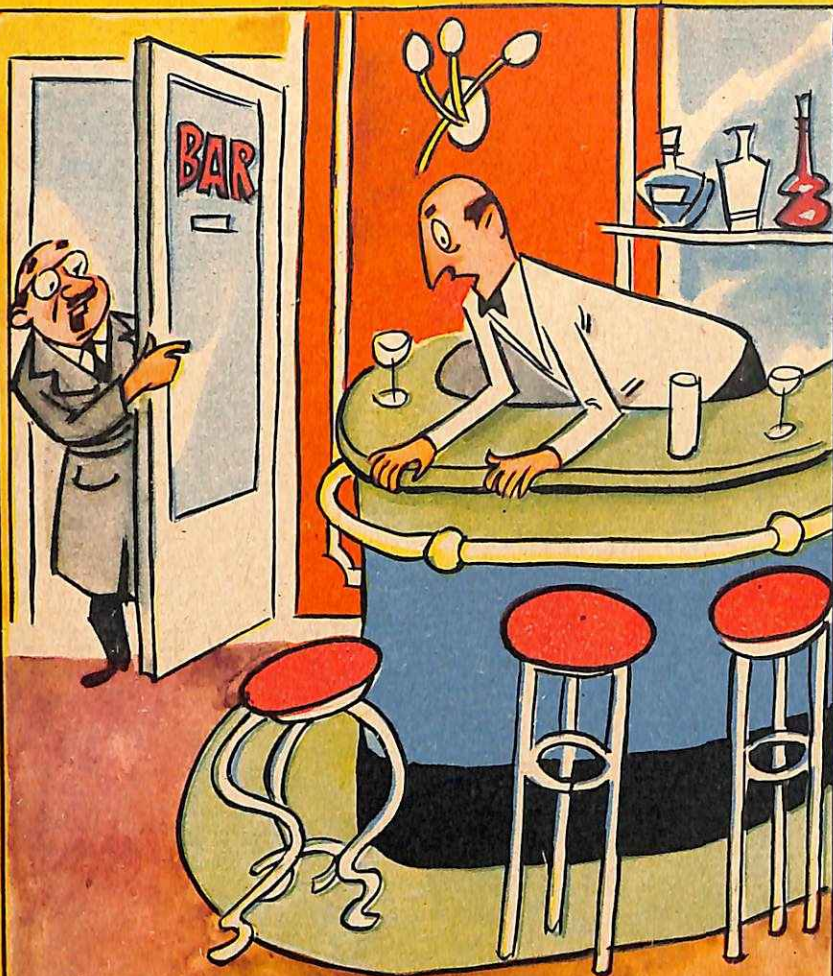
— Γιατί, κύριε Ἀγησίλας θέλετε νὰ σᾶς μετα-
βω ἀπ' τὸ τμήμα τῶν παιδικῶν παιγνιδιῶν;

χαρισμό με φιλο-
κορήσιο κρεμμύδι και προσθέτομε
μία ντομάτα φρέσκια. Τὸν σόννομε
με 1/2 ποτήρι μύρφα καὶ τὸν ἀφίνο-
με να αἰσθασθῶς. Προσθέτομε 50
δρμ. φιλοκορήσιο σκυτῶι θηγαίνω-
σι, 20 δρμ. ρίζι, λίγο κουκούναρι
καὶ δυο ζυμωθῆα φιλοκορήσιμα. Ἀ-
φοῦ θράσσων γεμίσωμε καὶ αὐτὰ
τὸ μπουτὶ καὶ τὸ ραβόρι. Τὸ ψήνωμε
ἐν βούτρῳ σέ μέτροιο φουρνὸ ἐπὶ ὕψω.
Τὸ κόδομε φέτες καὶ τὸ σερβίρομε
με πρᾶσιν σαλάτα καὶ παγωμένη
μύρφα. Ἡ μύρφα δίδει δύναμι καὶ
ὕγια. Εἶναι τὸ ποτὸ τῶν δυνατῶν
λαών. Πινετε τακτικὰ μύρφα Φιζ.
Θὰ αισθανεσθε καλύτερα.

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πρὸ οδοῦ οἶοι
Σκουφὰ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64) τηλ
612-515. Ὅραϊ ἐπισκέψεων 11
π.μ.—1 μ.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

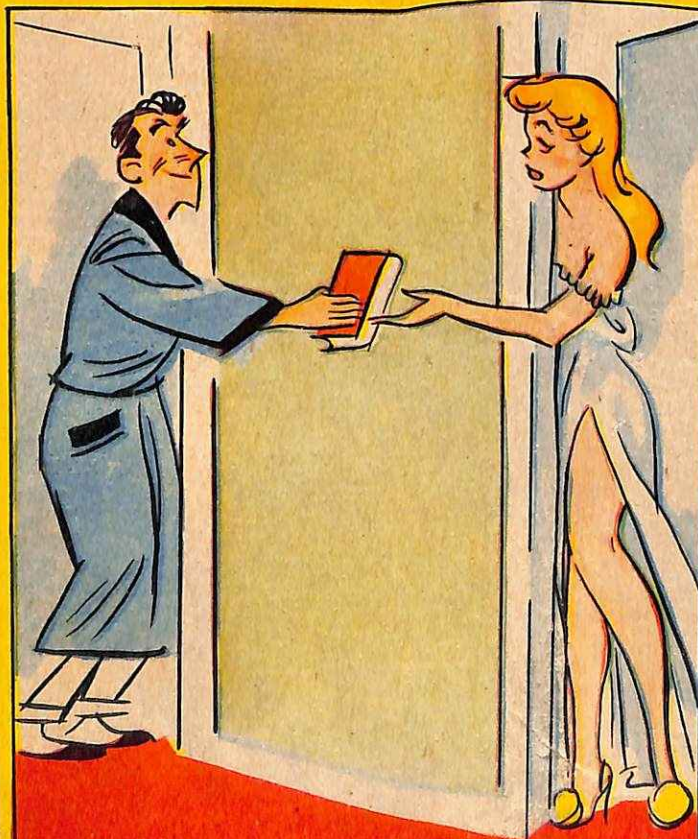
98

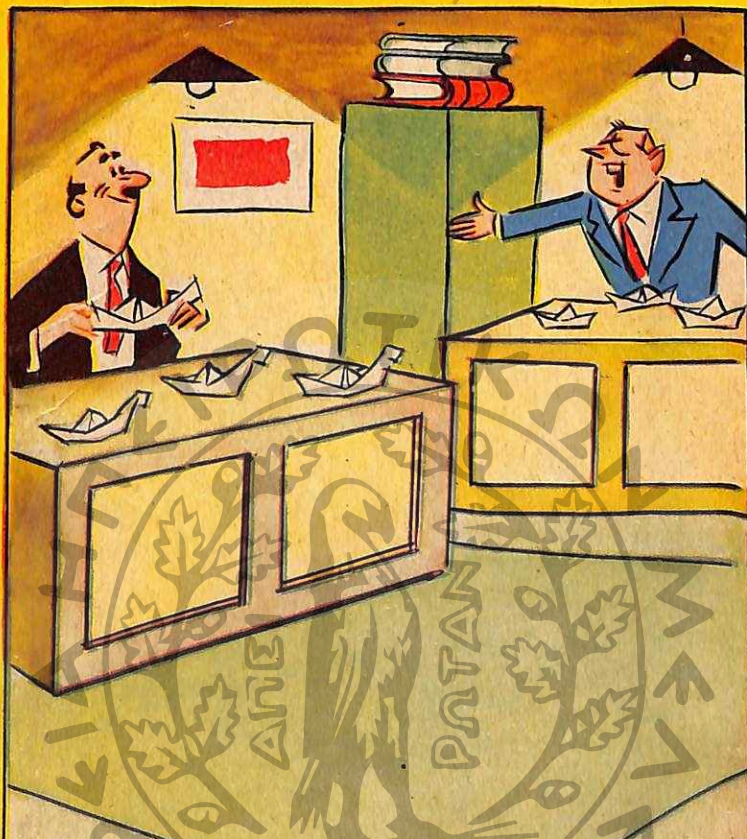
Ζαχαρίας: Μήπως πέρασε από δω η γυναίκα μου;

— Έχεις αντίρρηση να με ξαναπάρς στο πάρτυ, Κωστάκη; Ύποσχεθήκα, ξέρεις και στο λοχαγό σου να με συνοδεύσει στο σπίτι!...

— Είναι το αστυνομικό μυθιστόρημα που σου είπα, Λίλια. Αν σε πιάσει φόβος και δε μπορείς να κοιμηθείς, τότε μη διστάσεις να με φωνάξεις!...

— Μη δουλεύεις και τόσο πολύ, Γιάννη, γιατί το κακομαθαίνουμε το αφεντικό!...